

ХЕДЪР ГРЕЪМ НОЩЕН ШЕПОТ

Превод от английски: Лили Дикова, 1998

chitanka.info

ПРОЛОГ

Напълно се беше слял с нощта.

Стъпките му по влажната земя бяха безшумни като тихия бриз, който се промъкваше през изискано подкастриения листак все едно бе сянка и разхлаждаше нощта.

Далечно наследство го беше надарило с тези способности и същото това далечно наследство го беше научило да се придвижва с грацията на див елен, гордо да пристъпва, да дебне и напада съобразително и умело като пантера, да преследва целта си неотстъпно с настървението на царски орел.

Но това далечно наследство нямаше нищо общо с тайнственото му похождение в тази тъмна нощ. Нито дрехите, с които беше облечен — черни джинси „Левис“ и черно поло. И кецове „Адидас“ в същия цвят.

Черно, което можеше да бъде погълнато в нощта.

Приведен и балансиращ на пръсти, близо половин час той търпеливо оглежда къщата. След това тръгна да я обикаля в прикритието от палми и хибискус.

Вътре нищо не светеше. Всичко беше притихнало. Дори боровите иглички, които се стелеха по земята, не шумоляха.

Озадачен, той малко се отпусна, след това продължи да обикаля крадешком модерната жилищна постройка. Спря от задната страна на къщата; послуша се — нищо. И въпреки всичко сякаш с кожата си усети движение във въздуха. След това долетя лекият шум. Стъпки. Приближаваха бавно, предпазливо.

На бледата лунна светлина се очерта силует.

Фигура, също облечена в черно от глава до пети.

Черни джинси. Широк, обемен черен пуловер. И черна качулка, която скриваше лицето и правеше човека безполов — злосторник, който очевидно имаше намерение — да влезе в къщата.

Крехкият силует се спря като опънат във въздуха, подобно на млада кошута, подушила опасност. Но осезаема опасност нямаше и

силуетът пак се размърда, този път изтича бързо от прикритието на листака към двукрилия прозорец.

Той напрегнато зачака, докато наблюдаваше как фигурата няколко секунди се бори да отвори прозореца. Внезапно пред луната се плъзна облак и слабата естествена нощна светлина постепенно започна да отслабва, докато накрая почти изчезна. Остана само едва забележима сянка, мъгляво заслепение; сянката по-скоро се усещаше, отколкото се виждаше.

Фигурата продължи да се бори с прозореца. Най-сетне рамката поддаде и фигурата пъргаво скочи на перваза, пак се спря, след това изчезна вътре.

Едва тогава той се раздвижи, безшумно като сянката на нощта, стъпките му не издаваха и звук. Погледна през прозореца. Малка, бягаща светлинка проблясваше, лъчът от фенерче. Движеше се из стаята, изчезваше покрай обрамчения в бяло вход, който за миг улавяше отражението ѝ.

Пъргаво и плавно той скочи на перваза и се спусна вътре.

Тръгна след светлината, покрай много врати, докато стигна до голяма и просторна стая. Спря се в мрака на коридора, наблюдавайки лъчът, който бързо играеше наоколо. Модулно канапе, покрито с дълговлакнеста фигурална покривка, удобно настанено в един ъгъл, пиано, разположено на подиум. Лавици с книги изпълваха насрещните стени. На празните места бяха окачени атрактивни западни гравюри; един от рафтовете бе натежал от стари оръжия, виждаше се и колекция от антични лъкове, стрели и копия.

Далеч наляво, отвъд облицованото с плочки фойе, имаше друго помещение, отделено от главната стая с красива решетка от ковано желязо, по която се виеше къдрав бръшлян. Вътре се виждаше масивно бюро от тиково дърво.

Именно там фигурата се беше спряла. Фенерчето беше закрепено на кожена папка. Нетърпеливи ръце припряно дърпаха чекмеджета и ровеха из тях. С присвити очи той се загледа в сцената, след това крадешком, като пантера, започна да се приближава.

Едно чекмедже изтрополя. Твърде шумно. Злосторникът замръзна за миг и с фенерчето нервно обходи пространството наоколо.

Той приклепна зад канапето и изчака, докато отново долови звука на прелиствана хартия.

Сега... Вече бе готов да удари.

Като вихър премина през стаята, с плавно движение отскубна стрела от стената, прескочи обраслата с бръшлян решетка и стегна в примката на лакътя си гърлото на злосторника.

— Кой по дяволите си ти? — изръмжа той, заплашително притискайки върха на стрелата в ребрата на пленника си. — И какво търсиш?

Усети студената тръпка на ужас, която вцепени нарушителя, вкаменената, замръзналата поза.

— Аз... — Боязливият шепот заглъхна почти веднага. Той поразхлаби хватката и пусна стрелата, след като усети слабостта на неприятеля.

— Ще трябва да си изясним ситуацията — накрая сухо рече той, пусна жертвата си и уверено се насочи към бюрото.

Но беше подценил противника си. Фигурата се завъртя, прескочи решетката плавно и грациозно и слепешката се втурна през потъналата в мрак къща към коридора.

— По дяволите! — изруга той, хвана се за решетката и пак я прескочи. Изтича по коридора. Покрай затворените врати. Към кабинета. Точно на време, за да види силуетът, кацнал на перваза на прозореца.

— Стой! — заповяда той, като този път не допусна никаква слабост. Интуитивно стегна мускули и се нахвърли върху фигурата. Вместо да се насочи навън, облеченото в черно привидение скочи вътре и му се изплъзна. Почти.

Той улови меката вълна на пуловера. Хватката му беше толкова стегната, че дрехата се разпра. Фигурата се отскубна в диво отчаяние, разбра, че е невъзможно да се добере до прозореца и побягна към вратата.

Той се изтърколи, скочи на крака и отново разгорещено я погна, вече съзнавайки нещо, което фигурата не знаеше: друг изход нямаше. Обратно във всекидневната те се носеха към стълбите, водещи нагоре към балкона и втория етаж. Беше сигурен, че бягащото привидение вече не разсъждава, а просто слепешката отчаяно бяга. Тичаше като обезумяло, панически. До последния момент се надяваше, че може да избяга.

Стъпките им пробягаха по балкона с дървен парапет, надвесен над всекидневната, към вратата в края на дългия коридор. Фигурата я отвори с едно бутване на рамото, след това рязко се обърна и го видя на една ръка разстояние...

Извъртя се, втурна се в стаята и се опита здраво да залости вратата.

Той скочи, с рамо удари дървената врата, която изтрещя, и той проникна вътре, улавяйки в прегръдката си злосторника.

Вкопчени един в друг двамата полетяха със силата на неговия устрем и се приземиха на огромното легло в средата на стаята. Ръце лудо се размахаха срещу него, ритаци крака го заблъскаха. Привидението се огъваше под него като прикована котка. Той мълчешком и безжалостно се мъчеше да омаломощи противника си, само за миг се стресна, когато ръцете му докоснаха нещо много меко. Стегнато, но меко. Пълно и съблазнително.

Женски гърди.

— Не! Моля ви! — Викът беше много женствен. Тревожен. Не, ужасен. Той усещаше препускащото й сърце, чуваше свистенето на въздуха в гърдите, докато тя се бореше да си поеме дъх. Но продължаваше да се мъчи да се изскубне...

Той изсумтя, възседна я и ловко улови китките й.

— Добре! — промълви той ядосано и повтори: — Коя по дяволите сте вие и какво търсите тук?

Както преди малко, облакът внезапно скри луната и всичко потъна в мрак, също така внезапно сега се оттегли. Сребрист лъч проникна през стъклата на двукрилата врата, водеща към откритата тераса пред апартамента на стопанина на дома.

Сега той ясно я виждаше, тя него — също.

Посегна към черната качулка, покриваща главата и лицето й, и я дръпна. Показа се буйна коса, блеснала като прясно изсечена медена монета на лунната светлина. Показа се и лицето й... Диви, котешко зелени очи с гъсти ресници се впериха в неговите. Изумен, не можеше да откъсне очи от лицето на жената. Високи деликатни скули. Бакърени вежди. Прав, орлов нос. Добре оформена уста, чиято долна устна намекваше за вродена чувственост.

Все още беше под него, само бързото повдигане и спадане на гърдите й издаваше колко искрен е страхът й.

Той се отдръпна назад, отпускаяйки се на собствените си бедра, но продължаваше здраво да държи пленничката си, притискайки таза ѝ с колене. Скръсти ръце на гърдите си, все така втренчил присвитите си очи, докато погледът му заприлича на опасен златист лъч. Устните му се разтеглиха в подигравателна, цинична усмивка.

Познаваше сияйните, котешко зелени очи, вперени в неговите. Така, както познаваше и бляскавата дълга коса в наситено бакърен цвят. И знаеше защо тя толкова лесно успя да прескочи парапета на стълбите и да се върти и извива с лекотата на танцорка.

Тя беше танцорка.

Той дори донякъде познаваше меката и гъвкава форма, която сега се огъваше под неговата. Някога при раждането на една илюзия той я беше държал. Беше я държал и носил по дълга, извиваща се стълба.

И когато с гърба си беше скрил лицето ѝ от камерата, беше видял враждебните искри, които проблясваха в очите ѝ. Беше усетил как се стяга, отвратена, че трябва да изтърпи тези мигове в прегръдката му... Виждаше я беше пред камерата, беше я виждал и зад камерата.

Беше я виждал да танцува.

— Ах, госпожице Келър. Колко мило да ви видя тук, но и колко странно! Не искайте да ми направите компания на чаша вино, а ето че се срещаме, докосвайки се бедро в бедро, в леглото ми. Трябва ли да се лаская, госпожице Келър? За съжаление, мисля, че не. — Изведнъж бавно се наведе напред с длани обхвана главата ѝ, очите му излъчваха смразяващ златист огън, обгорялото му лице беше заплашително напрегнато.

— Брин, Защо си тук? Какво търсиш? Не го намери снощи...

— Снощи!? — прекъсна го тя тревожно, шепнешком.

— О, я стига, защо не престанеш? Да, снощи. Повярвай ми, миличка, познавам, когато къщата ми е претършувана.

— Не съм била аз...

— Шшшт!

Сега вече и тя чу.

Някой се движеше... тършуваше из всекидневната. Той се надигна, но спря, след като и двамата дочуха скърцането на най-долното стъпало.

Рязко, но безшумно той се размърда, скръсти ръце, сграбчи отдолу полото си и бързо го изхлузи. Гърдите му широки, изпъкнали

над стегнатия му корем, блеснаха като бронз на лунната светлина.

— Съблечи си пуловера! — изсъска ѝ той, изтърколи се настрани и издърпа завивките откъм своята половина на леглото.

— Няма!

— Ще го съблечеш — бързо! — прошепна той и безцеремонно притегли съпротивляващото ѝ се тяло към себе си, за да може да издърпа другата половина на завивките и да покрие и двамата. — По дяволите! — Гласът му беше беззвучен като въздуха, но тя чу ядосаният, предупреждаващ тембър. — Никой няма да повярва, че спим дълбоко след бурна любов, ако си облечена! Това е твоята игра, в която ти ме увлече, скъпа, не моята. И сега щеш, не щеш, ще играеш по моите правила!

Тя се поколеба, но широките му длани, с дълги и силни пръсти бяха отгоре ѝ и дърпаха това, което беше останало от пуловера ѝ.

— Спри! — промълви тя. Бързо захвърли дрехата и се мушна под завивките, сърцето ѝ препускаше лудешки.

— Сутиена — също! — процеди той. — Какво ти става? Никога ли не си лягала с мъж?

Тя се тресеше от обида и унижение, но усети, че той знаеше какво прави. Ръцете ѝ трепереха ужасно и не можеше да го разкопчае. Той докосна гърба ѝ, тръпки, едновременно хладни и парещи пропълзяха по гърба ѝ. Кукичката отстъпи на обиграния му палец, тя сграбчи отпред дантелената дреха и я шмугна под завивките, преди той да успее.

Не помогна много. Тя почти извика, когато усети ръката му около себе си, дланта му удобно се разположи на ребрата ѝ, разперените му пръсти я загъделичкаха по извивката под гърдата ѝ. Той я придърпа по-близо, извитият ѝ гръб се прилепи до пламналите му гърди, дългите му крака интимно обгърнаха нейните. Усещаше дъха му във врата, в ухото си...

Погледнато отстрани спокойно можеха да минат за току-що любители се двама души. Удобно заспали, интимно като любовници...

Но тя знаеше, че той съвсем не спеше, че съвсем не се чувстваше удобно и спокойно. Жизнеността и горещината, която той излъчваше, я заливаха. Знаеше, че ушите му са наострени, за да уловят и най-слабия звук, че цялото му същество е нащрек, че може за частица от секундата да скочи като пантера. Но и докато притихнали лежаха, тя усещаше

гънките на мускулите му с безупречен тонус, вибриращата, присъщата му първобитна мъжка сила...

И беше изплашена. Изплашена от опасността, която беше предизвикала, от стъпките, които се приближаваха — бавно... толкова бавно и предпазливо... Нагоре по стълбите.

А отвъд този страх имаше нещо друго. Нещо, което постепенно я завладяваше. Въпреки всичко тя болезнено го усещаше. Пръстите, които докосваха голите ѝ гърди, горещата мъжка плът, притисната така плътно в нейната. Чувстваше се уязвима, но и закриляна. Да му позволи да я докосва, да го допусне в себе си, би означавало да се остави изцяло да бъде завладяна от най-първичната стихия. Беше мъж, който е в състояние да покори жената и тялом и духом. Щеше да бъде изцяло негова. В замяна би ѝ дал нещо старо като времето, силно и здраво като планините. Закрилническата си сила; шпагата си срещу света...

Ако я искаше.

Боеше се от него. Страхуваше се от самото начало. Усещаше, че ако се поддаде на най-малката слабост...

Стъпките се приближаваха. Ръката му се раздвижи, притисна я още по-плътно до себе си, пръстите му без предупреждение пропълзяха нагоре по гърдите ѝ. Сладно чувство я прониза като светкавица, смеси се, присъедини се към парещия я като буен огън ужас...

— Затвори си очите!

Откъде знаеше, че те бяха широко отворени, втренчени в мрака?

Сигурна бе, че неговите са отворени. Но под тежките клепачи никой не би забелязал пронизващия лъч на потъмняло злато. Стъпките се спряха пред отворената врата. Тя затаи дъх, парализирана от ужас, че е наблюдавана и че самата тя нищо не можеше да види...

Пукот... Издайническа дъска поддаде. Злосторникът, вече доволен от местонахождението на обитателите на къщата, се обърна и се спусна надолу по стълбите.

Мъжът до нея светкавично се изправи и се втурна към вратата. Готов да нападне, изненадващо. Спусна се по стълбите.

— Какво, по дяволите, търсиш в къщата ми?

Изстрелът, кърваво червен и слънчево жълт, прогърмя в мрака — единственият отговор, който получи. Приклекна и чу как куршумът

изсъска покрай ухото му, след това се заби в дървената рамка на вратата.

Злосторникът избяга, стъпките му отекнаха шумно по дървените стъпала. Той се опита да го последва, при следващия изстрел се скри зад парапета. Пантите на вратата отскочиха и нощта погълна злосторника. Последва, но напразно. Вече се чуваше шумът на мотора. Камъчета и стръкове трева се разхвърчаха изпод гумите и неосветеното превозно средство се загуби в мрака.

Той се обърна и изтича нагоре по стълбите.

Жената седеше в леглото, целомъдрено притеглила завивките върху гърдите си. Косата ѝ се беше разпиляла около пребледнялото като платно лице, раменете ѝ грееха като залязващо слънце. Очите ѝ, тези езера от зелено, които го омагьосваха и примамваха, бяха широко отворени. Към въгълчетата леко се заостряха, от което нежното ѝ и удивително обагрено лице ставаше още по-примамливо красиво.

Някъде дълбоко там все още се таеше страх.

Той мрачно се усмихна, когато влезе в стаята и затвори вратата зад себе си.

При звука на прищракващата врата тя подскочи, а той още по-широко разтегна застрашителната си усмивка. Впрочем, помисли си той, май е по-добре да се страхува малко от него. Беше нахлула в къщата му, беше тършувала из вещите му и след себе си беше повлякла друг злосторник, който надупчи стените му с куршуми.

— Е, Брин. Изплюй камъчето. Какво става?

Тя нервно прокара език по устните си, погледът ѝ се стрелна към пода, където беше паднал пуловерът. Стисна чаршафа още по-плътно към себе си и несръчно се наведе да вземе дрехата, но неочаквано беззвучно движение я спря.

Беше седнал на леглото до нея, все още усмихвайки си. Левият му кец здраво натискаше пуловера ѝ.

— Край на всякаква защита, Брин. Единственият начин човек да достигне до теб, е да те направи, колкото се може, по-уязвима, и ако това означава да си полугола, е...

Той неопределено вдигна ръце в знак на примирение, след това ги остави да се отпуснат обратно на коленете. Тя се отпусна назад на възглавницата, прехапала устна, изведнъж ѝ се прииска никога да не го беше превръщала в свой враг.

Той я искаше уязвима. О, Господи, беше ли уязвима?

— Брин! — Гласът му прозвуча заплашително.

— Аз... аз... не мога да ти кажа — започна тя.

— По-добре ми кажи. Иначе може да извикам полицията.

— Не! О, моля ти се, Лий! Моля те, недей.

— Тогава ми обясни защо снощи някой е влизал в къщата ми, също и предишната нощ. И защо някакъв разбойник стреля по мен? И какво правиш сега тук?

— Добре, добре! Но моля те, трябва да се закълнеш, че няма да се обаждаш в полицията! — Зелените ѝ очи, които можеха да бъдат бляскави и невинни, страховити и съблазнителни, горди и някак надменни, но никога, никога помътнели от унижение и умоляващи, преливаха от искрящи сълзи. Сълзи, които потискаше с най-голямата сила на волята си. Устните ѝ потрепваха. — Виж, Лий, знам, че не бях особено любезна с теб, но имам някои основателни, лични причини. Сега разбирам, че съм нямала право, но трябва да те помоля да ми помогнеш. Моля те, Лий! Обещай ми, че няма да се обаждаш в полицията! Хората..., които са замесени... Те държат Адам!

Веждите му рязко отскочиха нагоре от учудване, но и в знак на съгласие.

— Добре, Брин — каза той тихо. — Няма да викам полицията — поне засега. Обещавам.

— Става дума за снимките! — обяви тя.

— Снимките! — повтори той с гримаса на учудване. — Тези, които направи миналия четвъртък?

— Да.

Той се наведе и щракна нощната лампа, след това се изправи и тръгна към гардероба си, рязко го отвори и затършува разсеяно из него. Подхвърли ѝ риза на тънки райета с дълги ръкави и кратко ѝ нареди:

— Облечи я. Пуловерът ти вече май за нищо не става. Слизам долу да направя кафе. Бъди в кухнята точно след пет минути, готова да ми разкажеш цялата история — без никакви пропуски.

Лий напусна стаята. Брин, покрусена, затвори очи. Защо се случваше всичко това, чудеше се тя тъжно. Ако само беше насочила обектива си в друга посока...

Адам сигурно още щеше да си е вкъщи.

Сега нямаше да е принудена да разчита на мъж, към когото е проявявала само враждебност и то от мига, в който за първи път го срещна. Мъж, когото беше оценила неправилно — когото страшно беше подценила. Който я плашеше до обезумяване, дори когато я притегляше към себе си. Който можеше да си играе с чувствата ѝ само с една промълвена дума, да я накара да се разтрепери от едно докосване...

И който можеше лесно да я използва, да я подхвърля като плавей по белия пясък на безлюден бряг.

Сега лежеше в леглото му. Беше лежала до него, беше усетила докосването му, почти като на любовник...

Отметна чаршафите и скочи на крака, с треперещи пръсти напъха ръцете си в ръкавите на ризата, след това бързо се залови с копчетата.

Познаваше го достатъчно добре. Не произнасяше празни заплахи, нито даваше заповеди, които не очакваше да бъдат изпълнени. Ако не се яви в кухнята до пет минути, ще се върне по стълбите, безшумно, бързо, решително, за да я издърпа долу. Идеята не ѝ харесваше, но не можеше повече да рискува. Защото ако още веднъж я докоснеше тази вечер, можеше да се разпадне на хиляди парченца и тогава щеше да е свършено с нея.

Брин примирено тихичко въздъхна. Почувства се почти облекчена, че нямаше друг избор, освен да разкаже всичко. На Лий. Ако поначало се беше обърнала към него, нещата нямаше да отидат толкова далеч.

Толкова страхотно...

Може би я преследваха опасни мъже, но...

От друга страна не познаваше по-опасен мъж от него.

Брин стисна здраво очи и пое дълбоко въздух. Трябваше да слезе долу и да разговаря с него. Да му разкаже всичко, отначало.

Отначало.

Кой можеше да предположи, че...

ПЪРВА ГЛАВА

— Аууу!

При звука на силния и пронизителен писък Брин Келър пусна професионалния вестник, който прилежно четеше, удобно разположена в мекото двуместно канапе, скочи на крака, втурна се към вратата и рязко я отвори.

Вече година и половина изпълняваше ролята на родител, но още не се беше научила да различава кои писъци са от болка и кои от игра.

За щастие, този изглеждаше да е от игра.

Брайън, на сериозната възраст от седем години и най-голям от племенниците ѝ, беше авторът на звука. Той въпросително я изгледа, когато срещна разтревожения ѝ поглед.

— Играем си, лельо Брин. — Изду гордо гърди и размаха пластмасовият си меч. — Аз съм Гринголд! Бог на водата и светлината! И се боря със силите на Черната хрътка.

— А аз съм Тор Великолепният! — напевно се обади Кийт. Беше шестгодишен и втори командир в триото. Имаха само два меча и той носеше втория.

— О? — Брин вдигна вежди и потисна усмивка. Нямаше нужда да пита кой имаше честта да бъде Черната хрътка. Погледът ѝ се прехвърли към малкия Адам. Четиригодишен, той беше най-малкият и, следователно, винаги му се падаше да играе най-лошият. За брони момчетата използваша капците на кофите за боклук и тъй като мечовете бяха два, нужни бяха само два капака. Адам стискаше гигантска пластмасова бейзболна бухалка и съдрано парче картон.

Най-малкият ѝ племенник я удостои с ослепителна усмивка и тя забрави, че за малко не удари трите главички една в друга, задето я уплашиха. Внезапно се разсмя, с присвити очи изгледа Кийт, изтича към Адам и му отне бухалката. — Тор Великолепният, а? Е, добре, аз пък съм Бялата вещица! — обяви тя сериозно. — Ще ви дам да се разберете за това, че заради вас косата ми ще побелее преждевременно!

Момчетата радостно се разпищяха, когато ги погна из малкия двор, леко потупвайки малките им задничета с бухалката. Накрая те я накачулиха, удряха с юмручета, прегръщаха я, докато я събориха я на земята.

— Моли се за милост, Бяла вещице! — предложи Брайън.

— Никога! — провикна се тя, престорено ужасена. Стресна се, като чу телефонът да звъни в кухнята.

— Викай за милост! — Кийт като ехо повтаряше след Брайън.

— Изчезвайте! Изчезвайте, побойници такива! По-късно ще викам за милост, обещавам, но сега Бялата вещица трябва да се обади по телефона.

— Не е честно!

Момчетата възнегодуваха, но я пуснаха. Брин им изпрати целувка, докато тичаше към къщата, и се хвърли към телефона.

— Брин?

— Барбара?

— Да, разбира се, Барбара е. Какво правиш? Надявам, че не си започнала отново да практикуваш джогинг? Звучиш, сякаш не можеш да си поемеш въздух. Да не би да съм прекъснала нещо — или? Така ми се иска да правиш нещо, което за нищо на света не бих искала да прекъсна!

Брин направи мила гримаса към слушалката. Барбара не можеше да разбере приятелката си, която, след като развали годежа си, обърна гръб на мъжкото общество. Още повече, че именно Брин скъса окончателно връзката.

— Не, не си прекъснала нищо, освен ожесточена битка между силите на доброто и злото. Какво има?

— Имам нещо за теб.

— Работа? О, чудесно! Приключвам със снимките на диви животни, глезенът на Кейти се подобрява и снощи се върна на вечерното шоу и източниците ми на доходи започват да се изчерпват. Какво имаш предвид — танцов номер или снимки?

Обаятелният смях на Барбара долетя до нея по телефона.

— Брин! Какво странно същество си! И какъв късмет вадиш, че аз съм ти агент. Колцина биха могли да те продадат като фотограф и танцьорка?

— Вероятно не много — отговори Брин сухо. — Вече виждам рекламата: „Специалист по всичко — майстор в нищо.“

— Не се подценявай, Брин. Много добре владееш и двете си професии.

Брин не отговори. Беше добра танцьорка и добър фотограф. Но животът я беше научил, че „добър“ не означава успех. Означава, че ако имаш късмет, можеш да продължиш да работиш.

Внезапно се изсмя.

— Може би ако по-рано бях решила, че искам да достигна равнището на Марта Грѐм, или на Матю Брейди, щях да стана като някой от тях!

— Може би, но този път това нямаше да ти помогне, пиленце. Имам две работи за теб. Едната е да снимаш, другата — да танцуваш.

— Чудесно! — Брин въодушевено одобри. — За кого ще снимам и за кого ще танцувам?

— За един и същ клиент.

— Какво? — любопитства Брин. — Странно. Кой е този „един и същ“?

— Лий Кондър.

— Индианската рок звезда?

— Полуиндианец, а за себе си говори като за музикант — уточни Барбара хладно. — Не забравяй, скъпа!

— Полуиндианеца или музиканта? — сухо попита Брин.

— И двамата! — засмя се агентката. — Никога не отрича кръвта на Черния крак, но и не трупва капитал от нея. Освен това е изкарал две години в музикалното училище „Джулиард“ в Ню Йорк, а майка му е преподавала известно време в Кралската консерватория. Има право да се нарича музикант.

— Не знам. Малко се смущавам. Нямам слабост към мъже с пурпурна коса, които се държат като сексуални атлети и подскачат по цялата сцена.

— Скъпа, косата му не е пурпурна! А гарваново черна. И никога не се е държал като сексуален атлет. Пет години е бил женен и дори „Нешънъл инкуайърър“ не можа да се заяде с тази връзка. Сега е вдовец, освен това не е необходимо да се влюбваш, а само да работиш с него! — раздразнено възкликна Барбара. — И какво те прихвана така изведнъж? Работила си с десетки мъже и тези, които проявяваха

някакъв интерес към теб, ги пръждосваше така, както айсбергът пръждоса „Титаник“. Защо се боиш да работиш за мъж, когото никога не си срещала?

— Не се боя — моментално отвърна Брин, но усети, че по необяснима причина наистина се страхува. Само при споменаването на името Кондър, парещи тръпки като електричество преминаха през нея; сега се гонеха нагоре-надолу по гърба ѝ. Знаеше за него така, както знаеше за Бийтълс, за Ролинг Стоунс, за Дюран Дюран и т.н., но нямаше абсолютно никаква причина да се страхува от мъжа или дори да се опасява, че може да е... необикновен.

И все пак... определено се страхуваше. Глупаво, каза си тя. Смешно. Но след това се сети на какво се дължеше това чувство.

На клипа, който той вече беше направил.

Една вечер по Ейч Би Оу децата гледаха стара класическа пиеса по Дикенс и след нея пуснаха клипа.

Клипа на Лий Кондър.

Липсваха кадри на групата с димящи китари, абсурдна техника или каквото и да било от този род. Нямаше дори снимки с Кондър или групата му. Беше видео разказ на популярна любовна песен по текст на романтична история. Сцените бяха толкова добри, колкото на много други клипове: рицари на бойни коне, препускащи през мъглата към замък; ожесточена битка; героинята, спасена твърде късно и умираща в прегръдките на любимия си.

Брин си беше дала сметка, че е проследила четирите минути лента, без да помръдне. В последния кадър имаше едно лице. Не цялото лице, а само златистите му очи, които застрашително проблясваха през забралото.

Все още си спомняше тези очи. Дори и сега мисълта за тях я смути.

— Не се страхувам, Барбара — по-уверено повтори тя, все повече се ядосваше на себе си. — Но просто не разбирам защо е нужно Лий Кондър да идва в Тахо, за да снима клип? Какво става с Холивуд напоследък?

— Хей, та той отиде в Шотландия, за да снима последния си клип. А и не живее в Холивуд. Има къща във Форт Лодърдейл и една тук.

— Тук?

— Да, от години я има. Но, изглежда, е много затворен човек, затова малцина знаят за нея или нещо повече за него.

— Изглежда, ти знаеш достатъчно — леко я подкачи Брин.

— Бих искала да знам малко повече.

— Значи ти харесва този хардрок тип, а? — Брин продължи да се смее.

За нейно учудване Барбара се поколеба.

— Той е странен човек. Сърдечен и тих. Но имаш чувството, че вижда всичко около себе си и че... Че попива повече, отколкото много други. Като динамит е с тези златисти очи и черна коса. Изглежда дългунест и жилав, докато се доближиш до него и видиш истинската ширина на плещите му... — Последва въздишка. — Признавам, че ме кара да настръхвам. Никога по-рано не съм срещала мъж толкова... Толкова мъжествен.

Брин се изсмя, но смехът ѝ прозвуча нервно дори в собствените ѝ уши.

Познаваше някога такъв мъж. Познаваше го прекалено добре. От неочаквания пристъп на враждебност я заля студена вълна, след това я втресе. Да не би кратката като светкавица гледка на припламналия стихийен огън в тези очи да я бяха предупредили, че за него сексуалността е толкова естествена, колкото и дишането, както беше с Джоу?

Тези мъже излъчват предупредителни сигнали — ясни като неоновото осветление... стига да ги опознаеш веднъж. Сигнали, които може би гласяха: Жени, внимавайте! Той е в състояние да ни извиси до звездите и след това да ви захвърли пред вратите на ада.

Но една жена може да се забърка с такъв мъж само веднъж в живота си, никога втори път.

Брин прогони мрачните мисли и неприятното усещане от гърба си.

— Добре, снима клип и наема танцьорки. А какво общо има тук фотографията?

— Нали се сецаш за рекламните снимки, които направи за Вик и Алън, когато започваха да играят в „Романтично безделие“? Той ги е видял, дълго ги е разглеждал и е поискал да се запознае с фотографа. Е, разбира се, веднага изстрелях името ти!

— Благодаря — измърмори Брин.

— За какво е агентът? — радостно изчурулика Барбара. — Но слушай, трябва да бягам. Остава ми да намеря още двадесет танцьори. Господи, о, Господи, та аз съм влюбена в този човек! Помисли за процентите ми! Ще включа телефонния си секретар и ще потанцувам. О, Брин! Имаме дяволски късмет!

Този път Брин се засмя, искрено. Двете с нейната агентка много си приличаха. Барбара прекарваше дните си като агент, а нощите — като шоугърл в популярен нощен клуб, който беше част от ново казино. Барбара обичаше да прави сделки, обичаше и да танцува. Лесно можеше да намери работа на Брин в собственото си шоу, но Брин смяташе, че е твърде рисковано за жена, която отглежда деца, както и за собствения ѝ комфорт. Барбара беше ефективна делова жена и сключваше сделки с големи имена, така или иначе тази сделка звучеше като добър удар.

— Имаш право, всичко звучи прекрасно, Барб. Радвам се за теб.

— Радвай се и за себе си, скъпа. Ще спечелиш достатъчно, за да можеш наистина да предплатиш значителна сума за новата си къща мечта.

Брин прехапа устни. За нещастие, парите бяха един от ключовите фактори в живота. Без тях не можеше да се живее.

Преди смъртта на брат си Джеф винаги си мислеше, че ѝ стига просто да оцелява. Можеше да приема работа, която ѝ харесва, а да отказва онова, което не ѝ се нрави.

Само ако беше още жив! Не защото ѝ тежаха племенниците — тя ги обичаше и би се била със зъби и нокти за тях — защото... Защото обичаше брат си, и животът някога изглеждаше нормален, прост, почтен и лесен. Сега не можеше да си позволи да изпада в самосъжаление. Време бе да приеме реалността. Джеф беше мъртъв.

Отиде си от този свят, без да остави и стотинка застраховка живот. А растящите момчета трябваше да бъдат нахранени, облечени, водени на лекари и зъболекари — също на детегледачка, когато работеше вечер. Кийт и Брайън бяха ученици, но отглеждането на Адам през деня струваше скъпо. Трябваше да продаде двуместния транс-ам и да купи малко комби форд. Градската ѝ къщичка с двете спални се бе оказала твърде тясна. Момчетата бяха настанени в тъмната стая, а тъмната стая — прехвърлена в бараката.

А пък нещата, които бяха в бараката...

Е, бяха натъпкани в долапи, шкафове и ъгълчета, в които можеше да се сложи нещо.

След като не беше склонна отново да стане шоугърл, не можеше да придирва само защото очите на някакъв мъж — видени на екрана — я смуцаваха.

— Тук ли си, Брин?

— Да, Барб.

— Бъди в старата Фултънова къща точно в десет във вторник. Маниак е на тема точност.

— Старата Фултънова къща? — Намираше се на една от дългите улици, водещи към пустинята; построена в средата на деветнадесети век, не бе обитавана, откакто Брин помнеше. Учениците взаимно се подтикваха да влязат вътре, и, разбира се, както можеше да се очаква, си беше спечелила име на свърталище на духове.

— Нямах представа какво е станало с нея! — Барбара се изсмя. — Десет часа, с всичко, от което се нуждаеш за репетицията.

— Ще бъда — обеща Брин. — О, Барб? Колко дни работа е това? И кога ще правя рекламните снимки?

— Можеш би три или четири седмици за клипа. Мисля, че ще бъде около петнадесет минути. Но ще има един или два свободни дни за снимките. Ще ти кажа кога.

— Благодаря, Барб.

— Аууу!

Отвън прозвуча нов оглушителен писък.

— Трябва да вървя. Туземците се вълнуват.

— Целуни ги и ги прегърни от мен!

— Непременно!

Брин тръшна слушалката и отново изтича навън, тревожно оглеждайки малките личица.

Очите на Адам преливаха. В момента, в която я видя, изтича към нея толкова бързо, колкото позволяваха топчестите му крачета, и зарови глава в скута ѝ.

— Какво се случи? — попита Брин двамата по-големи.

— Мисля, че някаква буболечка го ужили! — тревожно отговори Брайън, който се приближи и погали русите къдрици на братчето си. — Адам.

Адам отново запищя. Брин го взе на ръце.

— Хайде, Адам, трябва да ми кажеш какво се случи.

Той вдигна зачервеното си подутото лице към нея, сълзите продължаваха да се стичат от огромните му зелени очи, една идея по-тъмни от нейните.

— Буболечка! — произнесе той, потръпвайки. — Беше лоша буболечка! Боли, лельо Брин...

Тя се завъртя и избърза към къщата, където сложи Адам на плота между кухнята и трапезарията, напълни малка купа с вода и кубчета лед.

— Потопи пръстчето си във водата и ще се почувстваш по-добре, обещавам.

Момченцето, чиито сълзи съхнеха, докато, хълцайки, си поемаше дълбоко въздух, направи, каквото му казаха. Брин погледна над плота и зърна Кийт и Брайън, които я бяха последвали, вперили изплашен поглед в братчето си.

Тя се намръщи, след това окуражаващо им се усмихна.

— Не е зле, момчета, наистина. Сигурно е била малка пчеличка.

Брайън стисна устни за миг, след това сведе поглед. Брин намръщено го изгледа.

— Какво има, Брайън?

— Той... той...

— Той какво?

Брайън тихо се обади зад гърба на Адам, очите му гледаха уплашено.

— Нали няма да умре?

— Не! — възкликна Брин. — Разбира се, че няма! — Тя сведе поглед и си даде вид, че се обръща, за да огледа съдържанието на хладилника.

Странно, че на Брайън му хрумна подобно нещо. Изглеждаше така сякаш, децата чудесно се бяха приспособили през изтеклата година и половина. Приемаха я като авторитет и трогателно, без да се колебаят ѝ вярваха и я обичаха.

Но може би това не беше толкова странно. Адам едва бе навършил годинка, когато Сю беше починала от пневмония, за подигравка на медицинската наука; Джеф я последва в нелепа злополука след по-малко от две години. Колкото и добре да се бяха приспособили момчетата, естествено беше да се тревожат.

И съвсем естествено беше да се вкопчват в нея и да се страхуват, че тя също може да ги изостави...

Извади пакет кренвирши, обърна се и се усмихна и на тримата; Адам нацупен от болката с порозовели бузи, Брайън и Кийт — пребледнели от неизвестността.

— Хей! Какво сте провесили нос? Адам, дръж си пръста във водата.

— Много е студена!

— Добре, извади го за минутка, но пак го потопи. Кийт, Брайън, вървете да се къпете. Ще ядете хотдог и сладолед и ще ви пусна „Мапет“, след което ще си лягате. Утре сте на училище. — И, добави тя безмълвно, ще трябва да довърша последните пробни снимки, да изтичам и да си купя нов чорапогащник. Не ми е останал нито един без поне дузина дупки.

След три часа и трите момчета бяха изкъпани, кренвиршите отдавна — изядени, а „Великият Мапет Кейпър“ отиваше към края си.

Брайън седеше от лявата ѝ страна, Кийт — от дясната. А Адам стърчеше в скута ѝ.

Мъчителен спомен внезапно прониза Брин и тя прехапа устни, за да не видят момчетата сълзите, които опариха очите ѝ.

Толкова ги обичаше.

И им беше ужасно предана. Отчасти защото бяха хубави деца и отчасти защото бяха на Джеф. Каквото и да се случеше, както и да ѝ се наложеше да се бори, от каквото и да трябваше да се откаже, тя никога, никога нямаше да ги изостави.

Джеф никога не я изостави.

Беше едва на шестнадесет, когато майка ѝ и баща ѝ загинаха на една опасна писта в планината. Шестнадесетгодишна, объркана, стресната и сломена от мъка. Единствената опора в живота ѝ беше Джеф. Той се беше бил за нея. Беше воювал с далечни лели и чичовци, беше воювал със съдилищата.

Помогна ѝ да приеме смъртта на родителите си, успя да посещава училище, да работи и да създаде дом и за двамата, докато тя беше готова да постъпи в колеж. Никога не я изостави; беше само три години по-голям от нея, но никога момиче, работа или светско събитие не е имало предимство пред нея.

Дори когато се ожени за Сю, тя никога не се бе чувствала като външен човек. Беше чакала в болницата при раждането на всяко от момчетата. Именно тя оставаше със Сю всеки път, когато се прибираще вкъщи с новото бебе.

Не, няма да позволи на никого да я принуди да престане да обича децата или да им бъде предана като естествените им родители.

Дори не и на мъж като Джоу.

Винаги бе смятала, че е стабилна и самоуверена, но Джоу успя да я извади от равновесие. Беше дошъл да прекара ваканцията си в Тахо след края на футболния сезон и от момента, в който я зърна, настървено започна да я преследва.

Отначало Брин се забавляваше, приемайки ситуацията с пословичната си сдържаност. Не се смяташе за особено красива, но съзнаваше, че има нещо в елегантната ѝ стройна фигура и леко присвитите ѝ „котешки очи“, които я правеха особено привлекателна за противоположния пол. Не можеше със сигурност да каже дали е доволна, че е привлекателна. Често се чувстваше неудобно, като се сещаше, че определени мъже я наблюдават и се чудят не що за човек е, а как би изглеждала в леглото. Дълго време тя чистосърдечно се смееше, когато Джоу се опитваше с всякакви комплименти и трикове да я убеди да излезе с него.

С течение на времето нещата неусетно станаха сериозни. Тя се убеди, че дори футболните герои имат нужда да бъдат обичани и на свой ред да обичат. И изглеждаше, че той я обича.

Нещата тръгнаха на зле след смъртта на Сю. На Джоу не му се харесваше, че тя отделя време за брат си, но търпеше. Футболният сезон отново започна и Джоу се върна на работа. През декември ѝ се обади да ѝ каже, че разполага с една нощ, през която може да долети.

Но същата нощ трябваше да бъде у Джеф. Той беше летец и Брин му беше обещала да остане при децата. Джоу побесня. Тя го помоли да отиде в къщата на Джеф, но той не искаше да си играе на детегледачка, искаше да бъде сам. Брин го беше умолявала, опитвала се беше да го накара да разбере...

Затвори ѝ телефона.

Но следващата седмица отново ѝ се обади, сякаш нищо не се беше случило.

Известно време пътува с него. Но от Тахо пристигна телеграма. Джеф беше загинал, докато летял с делтаплан.

Джоу се бе опитал да я успокои, но беше хладен. Не дойде за погребението на брат ѝ, нито видя лицата на трите момченца, които бяха загубили и двамата си родители и бяха объркани, самотни и изплашени... Брин не успя да плати ипотеката за голямата къща на Джеф, затова с децата се прехвърли в своята.

Първия път, когато Джоу се върна, нещата вървяха доста гладко. Тя нае детегледачка за децата, прекара с Джоу в хотелска стая до два през нощта, след това бързо се прибра, страхувайки се, че децата могат да се събудят от кошмари.

Скараха се, тъй като тя не се съгласи да пътува с него. Но пак ѝ се обади след няколко дни, сякаш нищо не се беше случило.

А всъщност нещо се беше случило. Брин беше гледала интервю с тима му по телевизията. На снимките с победоносните играчи, след преживените славни мигове тя видя Джоу — в компанията на много млада, много красива и много мазна червенокоса.

Джоу усети резервираността на Брин по телефона и пристигна в Тахо още следващата сряда. Макар че децата все още не си бяха легнали и чакаха вечерята, той настояваше за отговор. Когато го обвини в изневяра, той побесня.

— Аз съм нормален, жизнен, здрав мъж! Знаеш как е с футболистите. Винаги искат около тях да се въртят жени.

Брин огледа тревожно кухнята, но децата бяха във всекидневната и гледаха телевизия. Тя беше понижила гласа си до шепот.

— Значи не си спал с нея?

— И да съм спал, какво? Тя не означаваше нищо за мен. Просто беше там и беше навита. А тебе те нямаше. Беше много заета да си играеш на грижовна домакиня. Предупреждавам те, Брин, няма мъж, който би си играл на изчакване, докато ти се правиш на квачка. Не, когато до него е Спящата красавица.

Тя се въздържа да не запрати тенджерата с врящия грах в лицето му. Изсипа го в чинията за сервиране, мина покрай плота и се насочи към масата в трапезарията.

— Вечерята е готова, Джоу. Можеш да ме наричаш квачка, щом като ти харесва, но нямам никакво намерение да обсъждам това пред децата. Ясно?

Той кимна и зае мястото си на масата, докато тя викаше децата. Но Брайън, изглежда, беше дочул нещо от спора. Мълчеше и се мусеше, когато техният гостенин се опита да го заговори. Малко след това, когато Джоу тихичко изруга под носа си, Брайън загреба грах с лъжицата и го запрати през масата в лицето на Джоу.

Чашата преля, й каза Джоу по-късно. Естествено, трябвало да се грижи за децата. Но защо да не наемела жена, която да ги гледа. Тогава щяла да може да пътува с него и той нямало да посяга към мацките, които причакват играчите.

Оказа се неверен и коравосърдечен. Когато разбра, че е бил с друга жена, силно я заболя. Болеше я всеки път, когато трябваше да му отговаря.

— Забрави, Джоу. Просто забрави всичко.

— Какво?

— Сериозно. Не искам да се омъжа за теб. От начало до край ще бъде катастрофа.

— Ти си луда! Знаеш ли от какво се отказваш?

— Да, от мъж, който чувства, че е негово право да изневерява, ако „неговото момиче“ не иска да легне с него според неговите условия и когато той иска.

Ала всичко продължи. Още дълго. Но нищо не се промени и накрая годежът изцяло беше развален.

— Лельо Брин? По телевизията има само глупости.

Брин се стресна и се върна в настоящето.

— Така е, Брайън, и утре в главата ти ще има само глупости, ако не се напиш! Време за лягане, момчета!

Те изроптаха, но се подчиниха. Брин прегледа пръста на Адам, видя, че подутината е спаднала, само малко червено петънце напомняше къде е имало „боц-боц“. А и Адам беше почти заспал, когато тупна на възглавницата, значи се оправяше.

След като целуна момчетата за лека нощ, Брин нахлузи старо трико, чорапогащник и калцуни и изтича надолу по стълбите. Можеше да направи някои упражнения за гъвкавост и същевременно да чуе новините.

На екрана се появи вдъхващият доверие метеоролог, който съобщи, че през деня ще има затопляне, но нощите ще останат студени. След това се появи говорителят и съобщи за млад политик —

Дърк Хамърфийлд, който започвал кампанията си за американския сенат в Тахо.

Докато разтягаше краката си, Брин разсеяно гледаше. Мъжът имаше енергичната усмивка на млад Кенеди. Беше среден на ръст, с красива коса в пясъчен цвят и сини очи.

Вероятно ще получи много гласове, помисли си, свивайки рамене. Може би дори нейния. Брин легна по корем, опъна крака и изведнъж се вцепени. Темата отново се беше сменила. Думата имаше красива говорителка; в левия ъгъл на екрана се появи образ на мъж.

Лий Кондър.

Брин не чуваше какво се говори; образът я беше хипнотизирал. Също очите на златни точки, които приковаваха, дори на снимка.

Може би, опитваше се тя да анализира, очите му са приковаващи, защото са толкова тъмни — като се изключат златистите отблясъци. Или може би защото лицето му е интересно. Високо, широко чело. Тъмни, добре очертани, извити вежди. Прав — ужасно прав — нос. Високи скули. Твърда, грубовата, четвъртита челюст. А устата му... дори на снимка, сякаш помръдваше. Очевидно лесно можеше да се усмихва, но и да стиска устни в гримаса на решителност и целеустременост... или гняв.

Косата му беше гарваново черна — не много дълга, по-скоро приличаше на бизнесмен, отколкото на рок звезда. Може би не на бизнесмен. По-скоро на леяр. Дори на снимката в него имаше нещо, което говореше за жилавост, всемогъщество и безстрашие. Нещо, което, както Барбара беше намекнала, го правеше почти неудържимо мъжествен, още повече че беше нещо, което той нямаше вид да осъзнава...

Разказът изведнъж изчезна в ефира и се появи реклама на опаковки за сандвичи.

Брин рязко смени смешната си поза и отпусна мускулите си от напрежението. Никога не съм го срещала, напомни си тя.

Но и след като свърши упражненията си, взе душ и си легна, не можа да престане да мисли за него.

И да се чуди как ли изглежда.

А дали ще успее да успокои смущаващата тръпка, която запрепуска по гърба ѝ, когато видя златото в тъмните му очи?

Няма значение, успокояваше се тя. Той едва ли ще ме забележи, с другите там...

При тези думи заспа.

Но надеждата ѝ се оказа напразна във вторник, след като беше прекарала едва петнадесет минути във Фултъновата къща.

Безгрижно си бърбеше с Барбара, докато двете правеха загряващи упражнения, когато приветливият хореограф издърпа Барбара. След няколко мига Барбара и хореографът се върнаха, връхлетяха отгоре ѝ и възбудено я издърпаха.

— Казва, че те намира за съвършена — започна Барбара.

— Това, разбира се, означава повишение на заплатата ти — намеси се хореографът.

— И малко допълнителна работа.

— Лий сам ще ти обясни.

Тя изведнъж установи, че стои пред него, без дори да е забелязала кога е влязъл. Барбара въодушевено я представяше, а той неопределено се усмихваше и почти не обръщаше внимание на думите ѝ.

Очите му — в странен лешников цвят, отбеляза тя, жълто-зелени зеници, махагонови по краищата, бяха вперени в нея. Обхождаха я от глава до пети, движеха се бавно, спираха се на нейните.

— Брин Келър? Значи вие сте фотографът. Приятно ми е да се запознаем.

Ръката му улови нейната. По дланта му имаше големи мазоли. Широка — тя изцяло обгръщаше тънките ѝ пръсти.

И горещца...

Сякаш пареща енергия се разливаше по тялото му, превръщаше се в гориво, в действащ вулкан; силата на този мъж бе измамно овладяна, като покрит със сняг планински връх под синьото небе...

Този огън тръгна по гърба ѝ.

Тя издърпа пръстите си — по-скоро ги отскубна — от неговите. И отстъпи крачка назад.

— Да, аз съм Брин Келър. Ако ми обясните какво искате, ще ви кажа дали мога или не.

Лед... Нямахше по-добро определение за гласа ѝ. Всъщност не искаше да бъде студена, но...

Беше студена до степен на грубост.

Златистите очи се присвиха, едва забележимо. Гласът му прозвуча бавно, провлачено.

— О, напълно съм сигурен, че ще можете, госпожице Келър. Напълно. Тони ще ви обясни концепцията.

Обърна се и се отдалечи.

ВТОРА ГЛАВА

Момичето заинтригува Лий Кондър още при първата им среща.

Когато пристигна във Фултъновата къща, вратата беше отворена и вътре вече кипеше оживена дейност. Никой не го забеляза да влиза — танцьорите, в работно облекло от всякакъв вид и форма, кръжаха наоколо, разтягаха се, загряваха. Побелял дърводелец довършваше горната част на извиваща се стълба, а Тони Леп, хореографът и Гари Райт, режисьорът, спореха за нещо по средата на стълбата.

Лий бързо огледа елегантното антре и огромната танцувална зала. Нито Пери, нито Ендрю, нито дори Мик, бяха дошли, но беше десет без десет, а те прекараха цялата нощ в казиното, известно време се отдадоха на тиха меланхолия поради завръщането им в Тахо, а след това вдигаха тостове до зори.

Все пак, помисли си той, с лека усмивка, Пери и Ендрю ще пристигнат в десет. Отдавна се бяха разбрали, че когато работят, са екип и ще зачитат взаимно мнението си. Това означаваше, че никой не губеше времето на останалите, като не се яви.

Лий небрежно огледа танцьорите. Десет мъже, десет жени. Повечето съвсем млади. Почти деца, току-що завършили училище или колеж, опитващи се да получат някакъв шанс с това шоу. Доставяше му истинско удоволствие мисълта, че може би той ще е човекът, дал им първата възможност за изява. Шансове трудно се явяваха.

Наведено от кръста, момичето, първо изпъна гърба си успоредно на земята, сетне постепенно темето ѝ почти докосна пода. Обута бе в розов чорапогащник, черни калцуни и трико. Всъщност нямаше впечатление от лицето ѝ, първо видя краката — стройни и мускулести. Не пропусна да забележи красиво оформените бедра. В този миг срещна съсредоточения поглед на притежателката им...

Тя се изправи, протегна ръце, сякаш искаше да докосне небето, след това грациозно ги раздалечи.

Нещо в движенията ѝ го омая и когато се улови, че я зяпа откровено, направо го досмеша. Вероятно не би ѝ се харесал фактът, че

му се прииска да нареди залата да се изпразни и да я сграбчи в прегръдките си.

Но на него това чувство му харесваше. Имал бе жени след Виктория, но никоя не успя да събуди у него такова чувство от пръв поглед. Смъртта на жена му го промени, за съжаление не към добро. Спомни си, че ако някога беше помислил така за съпругата си и тя го беше разбрала, несъмнено щеше да го обяви за луд. Не, по-скоро за дивак. Това беше любимата ѝ дума...

Той леко разтърси глава. Каквито и грешки да беше правил, каквито и грешки да беше правила тя, всичко оставаше в миналото. Край. Това, че се измъчваше по този начин за всичко случило се, по никакъв начин не му помагаше. Беше твърде късно да се връща назад.

— Лий, вече си тук! Не те видях да влизаш.

Кондър се обърна, и зърна Тони Асп да приближава, широко усмихнат, с протегнатата ръка.

— Здравей, Тони — поздрави Лий, разтърси дланта на приятеля си и на свой ред се усмихна. — Току-що влязох. — Махна към антрето, стълбите и огромната танцувална зала. — Мястото изглежда чудесно. Какво мислиш?

— Страхотно! — отговори Тони с гримаса. — Трябва да си призная, че те мислех за луд, като купи и поднови сградата, но виждам, че си е заслужавало. Както научавам, струва по-малко, отколкото ако я беше наел, а се сдоби с изумителна къща. Ще се нанесеш ли тук след снимките?

— Харесвам старата си къща — поклати глава Лий. — Или по-скоро новата. Зависи как го виждаш.

— Струва ми се съвсем подходяща за декор на клипа ни. Не мисля, че би могъл да намериш нещо, което да напомня повече на стила отпреди Гражданската война в сърцето на Джорджия.

— Мисля, че си прав — започна Лий, но точно тогава една ръка се стовари на рамото му, той се обърна и видя Гари Райх, невероятно тънък сноп от нервна енергия, но блестящ постановчик, който беше застанал зад него.

— Лий! Как мина концертната обиколка? Приятно ми е, че пак сме заедно.

— Обиколката мина добре, Гари, но мисля, че беше последната. И аз се радвам, че ще поработим заедно.

Тримата мъже бяха в добри делови отношения, макар че изглеждаха малко странно, когато за първи се събраха преди една година в Шотландия, за да работят върху първия клип. Тони вече си беше спечелил име в класическия балет, а Гари беше се прочул като режисьор на Пи Би Ес. Бяха погледнали скептично на работата с Лий. Лий бързо разбра, че две бяха нещата, които можеха да подразнят предразсъдъците им: той беше Черен крак и беше рок музикант.

Докато растеше, се учеше да упорства, докато старееше, се учеше да свива рамене и тихомълком да се доказва. Беше се доказал както на Тони, така и на Гари.

Но не и на Виктория... Всичко това е минало, напомни си той. Минало...

През целия месец, докато работеха върху първия клип, правиха компромиси, но резултатът беше толкова добър, че преди последната репетиция вече бяха истински приятели. А клипът има страхотен успех. Излъчиха го по телевизията и критиката също го одобри.

— Само за едно не съм съгласен с теб, Лий — му казваше сега Гари. — Харесва ми концепцията. Трябва да призная, че дори ми харесва аранжиранията на песента. Но мисля — имам предвид кариерата ти — че трябва да има снимки с тебе и с момчетата с инструментите ви. Знам, ще ми кажеш, че е балада за Гражданската война, така е, но мисля, че ако по този начин...

— Извинявай, Гари — бързо се намеси Тони. — Време е да започна с танцьорите.

— Разбира се, — съгласи се режисьорът от Пи Би Ес. — Давай. Ама Лий, не говоря за снимки за повече от секунда или две.

— Съжалявам. — Този път Лий го прекъсна, проследявайки с очи Тони, който прекосяваше залата и се насочваше към колоритната група танцьори. — Ей сега се връщам.

— Но, Лий...

— Давай. Прави каквото си намислил!

Гари се усмихна, но Лий не забеляза, нито пък това имаше значение за него. Той бързаше да настигне хореографа.

— Тони!

Мъжът рязко спря и се обърна.

— Тони, виждаш ли кръшната червенокоса ей там?

— Червенокоса ли? Не виждам червенокоса.

— Тъмночервени коси, Тони. Тя е с черно трико, розов чорапогащник. Около метър и петдесет. Сляп ли си?

— О! Да, сега я виждам, Господи, виждам я!

— Хайде, не се прехласвай толкова. Би трябвало да си свикнал с красивите тела.

— Свикнал съм, но, ей Богу...

— Тони, хайде за минутка да бъдем естети. Какво би казал, да я използваме за нашата Лорена?

„Естетичният“ мозък на Тони заработи.

— Отлично! Красива дълга коса, подходяща височина спрямо твоята. Тънък кръст — добър за костюма. И хубави пълни гърди — супер за костюма. Идеална е!

— Ако може и да танцува...

— Не се съмнявай в това. Те всички танцуват добре. Барбара Винтън не наема хора, ако не си разбират от работата. Ще поговоря с нея за минутка, за да се уверя, че момичето е сред добрите и ще ти я доведе да се запознаете.

— Добре. Виждам Пери и Ендрю. За минутка ще поговоря с тях, след това ще огледам стълбата.

Тони кимна, след това избърза към танцьорите. Лий се отправи към вратата да поздрави другарите си от оркестъра — Ендрю Макейд, Пери Литън и Мик Скайхок.

— По дяволите, Лий, мястото е чудесно! — възхити се Ендрю.

— Супер е — съгласи се Мик.

— Радвам се, че ти харесва — изсмя се Лий. — Надявам се, че наистина добре го виждаш. Дори за червенокож очите ти са твърде червени, приятелю!

Мик, пълнокръвен Черен крак, се изчерви, от което естествено бронзовото му лице потъмня до ръждиво. Другите се изсмяха; Мик чистосърдечно се присъедини към тях.

— Хей, ето ме тук, не виждате ли? Та именно вие непрекъснато ми натяквате, че трябва да свия гнездо. Как да го направя, ако от време на време не мога да прекарам някоя вечер с представител на противоположния пол?

— Прекарваш много вечери с представители на въпросния пол — въздъхна престорено Ендрю. — Ако прекарваш нощите с един и

същи представител на противоположния пол, може и да постигнеш желанието резултат.

Лий усети, че усмивката му се стопи малко неловко. Внимавай, Мик, мина му през ум. Понякога е за предпочитане да не познаваш добре жената, след като и двамата идвате и си отивате в мрака. Защото можеш да си мислиш, че я познаваш, но никога няма да я опознаеш, тъмни тайни може да се крият в сърцето...

— Искам да отида и да огледам стълбата — продума Лий. — Мик, поставили са пианото горе, отзад в танцувалната зала, защо не му хвърлиш един поглед?

— Готово — отговори Мик.

Групата се раздели и Лий се запъти към изцялата извита стълба. За миг се усмихна, доволен и горд, че от Фултъновата къща се получи нещо толкова приятно. Когато за първи път видя къщата, старите мраморни подове бяха покрити с дебел слой прах. Стълбата беше овъглена и на места счупена, а елегантните осветителни тела — включително двата безценни попилея — бяха оплетени в паяжини до неузнаваемост. Всички го помислиха за луд, когато реши да купи мястото и да го поднови за клипа „Лорена“. Но сега, изчистено и подредено, то изглеждаше отлично.

Както музиката винаги е била негова страст, неразделна част от живота му, така и клипът се беше превърнал почти в мания.

— Лий, добро утро! Запознай се с Брин Келър. Брин, това е Лий Кондър.

Той моментално се обърна при звука на гласа на Барбара и я поздрави с топла усмивка. Келър... името му беше познато.

Усмихна се на избраната от него жена и протегна ръка. Докато я изучаваше, промърмори нещо любезно в отговор на представянето.

Още преди тя да заговори, го поразиха вълната от студен антагонизъм. Беше толкова силна, че почти виждаше ледената стена помежду им.

Лед... и огън.

Сега, застанала пред него, изглеждаше дори още по-съвършена. Оттенъкът на косата ѝ — нито чисто махагонов, нито чисто червен — нещо по-дълбоко и от двете, го накара да си помисли за най-горещия, най-дълбокия пламък на бушуваща огнена стихия. Беше прибрана на тила ѝ, само няколко заблудени кичурчета се къдреха на челото ѝ.

Очите ѝ бяха лимоненозелени и леко извити, като на котка. И също като косата ѝ, въпреки студенината, която излъчваша, напомняха за огън. За най-дълбокия, скрит огън.

Когато говореше, думите ѝ бяха нежни, добре модулирани, но изпращаха нов пристъп от студен вятър във въздуха между тях, колкото и нежно да звучаха, те бяха резки и неподправено груби.

Поведението ѝ го предизвикваше да ѝ зашлеви плесница.

Усмихна се. И спокойно отговори. Не беше сигурен какво беше казал, дори какво тя му беше казала. Нямаше значение. Тя щеше да изиграе идеалната Лорена. Колкото си искаше и докогато си искаше можеше да го ненавижда, но нямаше да я остави да му пречи на работата.

Ала щом се обърна, се почувства по-смутен, отколкото искаше да си признае. Може би не го харесваше, защото беше рок изпълнител? Или защото знаеше за произхода му? Може би тя беше пра-пра-правнучката или нещо такова на генерал Къстър, помисли си той нетърпеливо. Е, нямаше да допусне това да му повлияе. Просто щеше да я остави на мира.

Лий внезапно се усмихна, докато се изкачваше по стълбата. Чу Тони да ѝ разяснява концепцията на клипа. Очевидно щеше да захапе — той плащаше добре.

Нотка на злорадство задълбочи усмивката му.

Дошла е само заради парите. Добре, ще ѝ даде възможност да спечели добре.

Трафикът обратно към града беше натоварен и при всяко струпване на калници Брин проклинаше Кондър и безбройните му дубли.

Тони Асп ѝ обясни всичко; песента „Лорена“ е балада, написана и станала популярна през Гражданската война. Вече имаше филмирани сцени, в които сините срещат сивите. В нейните сцени във Фултъновата къща щеше да има бал, на който един завърнал се войник открива, че неговата Лорена се е омъжила за друг. Следва сцена, забулена в мъгла, в която войникът си представя какво би искал да направи: да отвлече Лорена и да я принуди да си спомни клетвите си за вярност.

Всъщност той ще си тръгне, разбрал, че обстоятелствата са променили всичко и за двамата.

Главната сцена с Лорена трябва да се изиграе на стълбата. Тя ще се опита да избяга от гнева му, но той ще я издърпа назад в прегръдките си и ще я понесе през мъглата.

— Екранно време не повече от минута и половина — й беше казал Тони. — Но не бива да има и една погрешна стъпка. Не бъде ли изпипано докрай, целият ефект ще се загуби. Ще бъдеш в автентичен костюм за времето, и трябва да се движиш като перушина. Главната отговорност ляга върху теб. Лий е нещо като гимнастик, но не е танцьор. Първо ще участваш в шотландския танц, който някога се е изпълнявал във Вирджиния, а сега, се върни с останалите. Ще започнем репетиция с групата. Когато те почиват, ще работиш над своята роля.

Репетицията с групата за усвояване на движенията трая близо четири часа. И повторение, след повторение, докато започнаха да се синхронизират...

— Изглеждате изморена, госпожице Келър — извика я Тони в паузата. — Починете си пет минути.

Пет минути значеха пет минути — до секундата. Сетне започна с Тони по стълбата. Четири стъпки, завъртане, падане. Не, опитайте малко по-високо. О, не се безпокойте за Лий. Няма съмнение, че ще ви улови...

След това отново в групата и още три часа изнурителна репетиция...

Толкова се беше потила, че сега се чувстваше като солена близалка за цяло стадо говеда.

А което бе най-лошо, Кондър беше там през цялото време и наблюдаваше. Тихо даваше идеи на Тони. Стоеше настрана със скръстени на гърдите ръце или пъхнал длани в джобовете. Беше със сини джинси и разкопчана синя работна риза. Ако си беше завързал и цветна кърпа на челото си, лесно можеше да си го представи препускащ на петнист кон, надаващ боен вик и полетял към града, за да го изгори...

Когато закъсняваше, училищният автобус на Брайън и Кийт ги откарваше до дневната детска градина на Адам, така че се налагаше само веднъж да спира. Момчета бяха изморени и вече хленчеха.

— Кийт ме настъпи! — проплака шумно Адам.

— Той ме удари! — протестира Кийт.

— Не съм! Беше случайно!

— Не беше случайно.

— Видях те! — намеси се Брайън. — Не беше случайно.

— Престанете! — отразя ги Брин. — Престанете и тримата. Влизайте в колата!

Би трябвало с това всичко да свърши, но, изглежда, поради горещината и състоянието ѝ на непрекъснато раздражение и изтощение, тя отново се скара на Кийт, когато влизаха в комбито.

— Кийт! По дяволите, влизай и закопчавай колана. Мотаеш се вече цели пет минути.

Хлапетото избърза към мястото си отзад, щракна колана и я погледна обидено. Обикновено децата се биеха като кучета и котки, но сега се бяха съюзили срещу общия враг — нея. Три чифта зелени очи се впериха в нея в безмълвен упрек; и трите малки устички бяха свити във враждебно мълчание.

Брин не каза нищо, но докато заобикаляше, за да седне на шофьорското място, обзе я чувство на вина. Като завъртя ключа на стартера, обърна се и намръщено погледна към Кийт.

— Извинявай, Кийт, имах лош ден. — Това не е извинение, напомни си тя. Особено за „по дяволите“. Щом тя го казваше, и децата ще го казват.

Той я удостои с половин усмивка и тя въздъхна.

— Как мина плуването днес, Адам?

— Не ми хареса! — отговори най-малкият ѝ племенник, който седеше до нея и мачкаше носа си. — Господин Бийкън се опита да ме удави!

— Не се опитва да те удави, а се опитва да те научи. Кийт, как се справи с теста по правопис?

Кийт се зае да обяснява, докато тя известно време го слушаше да бръщолечи, без да го чува. Изведнъж чу нещо: мъртвата тишина в колата.

На следващата червена светлина огледа лицата им. Отново я гледаха с упрек.

— Какво ти става, лельо Брин? — Брайън, говорителят на групата, я попита.

— Нищо, нищо — отговори тя бързо. Някой ѝ свиреше; не беше забелязала смяната на светлината. — По дяволите! — промърмори тя, този път изруга под носа си.

— Лельо Брин... — настоя Брайън.

— Наистина, момчета, няма нищо. Съвсем нищо. Само глупав, червенокож тамтамист.

— Червенокож тамтамист?

— О, Боже! — въздъхна Брин. Какво каза? Пред децата... — Никой, миличък. Нищо не съм казала. — Всички я наблюдаваха; усещаше го. — Наистина, моля ви, бях ужасна и не исках да го кажа, бях просто ядосана и обърквана, затова търсех да кажа нещо, което да прозвучи оскърбително. Нали разбирате?

— Естествено. Но татко все повтаряше, че по-добре да замълчиш, щом не можеш да кажеш нещо хубаво. Нали така?

— Нещо такова — нервно измърмори Брин. — Но е малко по-дълбоко от това. Няма нужда вие да... да... — Спря се, искаше ѝ се да беше помислила, преди да заговори. — Не трябва никога да атакувате някого заради това, което представлява, просто защото ви е ядосал.

— Разбирам — мъдро се съгласи Брайън, кимайки. — Не е трябвало да казваш, че човекът е глупав червенокож тамтамист, защото си била ядосана.

— Точно така — каза Брин.

— Какво е това червенокож тамтамист? — попита Кийт.

— Първите заселници са нарекли „червенокожи“ американските индианци — Брайън го образоваше. — Не си ли спомняш „Рин Тин Тин“? — попита го той нетърпеливо.

На Брин ѝ се искаше да пропълзи под седалката. Какво щеше да си помисли за нея Джеф, който не понасяше никаква невъздържаност, и за начина, по който възпитава децата сега?

— Брайън! — обади се рязко, засрамена, но с надеждата, че ще я разберат. — Твърде много време прекарваш пред телевизора, Кийт.

— Лошо ли е да си индиански тамтамист? — невинно я прекъсна той.

— Не! — въздъхна Брин. — О, моля ви! Нека забравим за това. И помнете: ако не можеш да кажеш нищо хубаво, не казвай нищо. Сгреших, много сгреших, не исках да кажа това, което казах. — Бързо продължи. — Аз... Участвам във видеоклип.

— Охо! — каза Кийт. — Имаш предвид като по Ем Ти Ви?
— Да, като по Ем Ти...
— Охо! — Брайън се надигна и наведе, колкото може, напред.
— За кого, лельо Брин?
— Лий Кондър.
— Аха! — Дори Адам този път развълнувано се обади.
Брайън се обърна към Кийт.

— Госпожа Лоу ни каза да гледаме последния му видеоклип, ако искаме да видим идеално възпроизведени Средните векове!

— Чудесно — Адам се опита да наподоби интонацията на по-големия си брат.

— Идеално — промълви Брин. — Всичко е просто идеално!

Беше почти седем, преди да се добере до вкъщи и почти девет, преди да нахрани, окъпе и сложи децата да спят.

След това трябваше да прекара още един час в тъмната стая. Беше подготвила лента със снимки за рекламна диплянка за Тахо и едва след като беше подбрала пет кадъра от пробните, бяха решили, че искат друга група животни. Но диплянката можеше да ѝ донесе още работа в бъдеще и тя предпочиташе да преглътне капризите на шефовете на рекламната компания.

Поне, когато накрая си легна, не я нападнаха сънища или видения на странни тъмни очи. Изтощена, потъна в дълбок сън, и момента, в който главата ѝ докосна възглавницата.

Срядата мина по-зле и от вторник.

Пристигна в девет сутринта, така, както Тони Асп я беше помолил, преди да си тръгне предишната вечер.

Когато влезе, първо реши, че къщата е празна и се почувства странно. Сякаш се беше върнала назад във времето. Огромният полилей грееше в танцувалната зала и осветяваше поразителния мраморен под и красиво изваяния перваз на стената, който контрастираше с леко нашарения тапет. Стълбата се извиваше в мъглав мрак и за минутка се почувства така сякаш бе нахлула в друг живот.

Внезапно гръмналата музика я накара като ракета да отскочи от мястото си; сърцето ѝ забави бесния си ход, щом разбра, че е пуснат магнетофона. Лента с Лий Кондър и групата му в изпълнение на „Лорена“.

Започваше с барабан като рок, но имаше и нещо друго, създаваше представа за мъже, отиващи на война. Присъедини се цигулка. След това тихо се включи клавиър.

И след това проехтя гласът на Кондър.

Беше уникален звук. Леко дрезгавият му тенор, сякаш искаше да проникне дълбоко в душата ти със стържещото си звучене.

Нервите на Брин се изопнаха повече от всякога. Почувства, че сякаш с гласа си, също като с очите си, иска да открие тайните ѝ. Подобно на инструмент, който може да разголи, да открие сърцето и мозъка ѝ и да я остави гола и уязвима.

Песента беше хубава. Когато други гласове се присъединиха към неговия в припева, внезапно усети как очите ѝ запариха от прилива на сълзи. Всичко можеше да се изживее — намерената любов, загубената любов, мъдростта и тъгата на примирението.

— Брин, вече си тук. Чудесно!

Тони слизаше по стълбите с магнетофон в ръка.

— Представяш ли си го, когато всичко бъде готово? — попита той приветливо. — Ще бъде чудесно. Просто чудесно!

Брин се насили леко да се усмихне.

— Сигурна съм.

— Остави си чантата, скъпа, и загрей. Ще бъда готов долу след няколко минути.

Брин послушно се подчини, като хитро си помисли, че не ѝ трябваше много да загреява. Те толкова я „бяха загрели“ вчера, че сега можеха да я разтягат и огъват в продължение на години.

Все пак знаеше колко е важно да пази мускулите и ставите си от травми, затова бързо се зае с обичайните упражнения. Сгъваше и разтягаше, след това на земята продължи да разтяга. Стана, разсеяно изтупа ръцете в бедрата си и направи няколко крачки до стълбата.

— Готова съм, Тони — обърна се тя към хореографа.

— Добре. Започваш от самото начало, хубаво и бавно — ѝ каза той с усмивка. — Днес ще работиш с Лий, не с мен.

— Лий? — Не можа да скрие тревогата, която прозвуча в гласа ѝ.

— Да, госпожице Келър. С мен.

Не го беше забелязала; нямаше ни най-малка представа, че е някъде наоколо.

Но беше. Бавно слизаше по стълбата. Движенията му бяха невероятно тихи, което напълно обясняваше защо не го беше чула, идваше ѝ да му изкрещи. Очевидно е бил там през цялото време. Наблюдавал я е. Не тайно, открито. Не беше разбрала...

Не беше усетила присъствието му. И сега изведнъж ѝ дойде много.

Слисано впери поглед в него, докато той продължи да слиза, за да се срещне с нея. Беше с плетена риза „Айзод“ с къси ръкави. Кафяво — зеленикавият ѝ цвят, подсилваше златистия блясък на очите му. Ръцете му бяха голи и бицепсите му издаваха жилава мускулеста сила. Ризата прилепваше към тялото му, към стегнатата, плоска, широка талия, към триъгълника, който образуваха гърдите и раменете му. И този път Барбара беше права: отдалеч изглеждаше слаб, но колкото повече се приближаваше, толкова повече се усещаше силата на конструкцията му.

Тя продължаваше да гледа нагоре, когато той стъпи на последното стъпало. Извисяваше се с цяла глава над нея. И когато се озова там, точно пред нея, пак го усети, но и го видя. Одеколонт му много деликатен, ѝ напомни за хладна, мъглява гора. Беше приятен, съблазнителен...

Но и толкова заплашителен като горещото чувство за потискана енергия, което създаваше около себе си.

— Добро утро, госпожице Келър.

Звукът на гласа му като острие на бръснач премина по вените ѝ. Полазиха я студени тръпки.

— Добро утро.

— Тони вече ми обясни всичко, едно бързо завъртане и да видим къде има проблеми. Харесва ми идеята за петте стъпала — ако можете да се справите с разстоянието. Уверявам ви, че ще ви уловя, когато падате.

— Добре — отсече Брин.

— Тони?

— Готов съм. Първо тръгнете отдолу по стълбата. След това ще опитаме с музика.

Предишния ден беше толкова лесно. Днес, в момента, в който Лий ѝ хвана ръцете, ѝ се прииска да се отскубне и да избяга от него. Неспokoйно се загледа в пръстите, които леко я придържаха. Бяха

бронзови от слънцето, дълги, ноктите — заоблени и чисти. Улови се да мисли, че безспорно бяха ръце на мъж.

— Когато сте готова, госпожице Келър.

Погледна го в очите. Отново видя златото, дълбок, разпален огън пламна в душата ѝ. Той се забавляваше с нея. Видя как устните му леко се извиха в подигравателна усмивка.

Завъртането! Спомни си тя. Можеше да се отскубне от него...

Направи пирует, спря, обърна се надясно, след това наляво и излетя нагоре по стълбата. Едно, две, три, четири, пет...

Усети ръката му на своята, хвана я, спря я, отново я завъртя. В този миг се помоли той да бъде на място, за да я улови. Той беше. С дясната си ръка я улови през кръста, когато удари твърдото му като скала тяло. Лявата му ръка се хлъзна под нея, препъна колената ѝ и тя отново полетя, докато той я носеше нагоре по стълбата. Летеше... и го гледаше втренчено в очите. Чувстваше паренето им... и силните му ръце около себе си.

— Чудесно! — одобри Тони отдолу. — Грубо, но чудесно. Брин, изнесе крака си назад със закъснение. Лий, гледай по-ядосано, не толкова напрегнато. Няма да я изпуснеш. Сега да опитаме с музика.

Първият опит навярно беше „чудесен“, но вторият беше катастрофа. Брин се препъна на второто стъпало. За свой ужас повтори грешката още веднъж и още веднъж.

Причината е в Кондър, помисли си тя, оправдавайки се и пламнала от гняв. За всичко беше виновен той, за това, че явно здравата се забавляваше и всеки път сдържано ѝ се усмихваше, когато уловеше негодуванието в очите ѝ...

— Госпожице Келър, какво има? — попита той любезно, но тя все още виждаше насмешката. — Пихте ли кафе? Тони, как можеш да оставиш младата дама да работи, без да е пила кафе?

Тя искаше да възрази; да му каже, че иска само репетицията да свърши. Но преди да успее да каже каквото и да било, се озова в салона точно срещу танцувалната зала и стълбата.

И се оказа съвсем сама с него.

Брин седеше мълчаливо, докато той ѝ наливаше кафе от каната.

— Захар, мляко?

— Черно, моля.

Подаде ѝ чашата, наля и на себе си. Той отпи и така впи поглед в нея, че ѝ се прииска да изчезне под дъсчения под.

— Срещал ли съм ви вече някъде, госпожице Келър?

— Не.

— Бях сигурен, че не съм. Иначе не мога да си представя, че щях да ви забравя. Но щом никога не сме се срещали, тогава, разбира се, не мога да разбера как е възможно да съм ви обидил. Защо ме ненавиждате?

— Аз... аз не ви ненавиждам — протестира Брин.

— Ненавиждате ме. Защо?

Неочаквано тя навлажни устните си. Нямаше смисъл да лъже. Не я питаше дали го ненавижда, питаше я защо го ненавижда. И в този уединен салон той изведнъж ѝ се стори странно опасен. Стегнат, елегантен и силен, този мъж бе способен да се движи безшумно с грацията на голяма котка. Тайничко огледа суровото му лице. Блестящо черната му коса, къса с перчем отпред, по-дълга отзад, абсолютно права. Отново си го представи с кърпа през челото. Без риза, с трико вместо с джинси. Крадешком да се придвижва в мрака и да напада със смразяващ кръвта боен вик, разнесъл се от пълните му устни...

Не се нуждаеше от костюм. През джинсите и плетената риза ясно се очертаваше гъвкавото му тяло. Сухите му подигравателни усмивки увеличаваха увереността ѝ, че той не беше просто силен, той беше изключително мъжествен, сексапилен и чувствен мъж. Опасен? Да, много. Сега беше сърдечен, докато я изпитваше. Може би ѝ даваше шанс. Но докато я наблюдаваше с този твърд като кремък поглед, тя знаеше, че нещата трябва да се правят така, както той иска. Не би търпял несъгласие в редиците на наемниците си. Тя трябва или да играе по гайдата му — или изобщо няма да играе. Внезапно я обзегняв. Той искаше нещата да са ясни. Брин също.

— Честно казано, господин Кондър, самата не знам защо ви ненавиждам. Но няма да допусна това да попречи на работата ми или на снимките за промоцията ви.

Той се засмя искрено, лицето му сега не изглеждаше толкова сурово, усмивката му разкри красив набор от равни бели зъби.

— Добре, доверявам се на професионализма ви. Така, както се доверявам на моя.

— Какво означава това? — побърза да попита Брин.

— Означава, че може би аз ви познавам по-добре, отколкото вие самата се познавате. Убеден съм, че си мислите, че ви събличам всеки път, когато ви погледна.

— Може би — отвърна Брин хладно, надявайки се, че бузите ѝ не са почервенели издайнически.

— Навярно си мислите, че избрах вас от цяла тълпа, защото искам повече да ви виждам, защото искам да ви завлека в леглото.

— Предполагам...

Отново тихичко се изсмя и тя улови звука като гореща въздишка, която премина през кръвта ѝ и погали сърцето ѝ.

— Вижте, мислете каквото искате, но ви избрах за Лорена, защото имате талант и идеално отговаряте на представата ми за тази жена. Що се отнася до останалото... Страхувам се, че имате право. Бих искал да се срещаме повече — и определено бих искал да ви прелъстя. Но не се тревожете, няма да допусна това да попречи на работата. Тук или когато правим снимки за промоцията.

За малко да му зашлеви плесница. Трябваше да направи нещо. Но беше стъписана. Само се втренчи в него, докато той оставяше чашата си на сгъваемата масичка и излезе от стаята. Безшумно.

С лека стъпка като пантера, която беше опасно измамна, съвсем различно от това, което мъжът доказваше, че е.

Той беше професионалист, беше компетентен — беше тук.

И колкото да ѝ се струваше абсурдно, той я беше изплашил до смърт.

ТРЕТА ГЛАВА

Малко след като се настани в просторното сепаре, Брин разбра, че е сбъркала, задето е избрала китайския ресторант. Юфки се затъркаляха по лъскавия фурнир на масата само секунди, след като прегладнелите деца настървено им се нахвърлиха. Чаша вода се разля почти веднага, а Адам се свлече от пластмасовата седалка, удари си главата и избухна в сълзи.

Защо не отидохме в „Макдоналдс“, питаше се тя, докато ту утешаваше Адам, ту се опитваше със спокоен тон, сякаш е божият гняв, да смъмри Брайън и Кийт и най-последно да мирясат.

Да, безспорно сбърка.

Едва бе дочакала петък вечерта. След изнурителната и изнервяща седмица тя се чувстваше превъзбудена. Обеща си да забрави всичко, да бъде спокойна и невъзмутима, да бъде много мила и любяща с децата.

В първия половин час след прибирането им у дома всичко вървеше добре. Но малко прекали с ролята си на добрата квачка. И докато двамата с Брайън четяха „Гарзан“ от Бъроу, Адам надигна поглед от блокчето си за оцветяване и я информира, че нещо „вони“.

— Точно така — присъедини се Кийт. — И освен това гори!

— Ох, Божичко! — изпъшка тя, скочи от долното легло, удари чело в рамката на горното и излетя към кухнята. Кюфтето беше непоправимо изгоряло; спанакът в тенджерата се беше превърнал в зелен клей.

Децата обожаваха китайската кухня, нямаха нищо против дори китайски зеленчуци. Ресторантът на Вон беше страхотен и много толерантен към деца. А вече беше отрекла бургерите и пържените картофите, също и пицата. Имаха нужда да хапнат нещо здравословно.

И ето я сега в „При Вон“, съжелявайки, че е тук.

— Искам сладко-кисело пиле... — започна Кийт.

— Може ли да си поръчам пиле с кашу? Винаги поръчваме това, което Кийт иска.

— Уф! Не обичам пиле с кашу. Не обичам кашу.

— Спрете! — изсъска Брин, възможно най-тихо, като същевременно се опита гласът ѝ да звучи застрашително. Целуна Адам по темето на русата му главичка, попи разлятата вода и направи всичко възможно да събере разпиляната юфка. След това погледна двете по-големи момчета с най-страшната си гримаса, докато накрая Кийт наведе червенокосата си глава, а Брайън — сведе своята в безропотно подчинение.

— И тримата ще се държите прилично в ресторант! — предупреди ги тя, облегна се, намести се по-удобно в стола и отпусна за миг тила си на облегалката. Нямаха вина, че беше толкова късно и умираха от глад. Не бяха виновни и че седмицата ѝ мина толкова ужасно.

Никой не беше виновен, освен нея. И Лий Кондър.

Той почти не ѝ продума след разговора им в салона. Беше професионален и компетентен до крайност, любезен — и съвсем приличен. Сякаш ѝ беше предложил среща и тя категорично бе отказала, от което не му оставаше нищо друго, освен да се съгласи с едно просто „добре“.

Но след това пак сякаш изчакваше... наблюдаваше я. Очевидно знаеше, че е стигнала до точката, в която усещаше присъствието му дори и когато безшумно се появяваше на няколко метра от нея, усещаше изискания, мъжествен, горски аромат на одеколона му. Не може да не знаеше, че я измъчваха редуващи се потоци от лед и огън, които на вълни преминаваха по гърба ѝ, бунтуваха кръвта ѝ всеки път, когато я докоснеше.

И всеки път, когато се изкачваше по стълбата с нея на ръце, не откъсваше очи от нея. Златистите огънчета в зениците му запалваха нещо вътре в нея и щом ѝ се удадеше възможност, затваряше очи и чуваше дрезгавия му смях...

Не можеше да престане да мисли за него. Знаеше, че си е създал цяло войнство от нови фенове в Тахо; всеки, който работеше за клипа, беше луд по него. Той знаеше кога да работи и кога да се смее. Кога да изисква дисциплина и кога да дава почивка. И точно, както усещаше опасния огън в очите му, така усещаше и дълбоката мъдрост, извираща от глъбините им — мъдрост, придобита от живота... и от страданието? Трудно можете да си представите, че знае какво е травма или болка. Но

Барбара ѝ беше казала, че е вдовец. Възможно ли е такъв човек да е обичал една жена, да я е обичал толкова всеотдайно, че смъртта ѝ да му е причинила неугасваща болка.

— Лельо Брин? — Брайън тихо попита. — Мога ли да си поръчам пиле с кашу?

Обикновено си разделяха яденето. Тук нямаше детски порции и сметката можеше да литне нагоре. Но тази вечер...

Безпомощно и примирено махна с ръка във въздуха. — Поръчай си каквото искаш. — За минутка пак затвори очи. Когато ги отвори красиво ориенталско момиче чакаше за поръчката. — Първо, голяма чаша вино — промълви Брин. — След това пиле с кашу, сладко-кисело пиле — Адам, ти какво искаш?

— Хотдог! — каза Адам.

— Тук няма хотдог, Адам. Това е китайски ресторант.

— Хмммм... пиле.

Брин сви рамене към сервитьорката.

— И още фаршировано яйце и ребра. И специалния пържен ориз със скариди, моля.

Сервитьорката беше кукла. Бързо се върна с виното на Брин, с безалкохолните за момчетата с малко чадърче, щръкнало на върха на сламките.

Така поне две минути ще се забавляват, помисли Брин с благодарност.

Яденето пристигна, докато все още бяха записани с чадърчетата. Това даде възможност на Брин да разпреди порциите между трите момчета и да разреже яйцето на Адам. Той не обичаше „тъмните зелени неща“ в него.

Е, ако не друго, спомни си тя, докато загребваше от пържения ориз, снимките на дивите животни са напълно готови. Освен това Барбара си вземаше триседмична отпускат от шоуто и беше обещала през следваща седмица-две вечери да остане при децата, така че Брин можеше да излезе, за да вечеря и да си пийне с някои от другите танцьори. Щеше да бъде хубаво. Една вечер пълно разпускане...

— Лельо Брин.

Беше гласът на Брайън. Тих, възбуден.

— Един мъж идва насам. Мисля, че те познава.

Широко отвори очи и тревожно огледа ресторанта. Наистина някакъв мъж приближаваше към масата им.

Беше Лий Кондър.

Какво правеше тук, почуди се тя мрачно. Ресторантът беше хубав, но не шикозен. Той трябваше да бъде в някакъв лъскав нощен локал, да вечеря със стек „Даяни“, да танцува, да хвърли част от изобилните си пари на масите за хазарт.

— Здравейте, госпожице Келър. — Погледът му бързо обиколи масата; Брайън и Кийт го изучаваха със зяпнала уста, Адам се цупеше и не криеше враждебността си.

— Здравейте — промълви Брин. Беше учудена, че се отбива да я види, след като седеше с трите малки деца на масата. Повечето мъже биха побягнали в обратната посока.

От усмивката ситни бръчици се появиха около очите му, изглеждаше заинтригуван и развеселен, когато отново насочи погледа си към нея.

— Това ваше семейство ли е? Глупав въпрос. Сигурно са ваши. Всички си приличат.

— Тя не ни е майка! — Брайън побърза да съобщи. — Тя ни е леля.

— Така ли? — попита Лий. — Не са ваши значи? — попита той Брин.

— Не са мои, но... Да, мои са.

Кийт обичаше да мисли за себе като за възрастен и зрял; но устните му потръпваха, когато се намеси в разговора.

— Моята майка и баща са... Те сега живеят с Исус. А ние — с леля Брин.

— Решението ми се струва приемливо — отбеляза Лий любезно. — А вие сте?

— Кийт Келър. Това е Адам.

— Е, Кийт Келър, имаш ли нещо против да се поотместиш? Искам за няколко секунди да се присъединя към вас, ако не възразявате.

Кийт с готовност се отмести. И за ужас на Брин Кондър седна и й се усмихна.

Тя се опита също да му се усмихне, но усилието се оказа жалък провал. Поне едва ли ще поиска да скочи в леглото с нея още тази нощ.

Беше си взела душ, и толкова. Косата ѝ все още беше влажна; чувстваше я като залепнала на раменете. Не си беше дала труд да освежи грима си, беше нахлузила в последния момент стар блузон и избеляла памучна загръщаща се пола.

А сега и половината от разпиляната по масата китайска юфка беше полепнала по нея!

Брин вдигна чашата с вино и нервно погълна три четвърти от него, след това отново се опита да се усмихне любезно.

— Какво правите тук? — го попита тя.

— Обичам китайска храна — отговори той, свивайки рамене.

— Нямате среща? — попита Брин и веднага съжали, че го е направила.

Той се изсмя.

— Не, освен ако Мик и Пери могат да минат за среща. Те са ей там. — Той посочи към задната част на помещението. През седмицата се беше запознала с тях. Бяха ѝ направили впечатление на сериозни мъже, обратното на това, което очакваше. Пясъчнорусият Пери с малко крива многозначителна усмивка ѝ помахаша; Мик с искрящите си тъмни очи широко се усмихна също вдигна ръка за поздрав.

Брин махна в отговор, след това установи, че очите ѝ сами се извъртяха така, че да срещнат тези на Лий Кондър.

— Ще хапнете ли... Малко пиле с кашу? Пържен ориз, яйце, ребра...?

— Благодаря, не. Току-що се нахраних.

Също и аз, помисли си Брин, поглеждайки надолу към чинията си. Сигурна бе, че не е в състояние да преглътне вече нито един залък.

— Изненадана съм да ви видя тук — се чу тя да казва колебливо.

— Вече десет години живея в Тахо — обясни той. — Познавам всички места, където храната наистина е добра и обслужването — приятно.

— Е, да — промълви Брин. — Сервират чудесна храна. Пък и са много любезни. Винаги са много мили с... децата.

— Искате да кажете, че не се смущава да ни води тук — намеси се Брайън.

— Брайън!

— О, не мисля, че леля ви се смущава да ви води на разни места. Просто някои места много са свикнали с възрастните и не знаят как се

хранят деца — или как да се отнасят с тях. Но знаеш ли какво, Брайън? Повечето хора, които обичат децата, обикновено са добри. Затова като знам, че тук са мили с вас, ресторантът ми харесва още повече.

— Имаш ли деца? — попита Брайън широко ококорен.

Въобрази ли си го Брин или наистина в очите му за миг проблесна искрица на болка?

— Не, нямам. Но бих искал да имам един ден.

— Момче?

— Разбира се, но не бих имал нищо против и дъщеря.

— Наистина ли си червенокож тамтамист?

О, Боже! Дъхът на Брин секна. Вцепенена от ужас, очакваше взрив от справедлив гняв.

Взрив нямаше. Погледът му се насочи към нейния, силно развеселен.

— Червенокож тамтамист?

— Вярно ли е? — настоя Брайън.

— Брайън! — отрязва го Брин. — Кълна се в Бога, жив ще те одера...

Лий отново насочи вниманието си към момчето и още веднъж повтори описанието.

— Червенокож тамтамист. Да, ами мисля, че донякъде е вярно.

— Значи си Лий Кондър? — попита Кийт възбудено.

— Да. — Той погледна към Брин с престорен упрек. — Мисля, че леля ви забравя за благоприличието, но това е типично за повечето лели.

— Значи наистина си индианец? — попита Брайън.

— Истински — изсмя се той. — Или поне наполовина.

Брайън изглеждаше объркан.

— Коя половина?

Брин искаше да потъне под масата и да умре; Лий отново се изсмя и направи знак на сервитьорката.

— Мисля да ви поръчам още едно питие и след това да обясня. — Погледна към Брин. — „Шабли“?

Тя успя само да кимне. С удоволствие би пресушила цяла бутилка, ако ѝ донесат. Лий поръча още вино за нея, погледна я с вдигнати вежди и поръча скок за себе си.

Напитките пристигнаха бързо и той отпиваше от своята, докато отговаряше на Брайън.

— Баща ми е пълнокръвен Черен крак. Но майка ми е германка. Така станах половин Черен крак и половин германец. И изцяло американец.

— Охо! — одобри Кийт. — Баща ти във вигвам ли живее? Има ли коне, и лъкове, и стрели и всички тези интересни неща?

— Съжалявам. Баща ми живее в апартамент в Ню Йорк и е адвокат. Живеят там, защото майка ми е учителка в музикално училище.

— Аха — въздъхна Кийт, разочарованието му беше очевидно.

— Но — продължи Лий, — дядо ми живее във вигвам през лятото. Облича се в еленови кожи, ловува и изобщо живее според старите традиции.

— Много ми се иска да се запозная с него! — Кийт въздъхна замечтано.

— Живее в Блек Хилс, в Дакота, а това е твърде далече. Но имам хубава колекция от стари лъкове и стрели и индианско изкуство, ако леля ти някой път се съгласи да те доведе да ги разгледаш.

— О, лельо Брин, нали ще отидем? — Брайън незабавно я помоли.

— Ами...

— О, забравих, имам и тамтами.

Тя вече беше преполовила втората си чаша вино, но това ни най-малко не намали желанието ѝ да бъде погълната от земята. Беше сигурна, че е червена като омара, който сервираха на съседната маса, и ѝ беше съвсем невъзможно да отговори. Но нямаше значение, вече нищо нямаше значение, защото Адам с вродената си неприязън към всеки мъж, който ангажираше вниманието на леля му, през целия разговор се чувстваше пренебрегван и избра именно този миг, за да удари.

Голяма пълна лъжица с пържен ориз полетя през масата.

— О, Адам! — въздъхна Брин ужасена. Не смяташе повече да го укорява; беше твърде заета да наблюдава Лий отсреща на масата, който обираше храната от себе си, и се чудеше дали наистина ще я остави на работа.

— Лий, съжалявам. Наистина съжалявам. Наистина. — Нервно се изправи и започна да му помага да обере ориза от ръкава на ризата му. Беше ленена, помисли си тя, стана ѝ зле. Скъпа и трудна за чистене.

След това не можа да не си спомни последния път, когато храна беше летяла през масата; тогава това беше последната капка. Сега беше различно, но...

Внезапно сълзи замъглиха очите ѝ. Не се справяше. Не успяваше да дисциплинира момчетата и не можеше да им даде всичко, от което се нуждаеха. Изведнъж мина в отбрана, докато продължаваше да четка вече изчистения ръкав.

— Не е лошо дете, наистина не е. Само на четири години е и е загубил толкова много...

— Брин.

Гласът му беше спокоен и тих, но категоричен. Ръката му — бронзова и широка и силна, обгърна пръстите ѝ, и спря безсмисленото им движение. Погледът му се вдигна към нейния и тя долови нежно съчувствие в мекия проблясък на злато и понаситено кафяво.

— Няма нищо. Не е голяма работа. Бихте ли си седнали на мястото?

Тя се подчини, сломена, прехапала долната си устна, все още загледана в него. Той ѝ се усмихна, наведе леко глава, сякаш да ѝ каже да продължи — но какво, тя не беше сигурна — и прехвърли вниманието си към Адам.

— Адам, съжалявам, че не те включихме в разговора. Много невъзпитано от наша страна. Но да хвърляш храната си през масата е много лошо нещо. Ако го направиш пак, леля ти или аз ще те изхвърлим навън и там добре ще си поговорим. Ясно?

Адам се премести по-близо до Брин и се притисна в пластмасовата седалка толкова силно, колкото му беше възможно. Не отговори, но и повече нищо не хвърли.

Брин за малко се замисли дали трябва да се ядоса, че Лий пое инициативата за дисциплината. Но установи, че никак не е ядосана, почувства само как започва силно да я боли глава.

— Момчета — промълви тя с хрипков, треперещ глас. — Моля ви свършвайте; трябва да се прибираме.

Съвземи се, Брин Келър, предупреди се тя. Беше приятно да долови съчувствие в изключителните очи на Лий Кондър, но не искаше съчувствието да се превърне в съжаление. Умееше да контролира положението; рядко ставаше жертва на объркване.

— Искате ли кафе? — попита я Лий, след като Брайън и Кийт първо погледнаха нея, след това Лий и пак нея, преди да започнат енергично да се хранят. Адам не помръдна, но така или иначе чинията му вече беше празна. Тя реши да не обръща внимание.

Брин изведнъж сведе ресници. Лий, изглежда, дори знаеше, че поглъщането на две чаши вино е твърде много за нея. Да, искаше кафе. На масата имаше китайски чай, но той нямаше достатъчно да я отрезви, за да може да шофира.

— Да, с удоволствие — промълви тя.

Лий направи знак на сервитьорката и за момент тя се замисли дали американският индианец и китайците си нямаха общ специален език на жестовете, тъй като веднага им донесоха две чаши кафе.

— Как го направихте? — любопитства Брин.

Той се изсмя.

— Не се иска кой знае какъв талант. С устни оформих думата „кафе“.

— О! — Тя нервно се изчерви, отново сведе ресници и опари устната си с горещото кафе.

— Здравейте, Брин.

Вдигна поглед и видя, че Пери и Мик бяха дошли в тяхното сепаре.

— Здравейте — отвърна тя, искаше гласът ѝ да не прозвучи твърде свенливо. Обикновено се чувстваше самоуверена; защо я вълнуваше това, което тези конкретни мъже мислеха за нея?

Защото са сътрудници на Лий, ѝ каза някакъв вътрешен глас, който тя не искаше да чува. И, което е по-важно, те му бяха приятели.

— Красиво семейство — каза Мик с усмивка, която показва, че наистина го мислеше.

— Благодаря — отговори тя и бързо добави. — Момчета, запознайте се с господин Скайхок и господин Литън. Те работят с господин Кондър.

Пери се изсмя.

— Прозвуча сякаш сме мафия, Брин. Момчета, аз съм Пери, а това е Мик. А вие кои сте?

— Това е Брайън, а това е Кийт, а това е — О! — Погледна надолу към Адам и видя, че е заспал до нея. Левия палец беше и устата му — беше отвикнал да го смуче през деня, но не и през нощта. В юмручето си държеше част от полата ѝ за сигурност. Брин отново погледна към Мик и Пери и сви рамене. — Ами това е Рип Ван Уинкъл или Адам.

— Здравей, Брайън, здрасти, Кийт — каза Мик.

Още преди да отворят усти, Брин знаеше, че отново е в беда, но нищо не можеше да направи, за да я предотврати, освен да сграбчи покривката и да я запрати по главите им.

— И ти си индианец! — възкликнаха те в унисон.

Лий се изсмя заедно с Пери и Мик, а Пери нарочно продължи да се шегува с момчетата.

— Аз? Индианец? Не, не съм. Аз съм истински американец. Малко шотландец, малко ирландец. Малко англичанин, малко французин! О, забравих литванец!

— Не и ти! — възкликна Мик, престорено ужасен. — Има предвид мене. Ей, днес не можеш така да занасяш децата. Те могат да разпознаят истинския индианец, когато го видят.

Брайън и Кийт объркано се спогледаха, след това се изкикотиха. Брин не беше сигурна дали иска да разцелува всички или отново да пропълзи под масата.

— Индианците ми харесват! — Кийт заяви важно на Брайън.

— А зеленооките танцьорки могат красиво да почервеняват, нали? — каза Лий, хитро усмихвайки се на приятелите си.

— Разбира се — съгласи се Мик. Той се усмихна на Брин, след това насочи вниманието си към Лий. — Канехме се да си тръгваме. Мисля, че се нуждаеха от масата ни. Но ако искаш, можем да те изчакаме навън.

Лий погледна през масата към Брин.

— Ако госпожица Келър няма нищо против, ще ѝ помогна, предлагам услугите си да приберем челядта ви вкъщи.

— О, не, настина. Мога да се справя с тях. Не искам да ви задържам! — протестира Брин. Не ми помагайте, умоляваше тя тихичко. Беше много лесно да приеме помощ. Много лесно да се

облегне на силата. И много лесно да загуби почва под краката си и още по-дълбоко да затъне...

— Пери, Мик, тръгвайте — нареди Лий спокойно. Отново гледаше към Брин. — Тази вечер ще се занимаем с някои нови мелодии. Ендрю май има среща и няма да успее да се прибере преди единадесет или единадесет и половина. Аз ще пренеса малкия оризамет Рип Ван Уинкъл Адам, за да не трябва да го събуждате. След това ще се обадя на Мик и Пери и един от тях може да дойде и да ме вземе.

— О, не, наистина...

— Това вече го чухме. — Мик се усмихна. — Няма проблеми, Брин. Само внимавайте да ни съобщите точния адрес, когато ни се обади.

Нямаше шанс да протестира отново; те вече махаха и напускаха ресторанта.

— Готова ли сте? — попита Лий.

— Само да получа сметката.

— Вече я платих.

— Какво? Кога?

— Как умеете да се възмущавате! Помолих ги да прибавят вашата сметка към моята, когато видях, че сте тук.

— Но нямате право.

— Брин, това е жалка сметка за вечеря.

— Господин Кондър, аз печеля парите си и си плащам сметките.

— Ах... Значи отново станах „господин Кондър“? Харесваше ми, когато използвахте кръщелното ми име. Добре, тогава нека пак да се изясним. Печелите заплатата си. И още как. Но исках да платя сметката ви. Просто така. Това не значи нещо от рода на „дължиш ми нещо“. Просто вечеря. Струваше си да вечеряме с децата. А сега, не искате ли да си тръгваме, преди Рип да се е събудил и да се е развикал наред ресторанта?

— Добре, добре! — отсече Брин. — Да тръгваме, ще пренеса Адам до комбито ми.

— Синия форд?

— Да.

Почти беше забравила за Кийт и Брайън, докато се мъчеше да стане, прегърнала Адам. Именно Лий се сети за тях.

— Брайън, Кийт? Готови ли сте, момчета?

Последваха го, смирени като агънца.

Навън Лий се обърна и с лекота отне Адам от Брин. Тя не каза нищо. Адам тежеше цели двадесет килограма и тя вече се задъхваше. Лий го понесе сякаш бе футболна топка.

По краткия път до вкъщи тя изобщо не проговори, но всъщност това сякаш нямаше значение. Лий говореше с момчетата. И тя трябваше да признае, че добре се разбираше с тях. Причината бе в това, че говореше с тях както се говори с хора — талант, който обикновено липсваше на повечето възрастни. Долови разговор за индиански племена в Съединените щати, който след това премина най-общо към история.

— Учителката ми каза, че клипът ти за средновековието е страхотен!

— Ами благодари на учителката от мое име, Брайън. Някога мислех, че самият аз може да стана учител по история.

— Какво се случи?

— Установих, че предпочитам да бъда барабанист.

— Мислех, че свириш на тамтам?

— Те много си приличат.

След няколко минути Брин навлезе в алеята към къщата си. Надяваше се, че не е оставила прането да се валя навсякъде из къщата и че се е сетила да избърше прах поне веднъж през последния месец.

След като паркира, обърна се към Лий, в чийто скут спеше Адам.

— Държа го — увери я Лий. — Хайде, водете ни.

Брайън и Кийт излетяха от колата; Брин ги последва с повъздържан ход. Лесно намери ключа, но ѝ беше трудно да улучи ключа на осветлението.

— Горещо — каза тя на Лий, опитвайки да потисне нервната нотка в гласа си. — Брайън, Кийт, моля ви се не спъвайте господин Кондър.

Последва го нагоре по стълбите с шумния ескорт от двамата братя.

— Адам е на долното легло! — тихо информира Лий Брайън. — Аз съм на горното, а леглото на Кийт е там отсреща.

— Добре! — прошепна Лий, навеждайки се ниско, за да остави Адам на леглото.

— А леля Брин си спи долу в хола. Има си собствена стая.

Брин скръцна със зъби и заби пръсти в дланите си, хвърляйки смъртоносен поглед към най-големия си племенник. Ако сега направех с теб това, което искам, Брайън Келър, помисли си тя, сигурно щях да бъда арестувана за малтретиране на деца.

— Вие двамата, вървете да си измиете зъбите и се пригответе да си лягате. — Понякога можеше да се закълне, че са на шестнадесет и седемнадесет, а не на шест и седем години.

— Предполагам, че искате да му смъкнете джинсите или нещо такова — й каза Лий с усмивка. — Имате ли нещо против, ако почакам долу.

— Не. Благодаря — отговори Брин.

Лий изчезна. Брин чу плискане на вода горе в банята, докато сваляше панталоните на Адам. Добре му е с тениската, реши тя. Устата ѝ се разтегли в нежна усмивка, докато оправяше детето. Изглеждаше толкова сладък и уязвим в съня си.

— Но трябва да престанеш да хвърляш храна, млади момко — прошепна тя, докато се навеждаше да го целуне по челото. — Вредиш на имиджа ми. Убиваш представата за мен като човек, който не губи самообладание.

Все още усмихната, тя подви завивките около него и излезе на пръсти от стаята. Брайън и Кийт очевидно бяха показали зъбите си и забравили за обещанието си. Вече бяха долу, увлечени в приказки с Лий. Той се беше настанил удобно в двуместното канапе, преметнал левия глезен на дясното си коляно и опянал ръцете зад гърба си.

— Брайън, Кийт — в леглото. Веднага — нареди им тя.

— Е-е...

— Никакво „е-е“. В леглото!

Слава Богу, решиха да я послушат! Станаха, целунаха я и я прегърнаха, както правеха винаги, и се запътиха към стълбата.

— Няма ли да кажете лека нощ на господин Кондър и да му благодарите за вечерята?

— Разбира се! — съгласи се Брайън. — Лека нощ, Лий. Благодаря за вечерята.

— Лека нощ, благодаря! — като ехо се обади Кийт.

В момента, в който тръгнаха нагоре по стълбата, Брин се попита защо не им беше разрешила да останат. Сега беше сама с Лий Кондър.

— Мога ли да ви предложа нещо? — попита го тя, тайно оглеждайки гостната. Нещата изглеждаха доста подредени. Имаше отпечатъци от пръсти по малката стъклена масичка, но списанията отгоре бяха подредени и продълговатите листа на филодендрона скриваха многобройните петна.

— Не благодаря — отговори той. Лека усмивка играеше на устните му, в очите му весело проблясваха златни искрици. — Защо не поседнете за минутка?

С поглед посочи малкото останало място на канапето. Брин сведе ресници за минутка, след това вдигна поглед към неговия.

— Защото ви нямам доверие — отговори тя откровено.

Той се изсмя и отново ѝ направи впечатление колко красиво става лицето му, когато се смее.

— Защо да ми нямате доверие? Аз съм толкова искрен и прям.

— Прекалено прям.

— Все още ли ме мразите?

— Не. Да, не, Лий, не става дума за обичане и мразене. Съвсем открито заявихте, че искате да скочите в леглото ми, а аз не обичам така да се отнасят с мен. Тази вечер бяхте много мил с децата и ви благодаря, благодаря ви и за работата. Но...

— Ей, почакайте. — Беше седнал удобно, но изведнъж се изправи, сграбчи ръцете ѝ и се вгледа дълбоко в очите ѝ. Веселостта беше изчезнала, златистият му поглед беше станал твърд и напрегнат като лицето му.

— Нещата нямат нищо общо, госпожице Келър, съвсем нищо. Не ви платих вечерята и не бях мил с децата с надеждата да получа нещо в замяна. Да, все още искам да си легна с вас. Съвсем естествено желание, когато мъж срещне истински красива жена. Но това не означава, че искам да ви използвам. Повече, отколкото вие бихте искали да ме използвате. Говоря за нещо, което може да достави удоволствие и на двете страни, нещо, от което и двамата получават нещо.

Защо трябваше толкова много да преглъща, докато той я гледаше, зачуди се Брин, нервно овлажнявайки устни. Защото той имаше право. Беше почувствала привличането му. А сега... усещаше топлината и енергията му и меката материя на ризата му. Хватката му беше здрава, без да е болезнена и тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за

докосването на ръцете му. Трябваше да наклони назад глава, за да срещне очите му. Палецът му посегна към брадичката ѝ, милувката ѝ подежда като примитивно чародейство.

— Лий, сигурно можете да имате, колкото искате жени...

Той нервно изруга.

— Брин, опитвате се да ми припишете архаични обноски. Мислите ли, че всичко, което един мъж иска, е здраво тяло, прикачено към красиво лице? Не съм от тези, които се щурат насам-натам и се забъркват с всяко хубаво личице. Във вас нещо ме очарова от първия миг, в който ви зърнах.

— Красиви думи — Брин се чу да казва дрезгаво.

— Думи? По дяволите!

— Да, думи! А може би се кълнете във вечна вярност?

— Това ли искате — вечна вярност? Не мога да го повярвам. Току-що се запознахме. Опитвам се да ви опозная по-добре, но вие правите всичко толкова трудно. Може би има такова нещо като вечна вярност. Но възможно ли е, който и да е от нас да знае накъде води пътеката, преди да сме направили първите крачки, преди да продължим по нея?

— Не искам да се обвързвам! — Брин пламна. — Не искам да ме боли. — Това беше думата. Не, не искаше да я произнесе, имаше нещо много уязвимо в звученето ѝ. — Не искам да се обвързвам — повтори тя хладно. Постепенно я обземаше паника. Колкото повече той се задържаше там, толкова повече ѝ се искаше да се хвърли в ръцете му. Толкова повече се вълнуваше. Колко приятно би било да легне до него, да изследва стегнатото, мускулесто тяло по цялата му дължина. Колко хубаво би било да бъде с мъж, чието присъствие подсказваше сила и характер, мощ и нежност. Да се събуди до него, да почувства сигурните му ръце около себе си...

— Брин...

Той изведнъж я обгърна с ръка, притисна я до себе си, тя почувства как изгаря от топлината на тялото му, усети как бумти сърцето му. Бронзовите му пръсти здраво хванаха брадичката ѝ, докато устните му се навеждаха към нейните, здрави като ръцете му, властни, но и убедителни. Докосване като светкавица, като светлината на слънцето. Толкова чувствени, че ѝ се зави свят, сякаш тялото ѝ се завъртя заедно със земята. Езикът му обходи устните ѝ опитно и с

финес, разтвори ги, проникна през тях. По-дълбоко, по-дълбоко, сладко, опипвайки, запалиха у нея изгарящо желание. Устните му възбудиха друго желание, докосването бе толкова страстно, че направо заговори на тялото ѝ за силата на неговата нужда...

— Не!

Той не я спря, когато тя се отскубна от него. Ако се беше опитал, лесно щеше да успее. Напълно съзнаваше силата му.

— Моля ви! — промълви тя, срещайки разочарования му присвит поглед. Отново я обзе паника. Той я познаваше. Твърде добре. Бе разбрал, че не ѝ е неприятен, че тя го желае. Трябваше да каже нещо, което би го разубедило, преди да претърпи най-голямото падение в живота си.

— По дяволите! — избухна тя. — Не сте ли способен да повярвате, че някой сериозно може да не желае ухажванията... ви? Сега добре ме чуйте! Не — искам — да — се — обвързвам. Не обичам рок звезди — или каквито и да е „звезди“ Не харесвам мъже от вашия тип. Моля ви! — Много ме изнервяте. Ако обичате, напуснете къщата ми.

Очакваше гняв; дори неволно трепна. Но презрителният му поглед беше по-лошо от всичко, което очакваше.

— Успокойте се, госпожице Келър. Не обикалям да изнасилвам жени или да ги бия. Просто съжалявам, че се чувствате принудена да бъдете такава лъжкия. И да се прикривате зад стъклена броня. Лека нощ.

Брин прехапа устни, усети как сълзи напират в очите ѝ. Какво правеше? Имаше пълното право да я уволни, а във всички случаи тя предпочиташе той да я удари, вместо да я уволни! Господи, какво правеше?

Загледана в широките му плещи и гордата му осанка, докато се придвижваше към вратата, тя се почувства засрамена от силата на безмълвното му достойнство.

— Лий... — задавено се обади тя. — Телефона... Трябва да се обадите на Мик или Пери.

— Благодаря — ще потърся уличен телефон. Добре ще ми дойде една ободряваща разходка сред прохладата на нощта.

— Лий, не разбирате. Аз...

Той се спря на вратата и се обърна, с тъжна усмивка.

— Има страхотна полза от това да си тамтамист. Можеш да забиеш с все сила по барабаните и така да укротиш всичките си дивашки наклонности. Затворете устата си, Брин. Не се правете на толкова изплашена. Не бих уволнил служител заради личен проблем. Все още сте на работа. Всъщност Барбара трябва да ви се обади след уикенда. Ще снимаме в понеделник. Репетицията във Фултъновата къща е все още в девет сутринта; но носете снимачните принадлежности със себе си, защото отиваме в кънтри клуба „Тимбърлейн“ веднага след това, за да направим снимките с групата.

Брин го гледаше втренчено, чувстваше как лицето ѝ пламва. Думи! Силата на думите! Лекомислено беше произнесла няколко пред децата — думи, изречени в объркване и яд — и сега, изглежда, трябваше вечно да плаща за тях.

Съжалявам...

Мисълта напираше в гърлото ѝ; трябваше да му каже, че съвсем не е имала намерение да бъде груба. Искаше да му обясни, че можеше много лесно да бъде наранена от някоя връзка, че ѝ е трудно да повярва, че някой мъж може да се грижи за жена — и за три малки деца.

Толкова искаше да се освободи от него. А сега, точно в този момент, най-много от всичко искаше да му обясни. А беше викала и беше груба, вече беше твърде късно. Думите — думите, от които отчаяно се нуждаеше — сега не ѝ идваха на помощ.

Вратата тихо се отвори.

И също толкова тихо се затвори зад него.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дълго време не беше сънувал. В кратките мигове на полусъзнание, когато си даваше сметка, че неспокойният му сън е бил накъсан от сънища, той мислено се успокояваше, че това навярно е нормално явление. Думите на Брин Келър се свързваха с лицето на Виктория и чувството за безпомощност, което го обземаше, когато то се появяваше с мъчителна сила.

Понякога, когато затваряше очи, светът на сънищата го връщаше назад. Много назад. Животът в Южна Дакота бе толкова прост. Половината от населението в малкия му град имаше индианска кръв. Тогава му харесваше, че е Черен крак. Обичаше дните с дядо си. Мирни, чудесни дни, през които ревностно се учеше как да дебне елени, да наблюдава полета на сокола и да се слива с нощта.

След това се преместиха в Ню Йорк. Тогава за първи път се сблъска с подигравките на децата по улиците. И със сбиванията.

Помнеше тихия глас на майка си.

— Трябва да се научиш да се усмихваш на подигравките, любов моя, защото те просто те изпитват. А смелостта невинаги е в насилието, Лий, а в достойнството да се изправиш срещу него. Не трябва да отвръщаш на хората с лоши думи. Ти си отчасти Черен крак. И отчасти германски американец. Гордей се и с двете. Млад си, Лий. Но знай, че баща ти и дядо ти са двама от най-чудесните хора на земята...

Тогава започна да свири на барабан. И да се занимава с гимнастика. Двете неща укротиха неспокойния му дух и той намери покой — и смисъла — които търсеше.

Последваха атаки от най-различно естество, особено когато се създаде групата. Професори, които се развиваха срещу новата музика и твърдяха, че Лий пропилявал в „шум“ дадения му от Бога талант.

Военната служба и бойните действия в Близкия Изток станаха център на вниманието му, а когато се върна, именно баща му внесе мир в душата му.

— Всеки човек следва собствения си път — собствената си съдба, ако щеш. И единствено той е отговорен за избора си. Знаеш накъде иска да литне сърцето ти; дай му крила.

И така, групата беше създадена. С всяка изминала година се опознаваха все по-добре; музиката напредваше; лириката — също. Нагоре се пълзеше бавно, но сигурно. Талантите им разцъфтяваха заедно с тях.

И тогава се появи Виктория...

Теменужени очи, коса като злато. Крехка и красива. Срещна я на обиколка в Бостън и лудо се влюби.

Тя е много, много деликатна, като крехък кристал, предупреди го баща му. Лий не обърна внимание; беше влюбен. Виктория беше всичко, което той не беше. Толкова красива, ефирна, очарователна.

Твърде красива; твърде крехка. Първите години бяха хубави; и досега обичаше да си мисли за това време. Но след това я заведе в Блек Хилс и се наложи да я откара болница посред нощ, защото една мечка я беше довела до нервна криза...

В онази нощ ли се отвърна от него? Или в нощта, когато крадец нахълта в дома им във Форт Лодърдейл? Той го посрещна и се сбиха на земята. Виктория крещеше ли крещеше. Какво ли е трябвало да направи, питаше се той. Да остави да ограбят къщата и може би да ги нападнат, докато спят? Никой аргумент не даде резултат; беше станал „дивак“. И колкото и тихичко да говореше и колкото и нежно да я докосваше, тя твърдеше, че е груб и див. Остави я на мира, объркан и обиден. Водеше я от доктор на доктор, защото не беше престанал да я обича.

След това дойде шокът, че е бременна, а месеци не беше я докосвал. Странно, не се ядоса, само се почувства страшно объркан. И го заболя до дъното на душата му. Говореше ѝ, обещаваше, че нещата ще се оправят, че заедно ще отгледат детето и че отново ще се научат да си вярват...

Къде се провали?

Обхвана главата си с ръце и се залюля, тъй като болката заплашваше отново да разпори вътрешностите му. Никога, никога нямаше да забрави обаждането на лекаря. Виктория беше мъртва. Опитала се сама да премахне бебето...

Колкото и необичайно да бе, нищо не се появи във вестниците. Върна се в Блек Хилс и бавно започна да лекува дълбоката и люта рана с мъдростта на дядо си.

— По избраните от нас пътеки ние всички срещаме демони. Трябва да ги срещнем и да се преборим с тях, макар и да не са нищо друго, освен мъгла в нощта. Жена ти не можа да срещне своите демони и ти не можа да се пребориш с тях вместо нея, въпреки цялата си сила, тъй като тези демони се крият в душата. Но сега трябва да се бориш с онези, които измъчват собствената ти душа.

Лий рязко се изправи в леглото, напълно събуден. Кожата му беше мокра от пот въпреки нощния хлад. Спусна крака на пода и безшумно се отправи към терасата, както си беше гол. Свежият бриз охлади влажната му плът и отвя и последните следи от сънищата му.

Изгряваше пълна луна. Носещите се облаци хвърляха сребристи сенки по лицето ѝ. Утре ще вали, помисли си той. В планините може дори да завали сняг.

Проклетата да е!

Мисълта като стрела премина през главата му, макар че той се опитваше да не я допусне. Проклетата да е Брин Келър.

Да върви по дяловите в хилядите адове...

Не, помисли си той, тихо въздишайки. Тя не беше виновна, че той е повече от очарован. Всеки път, когато я видеше, забелязваше нещо ново. Красотата идваше от движенията ѝ, от решително изправения гръб, от очите ѝ, когато пледираше, че Адам не е лошо дете, само объркано, самотно и несигурно...

— Всички сме несигурни, госпожице Келър — промълви той тихо на нощния бриз. — Ако само ми позволиш да те докосна... Толкова отчаяно си се вкопчила в независимостта и гордостта си. Няма да ти ги отнема. Само бих искал да съм там... с ръка, със сърце, да се протегна и да те уловя, когато се препънеш...

Втренчи се в луната и в красивия наниз звезди в небето. Високо се изсмя на себе си.

— Говориш на нощта, а, Кондър? Стоиш гол на балкона — и говориш на луната. Дори Черният крак ще ти каже, че си луд!

Върна се в спалнята, но остави балконските врати отворени. Обичаше нощния въздух и звуците на природата през нощта. Нощта можеше така да прегърне един мъж, както никоя жена не би могла; но

и в този случай имаше известна прилика. Да обичаш жена, беше като да обичаш нощта. Трябваше да знаеш опасностите и да се съобразяваш с тях; да знаеш всички скрити страхове и слаби места и нежно да ги закриляш. Трябва да разбереш какви са нуждите им. Веднъж се провали. И през ум не му минаваше да хлътва отново. Но тази жена...

Брин беше силна. Той можеше да я направи още по-силна.

Гримаса стегна красивото му насечено лице.

Дивак, спомни си той.

Запъти се да си легне с надеждата, че сънят отново ще го споходи. Но се загледа в часовника до леглото си. Шест часа сутринта. Вече беше понеделник сутрин. По-добре да се облича.

Зората се пропукваше, когато стигна до старата Фултънова къща. Предния ден следобед взеха барабаните му и ги настаниха на площадката на втория етаж, защото искаха да преценят ефекта от определени ъгли на камерата, преди да започнат да снимат всеки, облечен в съответния костюм.

Зарадва се, като видя инструментите си. Усети как ритъмът преминава през кръвта му. Изкачи стълбата и се приближи към тях. В небето блеснаха първите лъчи на слънцето, той взе палките и поздрави утрото с див и хаотичен ритъм.

Продължаваше да бие барабаните, когато Брин Келър влезе два часа по-късно.

Тя усети ритъма много преди да се шумугне през предната врата.

Почивните дни ѝ бяха вдъхнали малко смелост и сила; беше постъпила правилно. Вече щеше да е трудно да се отдръпне, но щеше да е много по-трудно, ако беше отстъпила. Самотата се понася по-лесно, след като свикнеш с нея, плака до изнемога, след като се раздели с Джоу и сега вече можеше да се владее.

Но когато чу барабаните, разбра, че денят ще бъде труден.

Брин тихо затвори вратата зад себе си, но и да я беше тръшнала, щеше да е без значение. Звукът нямаше да се чуе.

Тони Асп и Гари Райт вече бяха там в дъното на танцувалната зала и успяваха въпреки шума да обсъждат работата за деня. Мик Скайхок седеше отзад на стола пред пианото, опянал далеч напред дългите си крака. Пери и Ендрю Макейд — последните от групата — седяха от двете му страни.

Мик видя Брин да влиза и ѝ махна. Тя му се усмихна малко нервно в отговор и се запъти да се присъедини към него и останалите. Но погледът ѝ се зарея нагоре по стълбата, докато преминаваше през хола. Тръпки полазиха по гърба ѝ.

Лий без риза ритмично биеше. Бронзовото му тяло блестеше от стичащата се пот, мускулите на ръцете и гърдите ясно се очертаваха. Лицето му беше напрегнато; очите — присвити, съсредоточени. Можеше да е сам в целия свят, сам с барабаните си и първобитното думтене. Донякъде беше страховита гледка. Примитивна, но красива. Самата сила, която тя излъчваше, мъжкото съвършенство и бумтенето, което стигаше до сърцето, бяха красиви.

— Искаш ли кафе, Брин?

Стресна се, когато разбра, че влизайки гърбом в залата, почти се е озовала в скута на Мик.

— Да, благодаря — промълви тя.

Можеше да се закълне, че не друг, а Ендрю е сложил чашата в ръката ѝ и отново промълви „Благодаря“.

— Ще бъде дълъг ден! — въздъхна Пери.

Брин му се усмихна.

— Защо идвате толкова рано, момчета? Нали не трябва да присъствате докрай на досадните репетиции? Пък и толкова рано.

— Уф! — изсмя се Пери.

— Трябва да сме тук, скъпа — ѝ каза Ендрю, лекият му акцент едва се долавяше. — Нали разбираш, ние сме една миниатюрна демокрация. Гласуваме за всички решения, свързани с музиката, бизнеса и дори с рекламата. Имената и лицата на всички ни са на обложката на албума, следователно, това е в наш интерес.

— Прав си — измънка Брин.

Барабаните забиха отново буреносно.

— Ще бъде дълъг ден. — Мик тъжно повтори думите на Пери.

— Съдейки по началото — да — съгласи се Ендрю.

Ударите преминаха в оглушително кресчендо и след това настъпи смазваща тишина.

Миг по-късно Лий се спусна пъргаво надолу по стълбата, бършейки лицето си с пешкир, който след това преметна на раменете си.

— Ах, добро утро, госпожице Келър! Да се залавяме веднага за работа, какво ще кажете? Хей, Мик, имаш ли нещо против да изсвириш съответното парче? Записът е ужасен. — Погледът му, изпразнен от всичко, освен от напрежението, се насочи към Крин. — Разбира се, сглобяването на звука за окончателния вариант ще стане най-накрая в студио, но и сега ще трябва да се постареем повече заради камерите. Нужни са ни свестни високоговорители. Готови ли сте?

— Да, разбира се.

Брин изгълта кафето си и прие ръката, която улови нейната и я поведе през стаята.

През следващия час тя се убеди, че е садист и че биенето на барабаните е ритуал, с който призовава дявола, за да го зареди със свръхчовешка енергия и издръжливост.

Репетираха по стълбата близо час; след това дойдоха другите танцьори. И те репетираха един час. Тя можа да си отдъхне десет минути, докато той си обличаше пехотинска униформа, за да се снима в сцената на стълбата, забулен в гъста мъгла, излизаща от голям блок сух лед.

След това пак танцуваха. Направиха снимки с Мик на пианото, Ендрю със стара акустична китара и Пери с цигулка. На Брин ѝ хареса звука на цигулката, но имаше възможност да я слуша само няколко минути. Тони я отведе, защото искаше да види какво ще стане, ако се опитат да се изкачат шест стъпала, вместо пет. Стори ѝ се ужасно високо, за да може да се довери достатъчно на някого и да полети слепешката надолу в прегръдките му.

Твърде високо. Брин погледна нагоре по стълбата и преглътна, опитвайки се да потисне страха си. Защо мисълта за височината я плашеше толкова, че чак дъхът ѝ спираше? Просто не можеше да падне в присъствието на Лий; просто не можеше.

— Твърде високо ли е? Обещах, че ще ви уловя, но ако сте толкова неспокойна, кажете.

— Не... — промълви тя. Беше явна лъжа.

— Брин, — тя усети лекото му докосване. Ръцете му бяха на раменете ѝ, гледаше я в очите, съвсем дружелюбно. — Фобията от височината не е нещо, за което трябва да се тревожите. Можем да се върнем стъпало надолу.

За миг беше уловена в светлокафявото злато на очите му, почувства се ужасно засрамена от себе си. След миналата нощ, след нещата, които му беше изрекла, и начина, по който се беше държала, той се отнасяше към нея с разбиране и любезност. Мога да го обикна, помисли си тя. Наистина мога да го обикна...

Тръсна леко глава.

— Не, няма проблем. — Поколеба се, отскубна се от него и отново погледна нагоре по стълбата. — Ще се справя. Благодаря, все пак...

Поне усети ръцете му. Знаеше, че са силни.

Разнежването, което изпита към него, се стопи с напредването на утрото, а енергията му нямаше свършване. Не искаше от другите да правят това, което той сам не желаше прави, но само за няколко часа краката ѝ — и всичко останало — я заболяха.

Брин репетира с Лий, след това с другите танцьори. Като че ли нямаше край.

Някъде в разгара на всичко това тя успя да прошепне на Барбара:

— Мисля, че се готви за съвършеното престъпление — масово задушаване на двадесет танцьори!

Барбара се изсмя, но от нея не се изискваше през почивката си да работи на стълбата.

— Той е перфекционист, не мислиш ли?

Как ли пък не, помисли си Брин.

Беше едва пладне.

Но скоро щеше да настъпи нейният час. Много скоро.

Към един танцьорите и операторите бяха освободени. Брин застана на полянката край игрището за голф в кьонтри клуба „Тимбърлейн“ и се загледа през кадифенозелената шир отвъд към заснежените планински върхове.

Брин беше заредила „Канона“ си с качествен филм и сега оглеждаше това, което преди малко беше видяла през обектива. Декорът беше добър. Всички съоръжения на групата бяха пренесени на моравата, няма да има нищо друго, освен небе и трева, и планини, и...

И бляскавата неонова светлина на хотела „Сладки сънища“, безвкусна сграда, която пречеше на клуба просто с нахалството си, че се беше настанила на пътя ѝ.

— По дяволите! — тихо изруга Брин. Тя премести апарата. Каквото и да направеше, не можеше да избегне сградата и паркингът, но вероятно щеше да успее да елиминира неоновите светлини. А хотелът щеше да остане толкова назад във фона, че всичко около него ще бъде едва забележимо.

Брин въздъхна. Трябва да предупреди Лий...

— Как изглежда, миличка?

Брин се обърна и се усмихна на Барбара, която се приближаваше. Барбара никога не изглеждаше разрошена и раздърпана. С късата си руса коса, царствената си височина и неизменното си спокойствие можеше да идва от усилена танцова репетиция и да изглежда, сякаш през цялото време е седяла и е пила коктейл от коняк, захар, джоджен и лед.

— Доста добре, Барб, но виж. Проследи хълма надолу и ще видиш.

— Ах, да! Старият хотел „Сладки сънища“. Бърлога с водни легла, огледални тавани и неприлични филми! — засмя се Барбара. — Наистина ли ще бъде проблем?

— Не мисля. Стига да успея да избегна светлините. Ще бъде далеч във фона, но мисля, че трябва да предупредя Лий и да разбера дали не би искал да избере ново място.

— О, не! Брин, недей! Съдържателят вече е като обезумял, защото на един от тия скъпи официални обеда очаква оня политик, който се е кандидатирал за Сената.

— Барб, именно ти ми каза, че Лий Кондър е перфекционист.

— Така е, така е. Но ти току-що каза, че хотелът ще бъде във фона. Виж колко е далеч!

— Барб...

— О, шшт! Брин, моля те! — Барбара снижи гласа си. — Скъпа, досега всичко вървеше идеално за Лий, всичко, за което аз отговарях. Това наистина е важно за мен, нали знаеш? Той има приятели сред топзвездите в музикалния свят и ако ме препоръча на други, ще можем и двете много години да живеем от резултатите! — Барбара тревожно погледна през рамото на Брин. — Няма да има значение, Брин. Сигурна съм. Ето го идва...

Барбара лъчезарно се усмихна, незабелязано от Брин, но на Брин не ѝ беше нужно да вижда усмивката ѝ, за да усети, че Лий се намира

наблизо. Откакто го срещна, беше придобила нещо като радар. Всеки път, когато се приближеше, гореща вълна заливаше гърба ѝ, която бързо преминаваше в студени тръпки.

— Мисля, че тук сме готови, Лий! — обади се весело Барбара.

Брин се обърна. Лий с ръце на хълбоците, все още излъчващ напрежение и енергия, беше втренчил в нея златистия си загадъчен поглед. Никакъв гняв, никаква страст. Като че ли току-що се бяха срещнали.

— Брин, харесва ли ви мястото?

— Да, хубаво е — се чу да отговаря тя. Само дето сега в далечината виждаше играчи на голф. Поколеба се, след това добави. — Чудесни ще излязат снимките в едър план. Но на фона на груповите снимки може да се появи и нещо друго. Вижте, там двама мъже играят на петнадесетата дупка.

Лий нетърпеливо махна с ръка.

— Това не е проблем. Няма нужда снимките да изглеждат сякаш сме сами в света. Да започваме, какво ще кажете? След това имам друг ангажимент.

Брин усети студенината в думите му като плесница в лицето си. Мило се усмихна. Работа? Животът му не можеше да се сравни с нейния. И ако можеше да бъде полусадист с танцьорите си, тя като нищо можеше да бъде също толкова безмилостна с обектите на своите снимки.

— Готова съм, когато и вие сте готов, господин Кондър. Да започнем на моравата с вас четиримата, групирани зад инструментите.

Пери, Ендрю и Мик вървяха след Лий и весело кимнаха в знак на съгласие. Съжалявам, момчета, помисли си Брин с оттенък на вина, но и вие ще страдате заедно с всемогъщия си вожд...

Групата се подреди, преди тя да беше и помръднала. Брин се наведе, за да си вземе чантата с апарата, и ги последва. След това се спря и се обърна към Барбара.

— Хей, Барб. Ела и следи внимателно показанията на светломера вместо мен.

— Разбира се — съгласи се Барбара. — Само ми кажи къде да гледам.

Брин сладко се усмихна. От една страна, искаше на свой ред малко да ги измъчи, но същевременно държеше да е съвсем сигурна,

че ще направи хубави снимки.

— Великолепно, момчета! Великолепно! — Тя изръкопляска, след като провери позите им през обектива. — Пери, малко наведи глава, Лий, повдигнете леко вашата. Ендрю, премести се надясно. Пери, яката ти стърчи отзад.

Брин накара останалите да чакат, докато тя старателно нагласяше яката на Пери. Всички изглеждаха добре — наистина добре — с червени, избрани по мярка ризи и черни джинси. Повече от добре. Секси. Особено Лий с магнетичните си очи и широкоплещестата си атлетична фигура. И лъскавата черна коса.

И толкова ядосаното си изражение.

— Чудесно — отново развеселено каза Брин. Щракна бързо още пет снимки. — Добре, Лий, зад барабаните. Да опитаме с Пери отляво, Мик отпред, приклепнал на едно коляно. А Ендрю отдясно. Мик, отпусни ръка, сякаш си почиваш. Леко се усмихни, не много. Малко повече зъби, Пери. Искам усмивка, Лий, моля ми. Не се мръщете. О, не, почакайте малко. Така няма да стане. По-добре Ендрю отпред, защото Пери и Мик са еднакво високи...

Тя ги местеше, и местеше, гласеше и пренагласяше. Караше ги да не помръдват, докато изчезваше да смени филма и спокойно се наслаждаваше на чаша кафе. Направи снимки в близък план и други в далечен. На фона улови игрището за голф, улицата отвъд и красотата на заснежените планини. След това отново снима всичко, като им обясни, че на фона има твърде много играчи на голф.

Не беше лъжа. Първо имаше само един мъж, който се мотаеше около далечна пясъчна дупка. Вероятно е бил скрит зад барабаните. Но едва се беше помотал там минута-две, когато след него от върха на хълма се появи група, подобна на шайка монголци.

Готвеше се да зареди четвъртия си филм, когато Лий най-последно наруши нетърпеливото си мълчание.

— Бихте ли побързали, госпожице Келър? Ще завали.

Брин погледна към небето. Нямаше изгледи да вали. Усмихна се.

— Имам само още един филм, господин Кондър. Искам да съм сигурна, че не съм уловила неоновия надпис на мотела „Сладки мечти“. Освен, разбира се, ако вие не искате и той да излезе на снимките.

— Никак не ме интересува дали ще се вижда или не — отговори Лий тихо. — Знам, че държите на апарата и съоръженията си — така, както аз държа на инструментите ни. Ще вали.

— Е, хайде, хайде! Не губете търпение, господин Кондър. Опитвам се да ви предложа избор от наистина добри пробни снимки. Няма изгледи да вали.

— А аз ще ви кажа нещо — изпъшка Ендрю. — Вземам си почивка за цигара.

— Брин! — побутна я Барбара по рамото. — Знаеш ли, че светломерът, който ми каза да наблюдавам, силно потъмня.

Светломерът наистина беше потъмнял. Светлината рязко се беше сменила. По дяволите, помисли си Брин, наистина ще вали!

И докато тъжно си даваше сметка за това, паднаха първите капки.

— Прибирайте! — провикна се Лий, всеки член от групата енергично се раздвижи и инструментите светкавично се озоваха под раирания навес на терасата. Барбара помогна на Брин да грабне триножника и чантата си и изтича след тях.

Трябваше на два пъти да изминат разстоянието, за да спасят барабаните и ако Брин вече се съгласи, че небето предвещава буря, лицето на Лий два пъти повече изразяваше това. Изведнъж тя усети, че се е облегнала на стената.

— Е, госпожице Келър, мислите ли, че сме готови?

— С изключение на вътрешните снимки — каза тя бързо, надявайки се с това да приключи въпроса.

Той недоволно вдигна ръце.

— И това ще ни отнеме още четири часа, предполагам?

— Известен сте като перфекционист, господин Кондър.

Той не отговори, просто се обърна към другите.

— Мисля, че трябва да починем и да хапнем? Това може да продължи до следващата неделя.

— Да, умирам от глад. Ами да вървим — предложи Мик.

Брин усети, че някой здраво хваща лакътя ѝ и нервно погледна Лий в очите. Изглеждаха тъмни като нощта, като се изключи дяволитият златист отблясък.

— Хайде, госпожице Келър. Да вървим.

Но беше почти невъзможно да се влезе в клуба.

— Боже, Боже! — въздъхна словоохотливият съдържател. — Цял ден се трупат фенове, господин Кондър. Надяват се да зърнат вас и групата ви. А сега има и политическо събрание и, ох, каква бъркотия! Освен вие и политика, има и турнир по голф! Един от тези с големите пари. Предупредих ги, че всичко е пълно, но не послушаха. Нищо не мога да направя в трапезарията. Само ако знаех, че ще искате да се храните...

— Не можете ли да ни сервирате на терасата? — попита го Лий.

— Да, да, разбира се. И ще ви предложим специално вино, докато чакате — за наша сметка, разбира се, господине!

— Хайде, Брин, обратно на терасата. Трябва да ви кажа няколко думи, преди другите да се присъединят към нас.

— Аз... Лий, трябва да отида до тоалетната.

— Брин!

— Съжалявам!

Тя излетя, преди той да успее да я спре, и реши, че е по-добре наистина да се насочи към тоалетната — независимо дали имаше нужда или не. Но едва успяла да си пробие път през тълпата, когато установи, че върви право към политика, който току-що се беше отървал от репортерите.

Стъписана, Брин просто се спря, втренчена в човека. Беше Дърк Хамърфийлд, мъжът, когато беше гледала по новините миналата седмица. И след като лицето му се сбръчка в дружелюбна усмивка, тя реши, че той определено излъчва много обаяние. Очите му бяха метличено сини; беше строен, висок поне сто осемдесет и три сантиметра, косата му беше светла и разрошена. Какъв панамерикански кандидат, помисли си тя.

— Съжалявам! — извини се той.

— Страхувам се, че аз съм виновна, господин Хамърфийлд.

— Ах, значи знаете как се казвам! — зарадва се той.

Брин хвърли поглед през рамото му. Дори и през тълпата погледът ѝ се прикова върху друг мъж.

Лий. Беше я проследил. И как я наблюдаваше. Спокойно, небрежно облегал на стената, с ръце в джобовете, очите му присвити и строги.

Брин лъчезарно се усмихна на младия политик.

— Разбира се, че ви познавам, господине. Следя отблизо кампанията ви! Сигурна съм, че ще бъдете следващият сенатор на Невада!

Смътно си даде сметка, че Лий е изчезнал. Изведнъж нищо нямаше значение. Дърк Хамърфийлд продължаваше да се усмихва и тя започна да бърби за нещо, но вече искаше само да се измъкне.

— Коя е младата дама с фотоапарата, Дърк?

Брин подскочи, когато нов глас се вряза в разговора. Бързо премести погледа си към мъжа, който се беше присъединил към Дърк Хамърфийлд.

— Госпожица...? — Дърк нетърпеливо я попита.

— Келър. Брин Келър.

— Госпожице Брин Келър, запознайте се с помощника ми Питър Ларс.

— Приятно ми е. — Брин протегна ръка, чувстваше се неудобно. Помощник? Човекът беше нисък, не беше дебел, но набит и як като скала. Облечен с тъмен, безличен костюм. Лицето му, помисли си тя с насмешка, беше същото — напълно безлично. По-скоро имаше вид на убиец от стар гангстерски филм, отколкото на помощник.

— Какво снимаете, госпожице Келър? — любезно я попита Пит Ларс.

— Лий Кондър и групата му — отговори тя. Също беше сърдечна, но ѝ се искаше да се отърве и от двамата.

— Колко хубаво. Той е много известен, нали?

— Да, мисля, че е така. Е, беше удоволствие да се запозная и с двама ви. Късмет на кампанията.

Успя да се промъкне покрай спретнатия политик и отвратителния му приятел, който приличаше на горила, и се забърза към тоалетната.

Трепереше, а не знаеше защо.

Навярно се опасяваше, че беше отишла твърде далеч и че този път Лий Кондър ще я уволни. Или навярно се страхуваше, че той някак си започваше да властва над нея всеки път, когато се намираше наблизо, и че именно тя ще бъде тази, която няма да издържи, ще изтича към него и ще го помоли да я притисне към себе си само за миг, но така, че да повярва, че за нея може да има нещо истинско и вечно...

Прокара четка през косата си и реши, че трябва да се държи достойно. Когато излезе, видя, че Лий отново е влязъл и е притиснат от

ловци на автографи.

Шмугна се покрай него и се запъти към терасата, но отново се оказа обсадена на предната врата. Друга група ловци на автографи бяха заобиколили мъж, когото тя беше сигурна, че никога не е срещала. Опитвайки се да бъде любезна, тя си проби път през морето от хора, но отново се оказа притисната в мъжа, който беше привлякъл вниманието на всички, а тя дори не знаеше кой е той!

Бързият оглед на спортната му риза и стройната му фигура ѝ подсказа, че е състезател по голф. Беше около тридесет и петгодишен, с къса кестенява коса и пращяц от здраве. Дружелюбните кестеняви очи се спряха на нейните.

— Голяма игра. — Промълви Брин. — Чудесна игра...

— Благодаря. За миг помислих, че няма да спечеля шампионата!

— Но го печелихте! Поздравления, господин...

Той любезно се изсмя.

— Майк Уинфелд.

Уинфелд. Уинфелд. Да, беше млад, и въпреки пълната ѝ незаинтересованост от този спорт беше чувала името. Говореше се, че ще стигне върха и очевидно беше го стигнал.

Той тихо се изсмя.

— Чудесно се изчервявате, но не се смущавайте. Нали не сте дошла заради играта? Тук сте с Лий Кондър.

С Лий Кондър? Не, не така, както той го каза!

— Аз съм фотограф. Правя реклами снимки за него.

— Днес ли снимахте? Тук?

— Да, от другата страна на терасата.

— Колко хубаво. Ами щом като Кондър ви е наел, значи сте много добра. Имате ли визитна картичка?

— Аз... Да, имам.

Брин се порови в чантата си за картичката си. Пъхна я в ръката на играча и изкриви лицето си в гримаса, след като я блъснаха в него.

— Благодаря ви, че попитахте. По всяко време можете да ми се обаждате. Измъквам се, преди почитателите ви да са решили да ме обесят!

— Брин Келър — промълви той, като се усмихваше и ѝ махаше, докато тя се провираше през тълпата. — Ще ви се обадя!

Тя му махна в отговор.

Може би нещо наистина добро ще излезе от всичко това, помисли си тя, докато бързаше да се присъедини към другите на терасата. Барбара вдигна поглед към нея от плетения стол до масата от ковано желязо.

— Брин, това е твоята чаша с вино. Вече ти поръчах коктейл от раци и салата от спанак. — Барбара вдигна ръце и сви рамене. — Толкова дълго те нямаше...

— Прекрасно, Барбара — нервно промълви Брин, заемайки празния стол до своята агентка и приятелка. Единственият друг празен стол беше този до нейния. Който и да беше избрала, щеше де бъде принудена да седне до Лий. Взе чашата с вино и започна да отпива. Беше хубаво. Сухо, но пивко.

Пери разказваше на Барбара за замъка, където бяха снимали в Шотландия. Разказът му беше духовит и забавен. Поглеждайки през балконските врати към главната стая на клуба, видя, че Лий е задържан от политика. Двамата мъже разговаряха няколко минути, след това към тях се присъедини шампионът по голф. Среца на легендарните знаменитости и богатите, помисли си Брин с известна горчивина. След това си даде вид, че е погълната от чашата си с вино, защото Лий най-после минаваше през вратите и се насочваше към масата. Усети растящата му раздражителност, по скърцането на стола по бетона, когато го издърпа, за да заеме мястото си.

Тя усети погледа му, открито вперен в нея, и беше принудена да се извърне към него, докато той отпиваше от виното и я наблюдаваше над ръба на чашата.

— Какво има? — попита тя раздражено, тихо. Другите все още разговаряха и не ги забелязваха, надяваше се тя.

— Нищо, госпожице Келър, съвсем нищо.

— Тогава бихте ли престанали да ме гледате така? — прошепна тя.

— Как?

— Като...

— Като че ли си играете глупави игри? Ами Дърк Хамърфийлд е женен. А аз знам, че дори и „перфекционист“ няма нужда да изхаби толкова филми, за да се получи добра снимка.

— Първо на първо — отговори Брин шепнешком, но разпалено, доволна, че не я беше видял и с представителния състезател по голф,

— ако Дърк Хамърфийлд е женен, това просто е чудесно. Второ, исках само да съм сигурна, че ще останете доволен.

— Глупости! — прекъсна я той нетърпеливо.

— Аз...

— Вие сте страхливка, Брин. От най-лошия вид. Страхувате се от мен и вместо открито да приемете истинските причини, атакувате. Не се тревожете. И не мислете, че трябва да се правите на глупачка с друг мъж заради мен. Ще се придържаме строго към работата. Дори няма нужда да проявявате проклетите негативи. Просто ми ги дайте, аз ще се справя с останалото. И не се тревожете за плащането. То изобщо няма да пострада.

— Не съм се тревожила за...

— ... плащането? О, да, тревожете се. Но всичко е наред. Разбирам.

— Не, не разбирате, непоносим нахалник!

Защо, ох защо му позволи да я ядоса? Дали защото видя гняв да проблясва в очите му, макар че гласът му оставаше дискретно тих? Или защото не можеше да престане да наблюдава гърлото му, красиво бронзово, докато пулсът му биеше толкова силно?

Той се изправи, пренебрегвайки храната, която беше оставена пред него, единственият му отговор беше кратко кимване.

— Мисля, че Брин е решила да обяви край за деня, момчета. Винаги може да направи някои индивидуални снимки в едър план в къщата. — Имам друга работа. Нали ще ме извините? Довечера ще ви видя всички в къщата за репетиция.

Тръгна си. Другите весело се провикнаха:

— До скоро! — и му магнаха.

Брин нервно преглътна, стана и го последва.

— Лий!

Той се спря и се обърна към нея.

— Съжалявам.

— Аз също. — Не беше извинение; беше съобщаване на факт. И пак изглеждаше нетърпелив.

— По дяволите! Не знаеш какво е да... да бъдеш изцяло отговорен за други.

— Тук никак не си права, Брин — каза той уморено. — Аз също съм разбрал какво е... Е, няма значение. Именно заради това не те

притискам. Не мога да те принудя да рискуваш, за да се порадваш на живота. Това трябва да решиш сама.

Брин се стъписа, когато той рязко прекъсна, замислено загледан някъде отвъд нея.

— Лий? — Тръпки преминаха по гърба ѝ, докато го наблюдаваше. Страшно се беше напрегнал... сякаш изчакваше, готов да скочи... — Лий?

Някой ги наблюдава, помисли си Лий, отначало заинтригуван, след това напрегнат. Някой от храста отвъд терасата. Въображение, опита се сам да се успокои. Но не беше въображение. Той усещаше, когато го наблюдават... Постави ръцете си на раменете на Брин, за да я бутне настрана, и установи защо тайно го наблюдават. Но не направи и крачка.

Който и да е бил, той бързо прошумоля през храста.

Пак се обърна към Брин.

— Искаш ли да дойдеш вкъщи на чаша вино?

— Не... Аз...

— Добре. Утре имаш свободен ден, но се постарай да получи пробните снимки към обяд. Просто ги предай на Барбара; тя може да ми ги донесе вкъщи.

Обърна се и я изостави. Брин прехапа устни и сломена, се върна към масата. Опита се поне малко да се въодушеви от коктейла си от раци, но не можа дори да го докосне. След тридесет минути се извини. Щеше да прибере момчета малко по-рано.

Лий не напусна клуба.

Свит ниско в седалката на бежовия си олдсмобил, той нетърпеливо изчакваше. Проследи как комбито на Брин напуска паркинга на клуба. Очите му се присвиха, челото му се набръчка, когато тъмният седан потегли след нея.

Завъртя ключа на стартера и последва седана. Беше часът на най-натоварения трафик и трябваше да криволичи между платната, докато преследваше двете коли. Беше изостанал, когато Брин стигна до дневната детска градина, но пристигна точно на време, когато тя отново се вливаше в потока.

Тъмният седан все още беше между тях.

Познаваше улиците до къщата на Брин, но трафикът ставаше все по-натоварен. Камион го отрязва на следващия ъгъл и той тихичко ругаеше, докато се опитваше отново да ги догони.

Когато стигна до къщата на Брин, тя очевидно вече беше вътре с децата.

А гумите на тъмния седан запушиха, докато бързаше да се върне обратно на улицата.

ПЕТА ГЛАВА

По някаква мистериозна причина момчетата се държаха като ангелчета онази нощ. Брин реши, че има Господ и че понякога е милостив към изтощените.

Нахрани ги, окъпа ги и ги сложи да спят около осем часа. Веднага, след като целуна малките челца, изтича надолу по стълбите и се обади на Барбара. Тя беше включила телефонният си секретар и Брин тихичко започна да ругае, но в момента, в който запасът свърши и устройството изпиука, чу кикота на Барбара.

— Спокойно, спокойно, скъпа! Какво има?

— Искам да занеса онзи филм да го проявят още тази вечер, Барб. Никак не ми се ще да те ангажирам, но децата са заспали. Имаш ли нещо против да прескочиш и да останеш при тях няколко минути?

— Брин, ни най-малко, независимо дали са заспали или не. Но тази вечер имам шоу. Никаква ваканция до следващата седмица.

— Ох! — изпъшка Брин, объркана.

— Защо ще го носиш? Нали винаги сама проявяваш. Половината от работата, не помниш ли?

— Да, но не и тези. Кондър иска пробните снимки и негативите. А съм капнала. Просто не мисля, че ще мога да се занимавам с тях тази нощ. — Не искаше тя да ги проявява. Щеше ѝ се да се отърве от тях; да измие ръцете си от всичко това.

Барбара се поколеба за миг.

— Да не би да имаш проблеми с него?

— С Лий? Просто не си допадаме.

— Това е безумие, Брин. Човекът толкова ти се възхищава.

— Каза ми, че иска пробните снимки, Барб. Точка.

Барбара въздъхна.

— Причината е само твоето отношение, Брин. И не виждам защо. Толкова е чаровен. Понякога малко отнесен, малко строг, но винаги галантен. Малко плаши със стаената си сила, но мисля, че това

само допълва сексапила на мъжа. А всъщност е такова чудесно човешко същество.

— Барбара! — изохка Брин. Мислеше си, че ако беше чула още хвалби за този мъж, наистина ще ѝ се прииска да строши барабана в главата му, ще започне да креци и ще полудее. — Моля те, не стига ли, че цял ден работя с него. Трябва ли да слушам за него цяла нощ.

Жицата замлъкна, след това чу Барбара да въздиша.

— Добре, добре, и двамата сте възрастни хора. Спирам. И слушай. Не мога да остана при децата, но какво мислиш за това? Каж ми къде искаш да занеса филма и ще го занеса.

— Ще го занесеш ли? Бог да те благослови, Барб! На „Келиз Кодак“. Ще се обадя на Кели и той ще те чака. Благодаря, Барбара. Много ти благодаря. Знам, че утре ще ги получа, ще ти ги дам да ги предадеш и ще се отърва от всичко!

— Хммм — в отговор измънка Барбара многозначително. — При теб съм след десет минути. Ще свирна; просто изтичай до колата, съгласна ли си?

— Чудесно! Толкова ти благодаря!

Брин затвори телефона, след това бързо се обади на Кели Крейн, собственик на малък магазин за фотоапарати, който толкова пъти ѝ бе помагал. Той изпъшка, когато му каза, че иска снимките на следващия ден, след това натъжено ѝ съобщи, че така или иначе няма неотложни срещи. Тя му благодари, грижливо опакова филма и зачака Барбара да ѝ свирне. Точно след десет минути Барбара потегли, докато Брин все още ѝ благодареше.

Нощта започна толкова добре, че Брин не можа да повярва, че беше единадесет часа, когато свърши да подрежда дрехите и закуските за следващия ден. Бързо се мушна под душа и също толкова бързо изскочи от него, след това реши, че чаша вино, докато гледа новините, ще ѝ помогне да заспи.

Но новините не ѝ подействаха приспивателно. Местните изцяло се отнасяха за суматохата в кьнтри клуба „Тимбърлейн“. Как не е забелязала всички тези хора от медиите, почуди се тя.

Първата новина беше за Дърк Хамърфийлд. Показаха го с жена му — топчеста малка брюнетка — усмихнат, тази великолепна усмивка. Твърдяха, че е чудесен съпруг и баща, истински „американски герой“, който живее с мечтата на всички американци.

Говорителят съобщи, че се носят слухове за връзки с големи хазартни концерни, но очевидно всички тези организации били напълно законни. Хазартът бил легален в Невада.

Брин прехапа устни, след като се оказа, че следващият клип е за Лий Кондър, който усърдно раздаваше автографи, и чистосърдечно се изсмя, когато го видя да разрошва косата на малко момченце, докато се подписваше на обвивката на един албум.

Говорителят се разливаше по Лий много повече, отколкото Барбара. На Брин ѝ идваше да хвърли нещо по телевизора, но вътре в нея нещо ѝ подсказа, че освен да го счупи, друго нямаше да постигне.

Мик Джагър, Майкъл Джексън и Бийч Бойс — всички се сливаха в едно. Мелодии от Уили Нелсън и Пол Анка. Той водеше в списъка заедно с Дюран, Дюран, Полис и т.н. и т.н.

Брин се изправи, готова да смени канала; но се спря, защото разказът се прехвърли към Майк Уинфелд, мъжът, спечелил шампионата и прибавил двеста и петдесет хиляди долара към печалбите си.

Струва си да гониш малка бяла топка по зеленото поле, помисли си Брин тъжно. Запъти се пак да седне, но замръзна на място. Картина с Уинфелд и нея, усмихната, зачервена, подава му бизнес картичката си. Отпусна се на канапето с тежка въздишка.

Ако Лий Кондър гледаше новините тази вечер, безспорно щеше да я види. Как флиртува с женен политик, след това с шампион по голф. О, Господи!

— Е, пък какво от това? — изохка тя шумно. Та нали точно това искаше? Ясно да покаже, че харесва хората — и мъжете изобщо — не само него?

Брин изключи телевизора, провери вратите и се изкачи по стълбите към стаята си. Решително се шмугна в леглото и се сви в удобна поза. Да спи, да спи, трябваше да спи, беше толкова изморена... Но не можеше да престане да мисли за него. За очите му, когато срещаша нейните... За ръцете му... За големината и силата на голите му рамене и гърди, докато настървено биеше барабаните в чудесен ритъм и с невероятна енергия...

Мъжът се появи на входната ѝ врата точно когато я отваряше, за да отведе децата към комбито.

За момент неразбиращо се вгледа в него, намръщи се и интуитивно се усмихна, след като той я поздрави, широко усмихнат и дружелюбно.

— Добро утро! Госпожица Келър, предполагам.

— Да, аз съм Брин Келър. Но малко бързам. Ако мога да ви помогна...?

— Надявам се, че аз мога да ви помогна.

— Кой е? Кой е? — питаше Брайън, който се опитваше да се шмугне покрай нея. Брин го хвана за тила и го избута зад себе си.

— За какво говорите? — попита тя, любопитно преценявайки непознатия. Беше среден на ръст. Косата му — нито тъмна, нито светла, очите също бяха в неопределен цвят. Някакво смътно сиво. Можеше да е на тридесет, четиридесет или дори по-възрастен. Беше облечен с кафяви панталони и светлокафява риза с къси ръкави.

— Бих искал да купя нещо, което имате.

— Да купите? Страхувам се, че нямам нищо, което да има някаква стойност.

Той невъздържано се изсмя.

— Стойността, също като красотата, е в очите на наблюдателя. Виждам, че бързате, затова минавам направо на въпроса. Знам, че вчера сте направили редица снимки на Лий Кондър. Аз съм един от феновете, които страшно си падат по него! Готов съм да ви платя пет хиляди долара, но ги искам всичките. За частна колекция, нали разбирате.

— Пет хиляди... — Брин повтори като ехо, мръщейки се невярващо. Ако за момент повярваше, че този идиот говори истината, навярно щеше да се изкуши. Но не беше сериозен. Пък дори и да беше, мислеше си тя неспокойно, колкото и изкушаващо да е предложението, Лий притежаваше тези снимки и всички права бяха негови. Това беше записано в договора. А и тя все още мислеше за него като за потенциално опасен мъж. Много опасен при това. Не би искала да развали деловите си отношения с него.

— Съжалявам, но се страхувам, че да ми предложите и половин Тахо, пак ще трябва да ви откажа. Лий Кондър притежава тези снимки. Усмивката на непознатия премина в грозна гримаса.

— Вие сте луда, разбирате ли. Просто му кажете, че филмът е осветен или нещо подобно, а същевременно ще станете толкова по-

богата.

— Звучи добре — каза Брин унило — но не мога да приема. А сега моля да ме извините...

Момчетата се бяха скупчили зад нея. Брин ги остави да се бутат, така че накрая мъжът беше изтикан от вратата. Бързо ги вкара в колата и скочи на шофьорското място, махайки на мъжа, който все още стоеше и ги наблюдаваше.

— Надявам се, че заключих вратата — промълви тя разсеяно.

— Заключи я, лельо — увери я Кийт. — Видях те.

— Добре — измънка тя. — Благодаря ти, Кийт.

След няколко минути забрави епизода. Движението бе страшно натоварено. Все още мислеше за снимките, но и че иска да стигне до магазина на Кели, колкото се може по-бързо, да ги вземе и да ги даде на Барбара. Едно главоболие по-малко!

Кели беше приготвил снимките. Дългурест млад мъж, който изглеждаше повече като петнадесетгодишен, отколкото като двадесет и пет годишен, но Брин винаги благодареше на съдбата, че го беше срещнала преди една година. Когато се окажеше в затруднено положение, той беше чудесен и още нещо, имаше талант.

— Разбира се, това са само пробните, Брин, но мисля, че снимките ще бъдат чудесни. Фоновете са великолепни. Изглежда, си успяла да избегнеш всички недостатъци. А Кондър! Какъв интересен субект! С удоволствие бих го снимал. Благодарение на рекламната ти дейност обикновено получаваш „хубавите момчета“. Лицето на Кондър е толкова интересно. Един художник би полудял по него.

— Да, благодаря, Кели. Надявам се, че ще се получат добри снимки. Е, да ти платя.

— Само някои от фоновете ще ти създадат проблеми, но те са толкова малко, че...

— Кели! Моля те! Не мога да ти кажа колко ти благодаря за тази експресна работа, но бързам! — Всъщност не бързаше — имаше свободен ден — но не искаше да слуша повече да се говори за Лий.

— Добре, Брин, чакай да сметна. И, хей... всъщност няма значение, че бяха бързи. Само си спомни за мен, когато станеш богата и известна.

— Обещавам, Кели. Но не мисля, че някой от нас може да се радва на такава небивалица!

След като плати на Кели и излезе от магазина за фотоапарати, Брин се насили да се отбие в един ъглов ресторант и да прегледа работните копия, които най-много ѝ харесваха, докато изпие две чаши кафе и изяде един сандвич със сирене с вкус на гума. Към един часа беше оставила големия плик в офиса на Барбара и към два си беше вкъщи. Изпра огромно пране, като между другото прилежно се упражняваше — не защото чувстваше, че не може да си позволи един ден почивка, а защото мислеше, че напрегнатите упражнения ще изличат Кондър от мисълта ѝ.

Но един час работа не ѝ помогна и когато прехвърли прането от машината в сушилнята, избърза до басейна в комплекса и се опита да поплува. И това не помогна.

Децата обаче ѝ помогнаха. Те бяха много доволни, че отново ги прибира рано и тя реши да посвети следобеда си на тях. Направиха огромна купа с шоколадени бисквити и ги ядоха, докато тя на глас им чете разказ за космоса. Сладкишите така ги нахраниха, че Брин, съжалявайки, че няма никакъв опит на диетолог, реши за вечеря да им сервира огромна салата и ябълки за десерт. Всичко мина добре и когато сложи трите си довереници да спят, си помисли, че поне наполовина е успяла да бъде добър родител.

В девет телефонът иззвъня. Беше Барбара, обаждаше се набързо, преди да започне работа. Пробните снимки и негативите бяха предадени на Лий; не казал почти нищо, но изглежда, останал доволен.

— До утре! — каза Барбара и затвори.

Утре — още един ужасен ден с биещия барабан садист.

Брин се насили да си легне рано. Беше приятно изморена и доста отпусната или поне така си мислеше.

Заспа. Знаеше, че лесно е заспала, защото сънищата, потресаващо ясни, я събудиха.

Беше сънувала очите му, ръцете му, раменете му.

Беше сънувала, че е с него. Лежи до него, гола, чувствайки докосването му навсякъде по себе си.

Събуди се разтреперана, цялата обляна в пот.

— О, Господи, трябва ми психиатър! — промълви тя тихо в нощта. Но не ѝ трябваше психиатър, знаеше го. Харесваше ли ѝ се или

не, беше увлечена по Лий Кондър. И нормално. Той беше невероятно чувствен мъж, а силният му характер още повече подчертаваше аурата му на напрегнатост и могъщество. Никой, който го познаваше, не можеше да го забрави.

Разсеяно, прехапала долната си устна, Брин прегърна възглавницата и стигна до следното тъжно заключение. Беше независима, но ѝ липсваше любов, липсваше ѝ човек, с когото да споделя. На Джоу беше отдала цялото си сърце. Лоялността смяташе за добродетел, такава си беше по природа. Беше толкова обичлива и така свободно се раздаваше...

Брин се хвърляше насам-натам, завираше глава във възглавницата. Искаше Кондър. Повече, отколкото някога е искала Джоу. Но Джоу я обичаше или поне на времето тя така си беше въобразила. Пълноценно. А сексът беше най-странното нещо. Имаше приятелки, които мислеха, че жената е луда, ако не вкуси от сладостта на много връзки, преди да се установи. Предполагаше, че стотици, хиляди вечери са лягали с мъже, почти без да се познават. Но за нея всичко беше толкова интимно. Това означаваше връзка между двама души. Кондър навярно не търсеше трайна връзка, а и тя не искаше да се обвързва с него. По никакъв начин.

Тогава защо още толкова го искаше, че той се явяваше в сънищата ѝ?

— Ще си отиде — обещаваха си тя. — И аз ще забравя и ще престана да сънувам. А някой ден може да срещна мъж, който ме обича, когото мога да обичам, и който няма да има нищо против вече едно готово семейство...

Дълго време лежа будна, тъжно премисляйки нещата от живота.

Сигурно отново е била заспала, защото се събуди от телефона, който упорито звънеше. Извън десет пъти, преди да се запъти към кухнята; беше сигурна, че ще се обади точно когато позвънилият ще затвори.

— Ало! — задъхано се обади тя.

— Брин Келър?

— Да — каза тя, бръчка разряза челото ѝ, докато се опитваше да проясни мисълта си след прекъснатия сън. Гласът звучеше като от

филм на ужасите късно през нощта. Дрезгав шепот — нито мъжки, нито женски.

— Искам снимките. Чувате ли ме?

— Да, чувам. — Безспорно чуваше гласа, но не можеше да повярва на думите. Сигурно беше шега. Гласът съдържаше заплашителна нотка; студени тръпки от страх преминаха през нея.

— Снимките, госпожице Келър. Всичките. Пробните снимки и негативите. До една.

— Почакайте малко...

— Обичате ли живота, госпожице?

— Ще се обадя в полицията...

Тя засече, прекъсна я зловец и страховит кикот.

— Звучи сякаш копнеете да сте мъртва, красавице. Наистина ще ми бъде мъчно да ви видя... обезобразена. Но не сте и само ние, нали така? Не бихте искали да загубите някое от онези малки момченца, нали?

— Не! Не! — Брин панически изкрещя. Не беше шега; изведнъж осъзна, че не беше шега.

— Тогава дайте снимките...

— Чакайте, моля ви, чакайте! Нямам ги вече...

— Какво?

— Снимките не са у мен. Вече ги предадох.

— Не ви вярвам.

— Но аз...

— Млъкнете и ме чуйте. Ще проверя. Започнете да се молите, ако сте ме излъгали. И слушайте. Не се обаждайте в полицията. И на никого и дума не споменавайте за този разговор. Аз ще разбера. И наистина ще съжالياвате. Много! Разбрано? Особено на Кондър. Ще го разбера. Ще проверя какво сте му казали.

— Казвам ви...

— Ще се чуем пак.

— Чакайте!

Рязко прещракване и тъпо жужене подсказаха на Брин, че човекът вече беше затворил. Погледна към слушалката, вцепенена от ужас и безпомощност.

— Лельо Брин?

Започна да трепери, когато гласът на Брайън я стресна и извади от състоянието на вцепенение.

— Какво има?

— Нищо, нищо — излъга тя. Започна да вади от долапите купи и кутии с овесени ядки, но движенията ѝ бяха нервни и неуверени. — Брайън, събуждай братята си. Дрехите ви са в шкафа. Моля ти се помогни на Адам. И бързо слизайте. Тази сутрин закъсняваме.

Докато ужасът от действително чутия глас постепенно отзвучаваше, Брин се опита да се убеди, че в края на краищата всичко е било шега. Фенът, който се беше появил на вратата ѝ, се опитваше да приложи тактиката на сплашване. Това беше всичко. Всъщност нищо не я застрашаваше. Пък и снимките вече не бяха у нея. Бяха у Лий. Човекът щеше да ги открие и всичко щеше да свърши.

Трябваше... трябваше... трябваше...

Някак си успяваше да се държи нормално. Поколеба се, преди да отвори входната врата, но Кийт скочи покрай нея и рязко я отвори. Вик се надигна в гърлото ѝ, когато отново видя мъж на стълбите, но не извика, след като видя, че този път мъжът на вратата беше просто Ендрю.

— Ендрю! Какво правиш тук?

Той направи гримаса, сведе глава и глуповато я погледна в очите.

— Имах късна среща. В състояние съм на... Леко опиянение. Но познах квартала ти и... Е, добре, би ли ме откарала донякъде?

При нормални условия тя би се изсмяла. Ендрю — красивият, секси, популярен рок идол, застанал на стълбите ѝ след тайна среща като непослушно дете. Не се изсмя. Много се зарадва, като го видя. Той беше плът и кръв и истински, благодарение на присъствието му кошмарът от шепнещия глас постепенно избледня.

— Разбира се. Скачай! — Тя му посочи комбито.

— Искаш ли аз да карам? — попита той.

Да не би да е забелязал, че ръцете ѝ треперят?

— Не, свикнала съм с пътя — каза му тя. Той се смееше с децата, докато тя ги вкарваше в колата. Заговори ѝ за музика и Брин постепенно се отпусна.

Но нещо я тормозеше. Ендрю беше отзад, до Кийт. Погледна го в огледалото. Нямахше вид да е бил на късна среща предишната вечер.

Изглеждаше напълно отпочинал. Изискан и спретнат. По дрехите му нямаше и една гънчица...

Брин тихо въздъхна. Ендрю винаги е бил безупречен. Сигурно грижливо сгъваше дрехите си, колкото и да е пийнал, беше сигурна, че ще си вземе душ и ще се обръсне, дори и ако трябва да остърже мустаците си с остър камък. Естествено, по дяловите, разбира се, че нямаше защо да се вълнува от външния му вид, не, когато...

Не! Не искаше пак да мисли за телефонното обаждане. Беше шега; всичко беше свършило. Дискретно започна да подкача Ендрю за бурната му нощ, каза му, че много се е зарадвала, когато го е видяла пред къщата си, но че следващия път може да няма такъв късмет.

— О, винаги оцелявам, такава ми е природата! — подкачи я той на свой ред, но нещо в погледа му беше по-сериозно, отколкото можеше да се съди по тона му.

Не беше прекарала повече от час във Фултъновата къща, когато напълно се убеди, че Лий Кондър е пряк наследник на Маркиз дьо Сад. Отново, и отново, и отново...

Болеше я всеки мускул. Боляха я дори мускулите, които — като танцьорка — не знаеше, че има.

Лий изглеждаше невероятно напрегнат. Очите му, когато я погледнеше, като огън я изгаряха; ръцете му около нея бяха доста груби. Още веднъж поиска да опитат падането от едно стъпало понагоре. Тя се съгласи просто защото той изглеждаше толкова мрачен, че тя нямаше сили да спори с него.

Но беше изплашена. Никога не е обичала височините. Мразеше да лети; мразеше високите сгради. Не беше невроза; поне не мислеше така. Просто се плашеше, когато е на високо. Чувстваше се неудобно.

— Ако не можете да го направите, госпожице Келър... — започна той раздражено с ръце на хълбоците.

— Мога — отговори тя кратко.

И можа. Но сърцето ѝ удари хиляда пъти през кратките секунди, след като се завъртя и започна да пада, секунди, които ѝ се сториха вечност. Но ръцете му бяха там. Силни и сигурни. Ловяха я толкова нежно само да го нямаше това чувство за...

Напрегнатост.

Беше винаги напрегнат. Винаги излъчваше енергия, винаги беше готов да се завърти, да се обърне и да изтича след теб безшумно и пъргаво.

— Готова ли сте за втори опит?

— Готова съм.

Успя и втория път. И третия. И всеки път, когато падаше, беше толкова изплашена, че забравяше за уплахата от шепнещия, който я беше стреснал тази сутрин...

Прекъснаха за обяд. Брин беше твърде нервна и едва се докосна до киселото си мляко. Настръхнала, като преследвано животно, с едно око често поглеждаше към Лий. И всеки път, когато го погледнеше, виждаше, че той я наблюдава.

Приблужи се към нея, когато тя отблъсна наполовин изяденото мляко.

— Винаги ли ядете толкова? Нищо чудно, че днес изглеждате като подплашен заек.

— Съжалявам, ако изглеждам като заек — каза тя кратко.

— Какво ви има?

— Нищо ми няма!

— Знаете ли, Брин, понякога е по-добре честно да си признаеш, вместо да ставаш за смях с лъжите си.

— Нищо ми няма. Просто съм малко изморена.

— Трябва повече да спите.

— Да, трябва. Но не се тревожете, няма да допусна това да попречи на работата ми.

— Не се тревожех.

Тя рязко го погледна и установи, че той наистина не се тревожеше. Дори не я гледаше. Оглеждаше стаята с наострен дебнещ поглед. Изведнъж ѝ се стори, че ако тя е имала чувството на преследвана, то той определено имаше вид на дебнеща котка. Беше част от новото напрежение. Наблюдаваше, изчакваше... търсеше...

Какво?

Беше смешна.

Той беше напрегнат, защото винаги си беше напрегнат. Строг и взискателен надзирател. И имаше вид на котка, която тайно дебне плячката си, защото беше...

Лий Кондър.

Тя беше нервна и откриваше злокобни знаци във всичко, което виждаше. Така стана сутринта с Ендрю, така, изглежда, щеше да стане сега и с Лий.

Започна да се моли денят най-после да свърши.

Всички се бяха разотишли — танцьорите, фотографите, работниците — всички. Само Лий и групата бяха останали.

— Мисля, че трябва да се обадим в полицията — решително заяви Мик.

Лий вдигна разсеяно ръце, след това отново ги скръсти на гърдите си.

— И какво ще им кажа, Мик?! Мисля, че в къщата ми влиза някой няколко нощи под ред? Няма никакви отпечатащи. Човекът си го бива. Нищо не съм чул. От моя страна всичко е само интуиция. Разбира се, може да е станало, когато ме е нямало.

— Но ако го съобщиш — предложи Ендрю.

— Не — Лий го прекъсна, поклащайки глава. — Ако го направя, никога няма да разбера как е замесена Брин. Ако е замесена. В колата можеше да бъде просто човек, който се е надявал на среща с красива жена.

— Но не вярваш.

— Не, не вярвам, Пери, тази нощ е твой ред да наблюдаваш дома й.

— Няма проблеми — съгласи се Пери.

— Да, но утре сутринта не искам да те вземе в колата си.

— Мисля, че беше подозрителна — предупреди Ендрю.

— Това е, защото, не се сети да пораздърпаш дрехите си! — подкачи го Пери.

— Спрете! — Лий се изсмя. — Пери, просто изчезни между дърветата, когато е готова да тръгне. Аз ще те взема. Това ще реши проблема.

— А какво ще кажеш за твоята къща, Лий? — попита Ендрю.

— Наистина мисля, че някой трябва да остане с теб.

— Благодаря, но няма нужда. Ще заловя крадеца, ще го надхитря. Това означава, че трябва да бъда сам.

— Внимавай — посъветва го Ендрю дрезгаво. — Искам да кажа, харесва ми да съм музикант. Без тебе сигурно ще трябва да започна

отначало, а вече, нали разбираш, харесва ми да си имам приличен доход.

Лий се изсмя.

— Не се тревожи, Ендрю. Сигурен съм, че знам какво правя — поне засега.

— Знам, че не си глупав, Лий. И умееш да се грижиш за себе си. Просто внимавай.

— Непременно.

— Добре — тихо се обади Ендрю. — Тъй като, изглежда, тази нощ съм свободен, тръгвам си и ще се опитам да се позабавлявам. — Запъти се към вратата, другите го последваха, след това се обърна. — Ще бъда на телефона, Лий, Пери, ако имате нужда от мене.

— Също и аз — отсече Мик.

— Благодаря — отговори Лий. Сетне сви рамене. — Може и да губя разсъдъка си.

Всички свиха рамене. Никой не мислеше така.

Телефонът звънеше, когато завъртя ключа във входната врата. Брин усети студените тръпки и пръстите ѝ започнаха да треперят. Не искаше да се обажда.

— Побързай, лельо Буин! — каза Ендрю, произнасяйки малко завалено р-то в името ѝ, както правеше понякога. — Телефонът!

— Знам — промълви тя. Вратата излетя навътре. Децата се юрнаха преди нея, по-възрастните напиреха към телефона едновременно.

— Не се обаждайте! — нареди тя кратко, но много късно. Брайън вече казваше „ало?“

Студена вълна я заля, докато наблюдаваше племенника си, чувстваше, че ще падне... че ще припадне...

— Барбара е, лельо Брин. Нещо за снимка за рекламна агенция.

Облекчението беше едва ли не по-лошо от уплахата. Гласът ѝ хриптеше, когато пое телефона от Брайън.

— Здравей, Барб, какво има?

— Нищо сериозно, скъпа. Просто се нуждая от друга снимка на игуаната край кактуса. Можеш ли да ми направиш една осем на десет тази нощ?

— Разбира се.

— Чудесно. Можеш да ми я донесеш утре.

— Разбира се.

— Добре ли си, Брин?

— Да, добре съм. Просто изморена.

— Трябва да призная, че Кондър беше истински дявол днес. Е, оставям те да си гледаш работата.

— Барбара, почакай! Знам, че звучи малко смешно, но можеш ли да ми върнеш онези снимки?

— На Лий? — попита Барбара озадачена.

— Да.

— Невъзможно. Казах ти, че вече му ги предадох. Нямам нито една пробна снимка, нито негатив. Защо?

— О, нищо. Няма значение. Просто... ами... исках да им хвърля още един поглед.

— Е, съжалявам.

— Не мисли за това.

— Добре, до утре.

Брин затвори, като никога доволна, че работата и децата ѝ запълваха времето. Каза на момчетата да се залавят с домашните си, докато тя затопляше яденето със сос от чили и на ум благодари на Кларънс Бърдсей, че ѝ беше опаковал някакъв спаначен специалитет, който и тримата биха яли. Опитваше се да не мисли за нищо друго, освен за тенджери и тигани и за удобството на огнеупорните торбички.

След вечеря включи Дисни канала, раздаде на децата боички и блокчета за оцветяване и ги предупреди да наглеждат Адам.

— Ще бъда в тъмната стая и не нахлувайте вътре, без да чукате, освен ако е нещо извънредно, окей? Трябва да проявя една снимка.

Всички кимнаха тържествено, след това започнаха да се боричкат за боичките, преди да отключи задната врата към тъмната стая. Държеше я заключена заради децата. За да влезе отзад, трябваше да се промъкне покрай шкаф, който почти изцяло блокираше вратата.

Отне ѝ минута, за да се провере; може би щеше да бъде по-лесно, ако беше заобиколила и отключила предната врата, но беше свикнала да работи в полумрак и не изпита никаква тревога, докато опипваше, за да намери ключа за горната лампа.

Не, не се тревожеше. Нямахше ни най-малко предчувствие или предусещане.

От което стана много по-лошо, когато напипа ключа и помещението се изпълни с бледа, изкуствена светлина. За миг се стъписа. Така се стъписа, че не можа да асимилира това, което видя. Просто се вцепени. Заля я вълна леден студ, който сякаш започваше от кухнята на стомаха ѝ, разливаше се и парализираше крайниците ѝ.

В гърлото ѝ се надигна вик, но както в съня, установи, че не може да извика. Вцепенението беше ужасно — не можеше да вика, не можеше да диша... Можеше само да се взира в тоталния безпорядък в малкото помещение.

Снимки... стари снимки, нищо незначещи снимки, нови снимки... всички бяха нахвърляни в див, смълчан ужас. Бяха смъкнати от въжето за сушене и пръснати по пода. Разхвърляни на бюрото. Всичките нарязани на зловещи ленти.

А бюрото! Всички чекмеджета бяха отворени и съдържанието им пръснато по ъглите. Бидони с проявител и химикали бяха изпразнени и затръшнати; разрухата беше пълна.

Като в мъгла Брин тръгна към бюрото си, привлечена от разкъсана снимка.

Установи, че другите парчета бяха също там, нарочно отделени в накъсана мозайка. Спомняше си снимката, макар че не я беше правила тя. Беше размазана и не на фокус, но я обичаше. Барбара я беше правила — снимала бе Брин и момчетата, на пикник, който прекараха заедно в неделята веднага след Коледа...

Но сега снимката определено заплашваше. Адам беше изрязан и оставен настрана, също като Брайън и Кийт.

Нея бяха оставили в средата, лъчезарно усмихната. Беше хубав, изпълнен със смях ден. Но сега собствената ѝ усмивка ѝ се надсмиваше. Изглеждаше гротескна. С евтиното ѝ малко ножче за отваряне на писма беше прободена под ъгъл от устата към гърлото.

— О, Господи!

Най-после от нея се изтръгна някакъв звук, но не вик. Беше шепот. Сграбчи бюрото, защото щеше да падне. Притъмняваше ѝ; мракът я поглъщаше...

Не беше шега, не беше, това не беше шега.

Нещо в нея се надигна, за да спаси съзнанието ѝ точно преди мракът да я обгърне. Беше гняв. Беше изплашена почти до смърт; нещата ѝ бяха претършувани. Бяха посегнали на личността ѝ...

— Кучи син... — започна тя тихо, скърцайки със зъби. Нямах да вика. Нямах да плаши момчетата. Ще мисли — спокойно. И след това ще реши какво да прави.

Точно когато стигна до това твърдо решение, телефонът започна да звъни.

Да звъни.

ШЕСТА ГЛАВА

Брин премина, препъвайки се, през отломките, бързо се промъкна покрай шкафа и се прибра вкъщи.

— Брайън! Кийт! — крещеше тя запъхтяна, забързана. — Да не сте посмели! Чувате ли ме? Да не сте посмели да се обадите.

Изглежда, силното вълнение допълнително беше повишило авторитета на гласа ѝ; когато най-после нахлу в къщата, момчетата стояха до телефона, вперили поглед в нея, без да го докосват.

Профуча покрай тях и грабна слушалката, почти изкрещя в нея.

— Ало?

От другия край се долови слабо колебание, след това спокоен, мъжки клас.

— Госпожице Келър?

— Да — отвърна Брин нервно.

— Майк Уинфелд. Запознахме се в кьнтри клуба „Тимбърлейн“ онзи ден.

— О, да. Как сте, господин Уинфелд?

Всъщност изобщо не я интересуваше. Искаше само човекът да се разкара от телефона! Не ставай глупава, Брин. Бъди приветлива, любезна, предупреди се тя. Може да се нуждае от рекламни снимки, а и изглежда много приятен човек.

— Добре. Добре, благодаря. Мислех за вас.

— О!

— Да. Знам, видяхме се само за малко, но се чудя дали бихте се съгласили да вечеряте с мен? Бих искал да поговорим дали ще е възможно да ми направите някои снимки.

Защо не, се запита Брин. Нормално, изобщо не би имала нищо против да излезе с него. Поканата можеше да се окаже само претекст за нещо друго, но тя можеше да се справи с това. Ами ако наистина излезеше добър и честен човек...

Нормално. Можеше ли сега да направи нещо нормално? Как изобщо ѝ бе минало през ума да направи нещо, когато тактиката на

сплашването завладяваше дома ѝ и от всяко телефонно позвъняване ѝ притъмняваше от страх?

— О, господин Уинфелд...

— Майк, ако обичате. Карате ме да се чувствам стар и грохнал, а не бих искал да съм такъв — особено за вас.

Брин успя да се разсмее.

— Добре, Майк. С удоволствие бих вечеряла някой път с вас, но съм заета за... около две, три седмици. Бихте ли се обадили пак?

— Предпочитам да не трябва да се обаждам пак, но щом като нямам друг избор... — Остави гласа си да се провлече, с което показва, че не губи надежда, след това пак се разсмя. — Безмилостна към горкия човек, така ли, госпожице Келър? Но ще се обадя пак. Две седмици?

— Аха. И моля ви, наричайте ме Брин.

— С удоволствие. Ще ви се обадя, Брин.

— Чудесно.

— Тогава дочуване, засега.

— Дочуване.

Дишаше доста свободно, когато остави слушалката, но ръката ѝ беше още на телефона, когато той пак зазвъня. Рязко го вдигна към ухото си.

— Ало?

— Предполагам, че вече сте видели тъмната си стая, госпожице Келър.

— Да, видях я. И това, което сте направили, е подсъдно. Как смееете да нахлувате така в живота ми! Ще ви затворят. И ще гниете в затворническа килия...

— Госпожице Келър, тъмната ви стая е само началото.

— Не разбирате ли? — Неусетно бе започнала да крещи. Виждаше как Брайън и Кийт са се вторачили в нея, стреснати, изплашени, но не можеше да се въздържи. — Проклетите снимки не са у мен!

— Успокойте се, госпожице Келър. Вярвам ви, че снимките не са у вас. Но също така вярвам, че можете да си ги вземете обратно.

— Снимките са у Кондър; вървете и тормозете него.

От другия край на жицата се долови известно колебание.

— Мисля, че можете да си вземете обратно снимките, госпожице Келър.

— Кондър...

— Далеч не е толкова вълнуващо да торМОЗИШ Кондър.

— Защото ще ви каже да вървите по дяволите!

— Възможно. Той е много по-жилав противник, но и вие сте доста жилага, госпожице Келър. Представям си колко храбра — или глупава — можете да бъдете, за да ме пратите по дяволите. Но няма да го направите, нали? Не, след като трябва да се грижите за три малки деца. Искан снимките. Жена като вас сигурно може да накара някой мъж да направи това, която тя иска. Давам ви няколко дни. Но ги вземете. И помнете, ще ви следя. Засега съм повредил само собственост. О, и не си мислете, че можете да ме стреснете. Имам познат в участъка. Ще разбере, ако се обадите на полицията. А що се отнася до Кондър... Ами, изобщо не бих го намесил, не, освен ако не успеете здравата да го завъртите на малкия си пръст. Той е от тези, които биха настояли да се повикат ченгетата, но, всъщност вече ви обясних всичко. Ясно. Просто не преставайте да мислите за две неща. Малките момчета и снимките. Щото ще бъде едното или другото, надявам се, разбирате какво искам да кажа...

Тя стискаше телефона и продължи глупаво да го гледа дълго, след като разбра, че е замлъкнал.

Междувременно мисълта ѝ препускаше. Той не можеше да е „фен“ на Лий. Феновете са в състояние да драпат и да лазят и да рискуват лично да пострадат, за да се доближат до звездата, но не рискуват да нахълтват в частни домове — не и за снимки! Не, някой искаше тези снимки и не се шегуваше. Защо? О, Господи! Имаше ли някакво значение, след като тя самата беше забъркана? Не беше детектив, а със сигурност добрите момчета с баретите нямаше да дотърчат и на часа да решат отчайващите ѝ проблеми, както правеха по телевизията. Тя беше сама жена, която едва различаваше цевта от приклада на пушката, а и три малки деца зависеха от нея. Тогава, значи, да! Ставаше нещо по-дълбоко, дълбоко и лошо и може би дори ужасно, но това не трябваше да бъде нейна грижа. Тя беше човешко същество, уязвимо и изплашено и не искаше да решава никакви мистерии, просто искаше да се чувства сигурна, да вярва, че децата са в безопасност...

— Лельо Брин?

Рязко се обърна и се вторачи в Брайън и Кийт.

— Къде е Адам? — попита тя.

— Оцветява — Кийт отговори.

— Какво беше всичко това, лельо Брин? — попита Брайън.

— Нищо. Искам да кажа нищо, което бих могла да ви обясня точно сега. Чуйте ме, момчета, и моля ви се, внимавайте. Аз... имам професионални проблеми. Помогнете ми тази вечер. Моля ни качете се горе, изкъпете се и помогнете на Адам, вместо мен, окей? И моля ви! Никакви сапунени битки, никакви викове и крясъци. Моля ви.

И двамата ѝ кимнаха тържествено. Чу Брайън да вика Адам и трите момчета заедно тръгнаха нагоре по стълбите.

Когато чу да тече водата в банята, се разплака.

Няколко минути остави сълзите да се стичат по лицето ѝ. След това със свити пръсти изтри бузите си, направи си чаша чай и седна на кухненската маса.

Искаше да се обади в полицията, но не можа! Не, след предупреждението, което ѝ бяха направили. Ами ако беше блъф? Обади се в полицията, каза си тя твърдо. Това беше логичното и умното нещо, което трябваше да направи.

Не! Не можеше. Защото предупреждението можеше да не е блъф.

А на когото и да беше шепнещият глас, в него звучеше разрушителна нотка. Тъмната ѝ стая беше доказателство за това.

Ох, Господи! Брин се разтрепери; покри лицето си ръце, борейки се с надигания се пристъп на истерия. Преди всичко децата трябваше да бъдат закриляни... а как можеше да ги наблюдава и закриля през цялото време, след като трябваше да работи, за да ги издържа? Дори и ако не работеше, не можеше през цялото време да бъде и с тримата.

Имаше само един отговор. Трябваше да си върне снимките.

Да, трябваше.

Брин си пое дълбоко въздух; решението ѝ помогна да се успокои. Не можеше да се остави в плен на безсилието. Не можеше да си позволи да си седи там, обляна в сълзи. Трябваше да помисли за момчетата и да не забравя, че те бяха по-скъпи от всичко друго в живота ѝ.

Пръстите ѝ трепереха. Фиксира ги с поглед, докато със силата на волята си ги принуди да се успокоят.

Брин допи чая си и се качи горе. Момчетата точно свършваха да закопчават пижамите си. Адам беше объркал копчетата.

— Хей! — каза му тя и седна на леглото, за да го прегърне и да започнат закопчаването отначало. — Адам, почти си успял, но не съвсем!

Сълзите отново напиха в очите ѝ и тя едва успяваше да ги потисне.

— Задушаваш ме, лельо Брин! — протестира Адам.

— Съжалявам, миличък. Съжалявам. — Целуна го по челото и бързо стана, за да го завие. След това целуна Брайън и Кийт, двамата я гледаха сериозно. — Благодаря, че наистина бяхте чудесни тази вечер, момчета. Нуждаех се от помощта ви.

— Лельо...

— Вече наистина съм добре. Обещавам. Лелите просто понякога малко губят разума си. Лека нощ.

Изгаси лампата и затвори почти докрай вратата, остави я само леко открехната, колкото да прониква малко светлина от банята.

В коридора осъзна, че изобщо не е добре. Беше изплашена до смърт. Щом като някой беше нахълтал в тъмната стая, сигурно можеше да нахълта и в къщата...?

Избърза надолу по стълбите и се въоръжи с кухненски нож, но след това се отказа. Ако нападателят се окажеше едър, нямаше да може да го отблъсне и накрая можеше да стане така, че сама да се прободее със собствения си нож.

Избра метлата за оръжие, след това провери всеки шкаф и всяко ъгълче и кътче в къщата, дъхът ѝ панически спираше всеки път, когато отваряше някоя врата.

Накрая се убеди, че ако някой искаше да получи снимките, той — или тя — нямаше да я убие, докато не изпълни поръчката или поне докато не се опита да я изпълни.

Въпреки това нямаше да може лесно да заспи. Дори не си даде труд да си легне в леглото, а прекара нощта на канапето с включен телевизор, за да ѝ прави компания, от каквато отчаяно имаше нужда.

Всъщност изобщо не чуваше телевизията. Просто лежеше будна, вторачена в тавана, кроейки планове.

Трябваше да се опита да примами Лий. Да бъде мила, очарователна — съблазнителна. Поне донякъде. Достатъчно, за да го

убеди да ѝ повярва. Да ѝ върне снимките, като тя ще му обещае, че ще ги направи много, много по-добре, сега, след като... държеше повече на него. Разбираше го повече...

Хвърляше се на канапето, обзета от тревога — кръвта ѝ кипеше. Не можеше да се сближи толкова с Лий — но трябваше. Трябваше... И трябваше да изиграе ролята толкова добре, че да запази сигурна дистанция заради сърцето си.

Не, не, нищо нямаше значение! Можеше да мисли само за момчетата! Лий трябваше да ѝ помогне. Разбира се, че можеше. Тя добре ще изиграе ролята си. Той ще ѝ върне снимките и кошмарът ще свърши.

Ами ако все пак той откаже?

Главата ѝ се изпразни от мисъл. Ако все пак той откаже, ще трябва да прибегне до отчаяни мерки. Ако откаже да ѝ ги върне, ще се наложи сама да си ги вземе.

В петък претърпя страхотно разочарование; Лий не се яви на репетицията. Ендрю ѝ каза, че е излетял за Лос Анжелис, за да подпише някакви документи, и че ще де върне едва в понеделник.

Уикендът за нея беше истински ад. Насили се да оправи тъмната си стая и през двата дни води децата да плуват, приготвиха храна за пикник и прекараха вън от къщи, колкото се може по-дълго. Всеки път, когато звъннеше телефонът, тя така подскачаше, че само дете не излетяваше през покрива. Но шепнецият не се обади и нищо не се случи.

Освен че под очите ѝ се появиха големи сенки от недоспиване. А нервите ѝ се опънаха като барабан.

Никога не беше се радвала толкова на настъпването на понеделника. Още ли я наблюдаваха? Ако я наблюдаваха, тогава трябваше да знаят, че е нямало как да се свърже с Лий до днес...

Лий продължаваше да изглежда напрегнат, разсеян, а сега дори отнесен. Това още повече я затрудняваше да го заговори, но трябваше. Беше много трудно да признае, че той ѝ изглеждаше толкова чудесен. Трудно беше да приеме, че колкото и разсеяно да я докоснеше, пак ѝ ставаше приятно. В миговете, които прекарваше в прегръдките му, се чувстваше необяснимо сигурна. Миризмата му беше приятна и мъжка; силата на прегръдката му я стопляше.

Но определено от студентите му и любезни обноски лъхаше хлад.

Тя се молеше да изникне благоприятна възможност и той да я откъсне от останалите, за да си поговорят, както често правеше, но той не се доближаваше до нея, освен ако не беше принуден. Накрая в последната почивка за деня тя събра кураж и с две чаши кафе се запъти към пианото, където той вяло опитваше някаква мелодия.

— Помислих си, че би пийнал малко кафе — започна тя, когато погледът му падна върху нея. Той вдигна вежди, а тя се изчерви. И двамата знаеха, че тя много не се интересуваше от това какво той иска или не иска.

— Благодаря — каза той кратко. Прие чашата, но я остави на пианото. Пръстите му продължиха да тичат по клавишите. Изглеждаха големи, дълги и бронзови, докато се разхождаха по слоновата кост.

— Не знаех, че свириш и на пиано — промълви Брин, наклоняйки се към пианото. Надяваше се, че позата ѝ не е предизвикателна и смешна.

Той рязко вдигна поглед към нея.

— Ами да.

Не нещо като „Ами да, научих се в училище“ или „Това е важен инструмент и всеки музикант трябва да може да свири на него“ — не, нищо, подвеждащо към разговор. Просто някакво си „Ами да.“

Не я улесняваше. Пък и какво ли трябваше да очаква след целия този очевиден антагонизъм?

Гмурни се и започни да лъжеш като дявол, каза си тя. Протегна ръка и докосна неговата. Той престана да свири, любопитно се загледа в нейната в продължение на няколко мига, след това вдигна поглед към лицето ѝ.

Иронията на всичко това беше, че тя съзнаваше собствения си антагонизъм, макар че той не го съзнаваше. В този момент, тя ясно разбираше лудостта си. Беше го преценила чрез друг мъж и сега враждебността ѝ идваше от простия факт, че беше мъж, в когото една жена можеше лесно — много лесно — да се влюби. И вместо да се възползва от тази възможност, тя беше издигнала стена от лед. Тя все още се нуждаеше от тази стена, но се нуждаеше от доверието му повече от всичко друго.

— Лий, съжалявам — промълви тя бързо, преди да е загубила кураж. — Искам да кажа, за всичко. Бях ужасна от момента, в който се

срещнахме. Аз... бих искала да имам възможност да променя всичко това.

Накрая той се облегна назад, изцяло насочи към нея раздвоеното си внимание.

— О? — попита я той сухо.

Господи, как ѝ се искаше да го удари! Беше вперил в нея тези златни очи, изражението му беше твърдо като гранит. Тя стисна зъби и си напомни, че залогът беше много по-голям, отколкото дори тя самата можеше да си даде сметка.

— Аз... — Гласът започна да ѝ изневерява, но това беше добре дошло, защото ѝ хрумна нова тактика. — Е, няма значение! — провикна се тя, допускайки нотка на патос в тона си. И се обърна.

Това даде резултат. Не беше направила и крачка, когато усети ръката му да улавя рамото ѝ. Принуди я да се завърти и тя се остави да падне в топлата шир на гърдите му.

— Добре, Брин. Какво искаш да кажеш? — попита той.

— Че искам да те опозная по-добре — каза тя, без да мигне.

— Сериозно?

— Сериозно. — Колко ли дълго ще трябва да гние в чистилището заради тази лъжа? Задъхваше се, и това не беше лъжа. Но от въздействието, което той имаше върху нея, положението стана още по-непоносимо. Да! Беше го преценила неправилно. Той беше свестен мъж, силен, но свестен, често мил — а имаше и това мощно... сексуално привличане, почти неудържимо. О, Господи, помисли си тя, ставаше все по-зле и по-зле! Ако беше честна, щеше да признае, че той ѝ харесва. Не можеше да си позволи да бъде честна — щеше да се окаже катастрофална грешка. Трябва да крепи стените си. Адам, спомни си тя. Нямахше да ѝ бъде толкова трудно да лъже. Спомнеше ли си само сладкото малко личице, и ставаше готова на всичко.

— Ще ви взема заедно с децата за пикник или нещо подобно в неделя, ако нямаш нищо против — каза Лий.

— Неделя? Не, толкова далеч! — Тя прочисти гърлото си. Гласът ѝ беше прегракнал. Много прегракнал. Чувствен като на... изпечена курва. — Покани ме на чаша вино. Ако поканата все още важи, бих искала да дойда довечера.

Веждите му отново се вдигнаха; тя усети скептицизма му. Но след това сви рамене.

— По всяко време си добре дошла. Довечера нямаме репетиция с оркестъра, значи съм свободен.

Брин преглътна и кимна. Сега гласът ѝ беше тънък, сякаш някой друг говореше.

— Трябва да разбера дали Барб може да остане с децата, но обеща, че ще може тази седмица. Осем и половина.

— Ела, когато можеш.

Той я пусна, след това бръкна в джобовете си за молив. Върна се към стола на пианото и намери стар къс хартия, надраска някакъв адрес и ѝ го подаде.

— Тогава до скоро — промълви той. Андрю го викаше. Мина покрай нея, а Брин усети, че отново трепери.

В осем часа онази нощ Лий седеше на канапето във всекидневната си с крака на малката масичка, замислен с поглед, вперен в чашата със скоч.

Погледът му обходи красиво обзаведената стая и се намръщи.

Знаеше, че някой отново е влизал в къщата. Здравно я беше заключил, когато внезапно го извикаха да подпише някаква поправка към един договор, въпреки това беше сигурен, че някой е бил вътре. Чувстваше го. Но не можеше да накара някой от останалите да седят в къщата през всичките тези часове, не и, след като искаше да държат под око Брин. А и можеше пак да се окаже нещо съвсем идиотско.

Въздъхна и погледна часовника на ръката си. Осем и петнадесет. Всяка минута щеше да дойде. И пред него изникна дилемата. Защо тази внезапна промяна у Брин? Той я искаше от момента, в който я зърна за първи път; опиянението му бързо премина в нещо по-голямо. Трябваше да е въодушевен и доволен, че съвсем скоро ще бъде тук...

Лошото беше, че не вярваше нито на нея, нито на ситуацията, нито изобщо на нещо. Все пак, помисли си, бавно усмихвайки се, нямаше начин да не приеме поканата ѝ. Вероятно си е намислила нещо, но той беше мъжкар и дивак и ни можеше да я остави да прави, каквото си иска, докато той открие точно какво е то...

— Не дивак, просто глупак! — гласно се подигра той сам на себе си и вдигна чашата към колекцията от стрели, която украсяваше стената. — Глупак, който все повече се влюбва.

Звънецът иззвъня, той сухо се изсмя на себе си и стана. Беше тук. Рано. Със сигурност знаеше, че иска нещо, но както си беше обещал, щеше да я остави да се опита да го получи. Оказа се далеч не беше толкова твърд и подготвен, колкото му се искаше, когато отвори вратата. Не и, след като я видя.

Косата ѝ беше пусната и разпиляна, къдреше се и се диплеше по гладките рамене, разголени в лятна рокля без гръб. Малко небрежно, но много женствено. Синята пола се увиваше около колената ѝ, а стегната талия подчертаваше красотата на фигурата ѝ на танцорка.

Очите ѝ блестяха, когато го поздрави с лъчезарна усмивка.

— Здравей, аз... Успях.

Той отстъпи назад, посрещайки я с дълбок поклон.

— Е тогава, влизайте в бърлогата на вълка, госпожице Келър. — Тихичко се изсмя, като видя как кожата ѝ с цвят на слонова кост преbledня. — Шегувам се, Брин. Но заповядай.

Тя влезе и той затвори вратата зад нея. Тя носеше мека наметка от газ, той я взе и я закачи в антрето. Когато се върна, тя оглеждаше стаята.

— Хубава къща — промълви тя.

— Благодаря. Това е дом.

Тя се изсмя малко нервно.

— Мисля, че очаквах нещо различно. Железни решетки и тълпа от слуги.

— Не обичам много хора около себе си — отбеляза той кратко. — Имам икономка, която идва всеки ден, и това е всичко. Искаш ли да обиколим?

— Разбира се.

Той се усмихна.

— Ей там е пианото, където съчинявам повечето си творби в първоначалния им стадий. Ето и бюрото. А там има малък бар. Какво да ти предложи?

— Джин и тоник?

— С лимон?

— Ако обичаш.

Тя продължаваше да стои на същото място, след като ѝ приготви напитката. Занесе ѝ я, взе чантата ѝ и я захвърли на канапето, хвана я за лакътя.

— Мисля, че дойде по собствено желание — й каза той, едната му вежда беше вдигната.

Брин се изчерви, а той продължаваше да усеща, че е неспокойна. Тя бързо отпи и посочи към стрелите на стената.

— Наистина ли можеш да стреляш с тези неща?

— Да, наистина.

Той почувства почти неуловимия трепет по ръката й, поведе я през всекидневната и по коридора.

— Кухнята и официалната трапезария са от другата страна — продължи той. — Игралната зала и кабинетът са ей там.

— Хубаво е тук — промълви Брин.

— На мен ми харесва.

Тръгнаха обратно. Той имаше чувството, че чува туптенето на сърцето й по-ясно, отколкото биенето на барабан. Брин погледна нагоре по стълбите към отворения балкон.

— Създава приятно чувство за простор — съгласи се тя.

— Искаш ли да видиш какво има горе?

— Разбира се.

Тя тръгна преди него по стълбите, спря се, за да погледне надолу.

— Това настина трябва да бъде в „Красива къща“ или нещо такова — каза тя, усмихвайки му се мило.

— Благодаря. Покрай коридора всички стаи са спални, докато се стигне до моята. Отвъд нея има звукозаписно студио.

— Студио? В къщата?

— Аха. Ела, ще ти покажа.

Студиото беше главомайващо. Ако главата на Брин не тежеше от хиляди тревоги, с удоволствие би го изследвала основно. Заемеше повече от половината площ на горния етаж, половината над кухнята и трапезарията, прецени тя.

От пода се издигаше красива ламперия, поне сто и двадесет сантиметра висока, а от нея нагоре стената бе стъклена. Отвън тя можеше да види барабаните и богатия набор от клавирни инструменти. Няколко китари, прибрани в калъфите си, бяха опрени в далечната стена. Навсякъде имаше кабели и високоговорители; на задната стена се виждаше друг набор от инструменти: дайрета, дървени флейти и няколко неща, чиито имена не знаеше. В остъклената отвсякъде стая имаше друга по-малка стая, където се намираха всякакви пултове.

— Някои от парчетата записваме точно тук — й каза Лий. — Това е съвършено звукозаписно студио. А това — той силно удари по външното стъкло — е напълно звуконепроницаемо. Можем да надуваме, докато сърцата ни спрат, без да смутим дори растенията!

— Чудесно е — промълви Брин. — Нямах представа, че в един дом може да има нещо толкова съвършено.

Той стоеше до нея. Достатъчно близко и тя го усещаше. Енергията му, топлината му... омайващата му мъжественост. Почувства се привлечена — като метал към магнит, но същевременно й се искаше да избяга, колкото се може по-далеч, преди да изгори като в огън. Не можеше да избяга. Трябваше да го омагьоса, да играе ролята на преследвач, а не на преследвана...

Още не! Още не! Трепереше, тресеше я; студени тръпки я полазиха, последвани от шеметно парещо чувство.

Брин преглътна, стисна зъби, изведнъж се изплаши, че може да избухне в сълзи. Точно сега изглеждаше толкова просто да се обърне към него, да му обясни положението, да се остави на милосърдието му и да го моли за помощ.

Не, не! — напомняше си тя мъчително. Бяха я предупредили. Не казвайте на Кондър; не казвайте на полицията. Не смееше да му каже: просто не можеше да рискува. Не, след като децата бяха заплашени и тя все още затвореше ли очи, виждаше отломките от това, което някога беше тъмната й стая. А Лий... Ако му кажеше истината сега, ще я презре, задето го мамеше. Ще побеснее, никога няма да й помогне. Ще я накара да се обади в полицията.

Не, трябваше да продължи да се опитва да го прельсти. Е, не докрай да го прельсти. Но достатъчно, така че той да се съгласи да угажда на капризите...

Внезапно се извърна, усмихвайки му се.

— А какво има зад следващата врата? — Нервно я отвори, след това предпочете, да не я беше отваряла.

Очевидно беше спалнята му.

Спретната и почти гола, но се чувстваше присъствието на мъж в нея. Леглото беше голямо, отгоре с покривка в индиански мотиви. Две черги подхващаха кафявите и оранжеви цветове от шарката, цялата стая създаваше чувството за нещо просто и земно — както и за нещо малко сурово и първобитно. Независимо от всичките труфила,

типични за една рок звезда, които вървяха с Лий Кондър, човек можеше да го съблече и да открие мъжа с цялата му мъжественост.

Тя се извърна към него и видя, че той се усмихва и явно се забавляваше. Беше влязла в спалнята му, а не той я беше въвел там.

— Вратите са хубави — каза тя, чудейки се дали беше разбрал, че тя бързо преглътна, преди да заговори.

— Водят към друг балкон. — Пресече стаята и отвори двукрилата врата. Обърна се и ѝ предложи ръката си. Като него, и тя остави питието си на нощната масичка и го последва.

Нощта беше омайваща. Хиляди звезди блестяха в небето, диаманти на черно кадифе. Въздухът беше приятно хладен; осезателно го усещаше по голите си рамене и гръб.

Балконът гледаше към басейн сред пищен пейзаж и джакузи, откъдето водата падаше и на вълнички се разливаше в по-голяма водна маса.

Вик на искрено възхищение се изтръгна от нея; гледката беше прекрасна. Градински лампи в синьо и зелено засилваха мистичното впечатление за тропическа лагуна; искаше ѝ се да забрави всичко и да се слее с околността.

Брин приближи до парапета, за да се наслади напълно на гледката.

— Ти ли си проектирал всичко това?

— Да.

— Наистина е...

Гласът ѝ заглъхна, когато усети ръцете му на раменете си. Милувката беше нежна, но грапавите му длани ѝ напомниха за безупречната му мъжественост. Тя забеляза, че той следи движенията на ръцете си по плътта ѝ, очите му я галеха. Усещаше тялото му здраво и твърдо зад своето; усещаше дишането му и цялото му същество.

Внезапно той я завъртя. С една ръка я галеше по гърба; със свободната си ръка улови брадичката ѝ и я наведе назад, така че очите им се срещнаха.

Бавно сведе устни към нейните. Докоснаха я нежно, възбуждащо, но и съвсем целенасочено. Устните ѝ се разтвориха за неговите и той спокойно бавно продължи да напредва. Езикът му беше грапаво кадифе, докато дълбаеше, за да намери нейния, и нежно настъпваше. Тя установи, че се приближава към него, целия го усети чрез

целувката, усети мъжкия авторитет и сигурността на прегръдката му, натискът на бедрата, силата на мъжествеността му. Изплаши я, очарова я. Тя се задъха в нощта, в която потъваше. Ароматът и вкусът му, чудото...

Толкова лесно можеше да се самозабрави. Да забрави болката, да забрави бъдещето. Да забрави колко е лесно да се влюби в него, да го обикне силно, ако се самозабрави, и да познае сърдечна болка, дълбока, колкото любовта ѝ, да съжалява толкова горчиво, колкото сладко беше докосването му. Да забрави...

Да забрави... снимките!

Тя постави ръце на гърдите му и накрая се отскубна от прегръдката му, отпусна глава на рамото му, след това се опита изкушаващо да му се усмихне, когато пак срещна погледа му. Трябваше тя да го съблазни; а не тя да бъде съблазнена. Ако получише още нещо от нея, щеше да вземе надмощие; щеше да стане господар на чувствата ѝ, беше толкова по-силен от нея, тя не биваше да отива твърде далеч в играта. С мъж като този шега не бива...

— Бавно, моля те, Лий? — прошепна тя задъхано, но поне прозвуча естествено. Устните ѝ бяха влажни и трепереха; главата ѝ се въртеше.

Той се усмихна и я пусна, най-после тя са почувства сигурна — но се изплаши, като установи, че целувката е подействала повече на нея, отколкото на него.

— Толкова бавно, колкото искаш — ѝ каза той.

Тя пак се усмихна и малко се отдръпна.

— Да се върнем долу — предложи той. Тя кимна, взе си напитката от него, хвана го за ръка и го последва.

Лий ѝ показа голямата модерна кухня, красиво обзаведената трапезария, след това я заведе до канапето.

— Искаш ли да освежа напитката ти?

— Ако обичаш.

Миг след това отново седна до нея. Наблюдаваше я. Лека тръпка премина през нея, когато пак го погледна в очите. Златото изглеждаше изключително остро и настървено. Знаеше ли той, че беше дошла, за да иска нещо?

— Разкажи ми за себе си, Лий — изрече тя припряно, поемайки дълга глътка от джина си с тоник. — Къде си роден?

— В Блек Хилс.

— Там ли си израсъл?

— Донякъде. Много време прекарахме в Ню Йорк. А ти?

— Родена съм и съм израсла в Тахо. — Брин се поколеба, учудена защо му задава въпроса. — Барбара ми каза, че си бил женен... пет години. Че си вдовец.

— Да.

Просто да, нищо повече. Изглежда, не може да го подведе да ѝ се довери.

Лий се изненада, когато тя се обърна леко към него, докосна лицето му и нежно прокара ръка по контурите на бузите му. Очите ѝ следяха движенията; устните ѝ бяха леко разтворени, опитваше се бавно да напредва, а позата ѝ беше съблазнителна.

Твърде съблазнителна. Той не беше сигурен докога ще може да се контролира, ако тя пак се доближи до него, мамеща като елегантна котка. Тя затвори очи и се приближи още повече, сякаш се стопи в прегръдката му. Той усети очертанията на тялото ѝ, така грациозно хлъзгащо се по неговото. Беше много красива жена, особено физически. Гърдите, които го докосваха, бяха високи и предизвикателно пълни. Ръката му подканващо обгърна тънката ѝ талия; пламналото ѝ бедро беше неудържимо изкушение...

Тя го целуна. Леко. Искаше бързо да се отдръпне, той беше сигурен в това, но я улови и прехвърли дългите ѝ крака на скута си, здраво я улови в прегръдката си. Задълбочи целувката и остави дланта си бавно да се спуска по бузата ѝ, към гърлото, за да обхване и погали набъбналата ѝ гърда...

Той отлепи устни от нейните, но я целуна по бузата. Прокара пръсти през разрешената ѝ копнинена коса и започна да целува гладкото като слонова слон лице по цялата му дължина, бавно, оставяйки отпечатъци с върха на езика си.

— Лий...

— Хмммм?

— Ние... Не сме говорили много.

Той престана да я целува и се вторачи в очите ѝ. В тях играеше весела светлинка, когато я прегърна по-плътно.

— Добре, да поговорим — промълви той. Тя не улови нотката на подозрителност и заплаха в тона му.

— Аз... въз...

Той се опита да не разшири любезната си усмивка, след като тя заекна; движеше пръстите си все по-нагоре и по-нагоре по гладкия, обут в найлонов чорап крак. Очевидно това я смущаваше. Беше се стегнала, но не го спря.

Тя прочисти гърлото си.

— Мислех си, Лий. Настина мисля, че не се отнесох с теб, както подобава.

— О? — Той започна бавно да рисува кръгове по бедрото ѝ, притискайки я още повече.

— Онези... снимки, които направих. — Започна тя, докато лекото драскане по плътта ѝ се придвижи по-нагоре по бедрото ѝ.

— Да? Снимките?

— Искам си ги обратно, Лий. Дълга ти много повече. Мога да направя нови.

Лявата му ръка се задържа на бедрото ѝ. С дясната започна да я гали под брадичката.

— Искаш си снимките обратно, така ли, Брин?

— Да. Бях малко ядосана онзи ден и... — Той не ѝ даваше възможност да се съсредоточи. — Мисля, че това повлия на работата ми. Мисля, че мога да ги направя много по-добре... за теб.

— Много мило от твоя страна... че си се загрижила.

Наведе глава и отново я целуна. Тя отговори на целувката, колкото може прочувствено, погали го по бузата, настръхнала, но самата нежелаета да отхвърли интимността на ръцете му. Изследва чувствената линия на устните му с върха на езика си, след това заедно страстно си срещнаха устните, от което нейното желание нарасна заедно с неговото.

И двамата бяха задъхани, когато ги отлепиха, все още прегърнати.

— Мога ли... да си взема снимките обратно, Лий? — помоли го тя със сладен поглед.

Очите му бяха приковани в нея, златни, блеснали като на котка. Нежно я погали и избута косата от бузата ѝ.

— Колко много ги искаш?

— Какво? — прошепна Брин.

Той се изсмя, хрипкав звук, който означаваше много неща. Беше дразнещ... и малко злокобен. Дори малко вълнуващ. И опасно напомнящ ѝ, че няма друг избор, освен да печели време.

— Чу ме, Брин. — Той се усмихваше, сякаш всичко беше сексуална игра, нищо повече. Но сериозна игра. Тя си мислеше, че ще може с неотразима усмивка и знойни целувки да го съблазни толкова, колкото да получи своето. Изобщо не очакваше да стигне дотук. Но беше стигнала и сякаш тялото ѝ отвътре се разкъсваше, разтърсвано от електрически заряди. Какво да направи? Какво да каже? Винаги го е знаела, че го иска; сега разбираше, че го харесва, че е очарована от него.

Бързо сведе ресници. Трябваше да получи снимките. Беше готова на всичко, за да ги измъкне. Това беше реално; беше факт. Но нямаше ли и още нещо, което също трябваше да си признае? И то съвсем нямаше да бъде някакъв особено благороден акт или някаква жертва. Ще може да... го опознае да изследва мистичното, да задоволи тайните си желания — и все пак в душата и сърцето си искрено ще вярва, че е нямала друг избор.

— Брин?

Тя се изсмя, също като него, толкова нервно, че беше като жарък полъх, парещ... дразнещ.

— Лий... има ли значение? — Тя докосна нежно брадичката му с нокът. — Събитията ще следват своя ход, независимо какво казваме или правим. Но ми се иска да получа онези снимки. Ужасно много. Ще ми ги дадеш ли? Аз ще... — За миг помисли, че няма да може да продължи. Ужасно се вълнуваше. Той беше толкова близо до нея, докосваше я; макар че докосването беше нежно, тя знаеше, че зад него се крие мъжка сила и мощ, която можеше да я помете и да подхвърли нараненото ѝ и бито сърце на далечен бряг. Но заслужаваше ли нещо повече? Въпреки чувствения смях и закачките тя се продаваше.

Но имаше ли всичко това значение, крещеше тя безгласно, нетърпеливо. Снимките имаха значение; племенниците ѝ имаха значение; душевното ѝ спокойствие, може би и здравето ѝ имаха значение. Здравето на децата...

— Готова съм на всичко... заради снимките — произнесе тя ясно, но и толкова сладко и чувствено, колкото можеше.

Той хвана ръцете ѝ. Целуна ги и двете. Погледът му срещна нейния и той се усмихна.

— Лий...?

— Не — отсече той.

— Какво? — въздъхна тя.

Пусна ръцете ѝ, освободи я от себе си с бързо движение и се изправи с ръце, кръстосани на гърдите, обърнат към нея.

— Чу ме — не. Нито за миг не вярвам, че си „загрижена“. Играта свърши. Не знам за какво е всичко това и тъй като явно няма да ми кажеш, няма да те оставя със секс да сключиш делова сделка. — Котешко — златистият лъч премина по нея, преценявайки я. — Цената е изкушаваща, любов моя, но се страхувам, че бартерният секс не е достатъчно добър.

Тя за миг се загледа в него, несметни чувства препускаха през нея.

Гневът надделя. Беше се направила на абсолютна глупачка — за нищо!

— Проклетник такъв! Егоист и проклетник!

Беше се изправила на крака и намираше, че е съвсем естествено да го удари. Той го очакваше и улови полетелия към лицето му юмрук.

— Когато искаш мен Брин, върни се.

— Първо адът ще замръзне! — обеща тя, измъквайки ръката си. Слепешката се обърна, за да си тръгне и се спъна в канапето. Той се опита да ѝ помогне, но тя го удари по ръката.

Той тихичко се изсмя.

— Може би адът ще замръзне — ѝ каза той подигравателно.

— Никога! Надявам се, че ще изгниеш. Надявам се, че ще умреш. Надявам се, че феновете ти някой ден ще те разкъсат на малки парченца и ще нахранят с тях лешоядите.

— Разбирам накъде биеш, Брин.

Стоеше пред лавицата със стрелите с присвити златисти очи, с ръце твърдо опрени в бедрата — абсолютният образ на мъжка сила и опасност — когато тя тръшна предната врата, продължавайки да кълне като обезумяла.

В колата избухна в сълзи, колелата се завъртяха и чакълът се разхвърча под тях.

СЕДМА ГЛАВА

Петнайсетте минути, необходими, за да стигне до дома си, Брин прекара разкъсвана между гняв и отчаяние.

Ами сега, какво щеше да прави? При следващото обаждане на онзи с шептящия глас, щеше да се опита да му обясни, че е направила всичко възможно, и че ако снимките са толкова важни за него, той трябва да ги поиска лично от Кондър. Толкова просто беше.

Май наистина трябваше да се обади в полицията. Още в самото начало. Така щеше да си спести страха, мъката и притесненията и...

Унижението от катастрофалната вечер!

Той поначало е знаел, че тя иска нещо. От самото начало. И си поигра с нея, включи се в играта ѝ със същата лекота и сръчност, с която си играеше с барабаните. Остави я да се доближи до него, отблъсна я, пак я привлече, знаейки през цялото време, че няма никакво намерение да ѝ дава каквото и да било.

Проклет да е! Каква глупачка излезе и така се омърси със сексуалния си пазарлък. А снимките не получи.

Колата със скриптене навлезе в алеята. Трепереща, Брин се изправи и се опря на волана, учудена, че вече си беше вкъщи. Колко хубаво, че познаваше Тахо като ръката си. Инстинктът ѝ я доведе вкъщи.

Дишай дълбоко, Брин, си каза тя безмълвно. И се успокой. Трябва да влезеш и спокойно да говориш с Барбара, като че ли никога нищо не се е случвало.

Беше си грабнала чантата, но наметката ѝ остана у Кондър. Дребна загуба. Имаше чувството, че дори роклята, която беше облякла, гореше.

Не тръшкай вратата, Брин! Недей. Децата спят. Влез, широко и красиво усмихната, кажи на Барбара, че си обърнала няколко чашки и че си прекарала приятна вечер.

Но като стигна до вратата, бръчка постепенно разсече челото ѝ.

Лампата на входа не светеше. Барбара много държеше тя винаги да е запалена — много повече от Брин. Всеки път, когато излизаше, Барбара я палеше. Барбара беше убедена, че е много по-вероятно крадците, да атакуват в мрака, отколкото при блеснала ярка светлина.

Брин забрави за Лий, докато се опитваше да вкара ключа в ключалката. Вратата излетя навътре и тя се спря, озадачена.

Чу телевизора. Лампата във всекидневната светеше, също и в кухнята. Всичко изглеждаше нормално. Дори видя краката на Барб, вдигнати на канапето.

— Барб? — повика я Брин тихо.

Никакъв отговор. Внимателно Брин влезе в къщата и на пръсти се доближи до канапето. Барбара лежеше, очевидно удобно излегната. Стори ѝ се малко бледа, вероятно спеше дълбоко, след като още не беше чула Брин.

— Барб? — Брин разтърси приятелката си за рамото. Барбара изпъшка и трепна, но не отвори очи. Разтревожена, Брин разтърси младата жена по-силно. — Барб!

Барбара отново изпъшка; клепачите ѝ се размърдаха и накрая се отвориха. Впери празен поглед в Брин.

— Барб, аз съм, Брин. Какво има? Добре ли си?

Най-после в очите на Барбара просветна лъч на разпознаване. Пак премигна, учудена.

— Брин... — Размърда се, след това изпъшка и хвана главата си.

— Какво има? — попита отново Брин, този път истински разтревожена.

— Ами... аз не знам... — промълви Барбара. — Сигурно съм заспала, но, ох, Господи! Главата ми. Чувствам се, сякаш съм ударена с цял тон тухли... Спомням си, че седях тук. Гледах онези нови минисерии. И аз... Не помня нищо след това!

— Можеш ли да седнеш?

— Да... мисля, че мога.

Брин бързо седна до Барбара. Хвана ръцете ѝ, издърпа ги от главата ѝ и нежно погали приятелката си по темето. Ледени реки смразиха кръвта ѝ, когато усети бучка с големината на орех под пръстите си.

— Ох, Боже мили, Барб! Май наистина си била ударена с цял тон тухли. Ще донеса лед. Стой мирно.

Брин изтича в кухнята, в бързината разпиля лед по пода, след това изтича обратно при Барбара.

— Легни на една страна, ще ти сложи лед. Помисли си. Сигурно нещо се е случило.

Барбара послушно се отпусна на канапето.

— Кълна ти се, миличка, не съм си загубила ума — само съм го наранила. Седях си и гледах телевизия. Не съм ставала, не съм ходила никъде и не съм забравила каквото и да било.

Барбара широко отвори очи, изпълнени с ужас. Втренчи се в Брин; след това с нервно огледа стаята и отново се втренчи в приятелката си.

— Брин! — гласът ѝ беше ужасен шепот. — Някой сигурно е влизал тук! Сигурно ме е ударил отзад!

Брин преглътна, отново обзета от ужас. Да, беше очевидно. Някой е влизал в къщата. Бяха ударили Барбара по главата. След това си бяха отишли — бяха ли наистина?

— О, Господи! — прошепна Брин.

Барбара се опита да стане.

— Трябва веднага да извикаме полицията.

— Не! — Брин почти изкрещя. Тъй като Барбара я изглежда, сякаш беше полудяла, Брин отново снижи гласа си до шепот. — Не... чакай. Нека да огледаме къщата. Момчетата...

— Мисля, че незабавно трябва да сграбча телефона.

— Не, моля те! Аз само... Почакай. Почакай и ще се опитам да ти обясня. Първо...

Стана и се отправи към стълбите, движеше се заднишком, продължавайки умоляващо да гледа Барбара.

— Момчетата... Не мога да извикам полицията. О, Господи, знам как това звучи. Разбирам, че си нападната от злосторник и че е редно да се извика полицията, но...

— Брин! Къде отиваш? — попита Барбара.

— Трябва да проверя момчетата! — промълви Брин, сълзи напиреха в очите ѝ. Ако имаше късмет, мистериозният глас е ударил Барбара, след това е разрушил стаята ѝ. И ще последва ново обаждане. Но ако нямаше късмет...

— Почакай, Брин Келър! — обади се Барбара тихо. — Няма сама да се качваш горе!

- Вземи метлата!
- Метлата?
- Това е най-доброто ми оръжие.
- Нож...
- Само ще се изпонакълцаме.

Очевидно Барбара виждаше смисъла във всичко това. Избърза в кухнята, взе метлата и парцала — оръжие за всяка от тях.

Едновременно погледнаха към стълбите. Бяха тъмни; лампата в банята не светеше. Брин никога не беше изпитвала по-голям ужас в живота си, колкото, когато се взря в това царство на мрака, което не обещаваше нищо друго, освен безкраен кошмар.

- Върви! — прошепна Барбара.

Брин направи една крачка. Барбара я последва. След това още една. Барбара се изкашля тихо, а Брин почти изпищя. Сърцето ѝ болезнено биеше, сякаш искаше да спре в гърлото ѝ.

Направи още една крачка, след това още една; Барбара беше с нея, сянка, залепена за гърба ѝ.

- Виждаш ли нещо? — попита Барбара.

— Не!

- Продължавай.

Брин направи още една крачка. Почти бяха стигнали площадката, когато пред тях се мерна фигура.

Брин и Барбара едновременно изпищяха, взаимно се удариха с метлата и парцала, докато се опитаха да ги размахат.

Отговорът на писъка им беше уплашено тихо ехо последвано от звукът на плачещо дете.

Брин замря на място.

- Адам? — попита тя тихо.

— Не, Кийт е. Изплаши ме, лельо Брин! — Думите му бяха последвани от обвиняващо хълцане и хлипане. — Лампата не свети. Пишка ми се, а не мога да намеря банята.

Брин изтича нагоре по стълбите, облекчено въздишайки. Опипа пътя си до банята и запали лампата. Коридорът вече не изглеждаше толкова зловещ, Кийт беше добре, също Брайън и Адам.

— Ето, миличък. Барб и аз вече никога няма да забравим да я оставим запалена.

Барбара — пребледняла и трепереща, но поуспокоена, успя да се усмихне, макар и малко тъжно. Но веднага щом момченцето затвори вратата след себе си, прошепна на Брин.

— Аз оставих лампата да свети, Брин Келър! Знаеш, че винаги оставям запалена лампата в банята заради момчетата.

— Знам, знам! — проплака Брин. — Нека да проверим нататък и ще се опитам да ти обясня.

— Мисля, че е нещо, което наистина трябва да ми обясниш, Брин! Все още имам бучка, голяма като яйце, на главата си! А и както изглежда, явно ще трябва да извикаш полицията.

— Само изчакай, докато чуеш всичко, моля те?

— Да огледаме спалнята ти.

И двете се спряха с домакинските си оръжия пред затворения гардероб, но когато се спогледаха и нервно го отвориха, не откриха нищо, освен дрехите на Брин.

Нищо не беше пипано в стаята ѝ. Всичко си беше на мястото.

— Не мисля, че има друго място, където някой би могъл да се скрие. Обиколихме цялата кухня. И всекидневната. Банята, естествено, е твърде малка, за да може в нея да се скрие нещо друго, освен някакво гномче.

— Май си права. Като се изключи тъмната стая — измърмори Брин, прехапвайки устната си.

— Ще отидем да видим.

Брин кимна.

— Нека само да сложа Кийт отново в леглото.

Кийт търкаше очите си и тръгна към стълбата, вместо към спалнята си. Брин го улови за раменете и го насочи в правилната посока.

— Обратно в леглото. Сега лека нощ, сладурче.

Той я целуна прилежно и пропълзя в леглото си. Брин усети как тревогата отново сковава гърба ѝ и тя се обърна, за да огледа гардероба на момчетата. Вратата беше отворена и тя видя, че в него не се крие нищо страшно, само дрехи, „Замъкът Сивият череп“ и разни герои от Междузвездни войни.

Злосторникът не беше в къщата.

Брин се обърна, за да завие Кийт. Той вече дълбоко спеше. Отиде да оправи завивките на Брайън, който спеше на горното легло, и се

наведе, за да завие и Адам, който спеше отдолу.

Само че Адам не беше в леглото отдолу.

За момент не можа да повярва; сигурно просто не беше погледнала, където трябва. Но беше погледнала, където трябва, и колкото ѝ да прокарваше ръце по чаршафите, не можа да открие малко момченце.

Брин се втурна към стената и запали лампата. Като луда огледа наоколо, след това изтича към гардероба, като обезумяла започна да хвърля дрехи, играчки наслуки. Наведе се и погледна под леглата.

Адам го нямаше. Никъде.

— Лельо Брин! Светлината ми пречи!

Брайън се беше размърдал.

— Брайън — започна Брин, отчаяно опитвайки се да звучи спокойно. — Чу ли нещо тази нощ? Видя ли нещо? Знаеш ли къде е брат ти...

Не завърши изречението си, защото телефонът започна да звъни.

— Заспивай — каза тя с изнемощял глас, стомахът ѝ болезнено се сви и тя почти се сгъна на две. — Ще угася лампата.

Побърза да го стори, след това събра напускащите я сили и изтича надолу по стълбите.

Барбара се канеше да вземе слушалката.

— Не се обаждай! — изкрещя Брин.

Барбара се сепна, като видя паникьосаното лице на приятелката си. Брин прелетя покрай нея, разхълцана.

— Барб, трябва да стане, както аз казвам! Отвлекли са Адам!

Взе телефона, толкова разтреперана, че за миг не можа дори да проговори. Това не разубеди този, който се обаждаше.

— Мис Келър? Обадете ми се — бързо.

— Да! Да, тук съм — изкрещя Брин. — И си го искам обратно! Искам си Адам веднага. Доведете го или, Господ да ми е на помощ, ще се обадя в полицията! Ще ви убия с голи ръце!

— Млъкнете, не се увеличайте. Да, отвлякохме Адам. И знаете защо? Сега той е добре. Излапа хубаво сънди и заспа. Ще продължим наистина да се грижим добре за него. Но няма да си го получите обратно. Не и, докато не получа снимките. Тази нощ не успяхте. Знаех, че така ще стане. Не ме приехте достатъчно сериозно. Сега ще ме приемете сериозно — и вероятно ще успеете.

— О, Господи! Не разбирате ли! Не мога да получа проклетите снимки! Кондър няма да...

— Вие ще ги вземете обратно от Кондър.

— Опитах се...

Шепнещият глас изведнъж премина в ръмжене.

— Не бяхте достатъчно настоятелна. Избягахте. Знаете ли, познавам вашия тип. Знам какво сте направили. И дори знам какво мислите. Виждам всичко. Затова не ми се бъркайте. И си дръжте устата затворена, нали разбирате? Не ми се иска да ви върна малкото момче на парченца.

— Опитах се! — умоляващо каза Брин отново. — Бях готова да направя всичко...

— Както вече казах, бъдете по-настоятелна. Говори се, че Кондър наистина има слабост към вас. И вярвам, че е така, госпожице Келър. Жена с вашите очевидни качества може да завърти всеки мъж на малкия си пръст. Ами направете го. Скоро.

— Ударили сте приятелката ми — с горчивина Брин обвини шепнещия глас. — Тя иска да се обади в полицията...

— Ако ви е приятелка, няма да го направи.

— Но...

— Вземете снимките, госпожице Келър. Бързо. Губите време.

Телефонът умря в ръката на Брин. Умря. Каква дума. Ох, Господи, какво да прави?

Усети ръка на рамото си и за малко не отскочи през покрива. Но беше само Барб. Брин покри лице с ръцете си и избухна в сълзи.

Барбара я прегърна и я поведе към кухненската маса.

— Къде е брендито?

— Под мивката.

Барбара тикна чашка пареща течност под носа на Брин.

— Изпий го на един дъх. Цялото.

Брин се подчини. Задави се, гърлото ѝ пламна, но успя да се спре да плаче.

— Добре. А сега да чуя цялата история.

С глух монотонен глас Брин разказа на Барбара всичко, като започна със странния мъж, който се появи на вратата ѝ, предлагайки ѝ пет хиляди долара за снимките. Разказа ѝ за тъмната стая и за

телефонните обаждания — също за провалените усилия да си извоюва обратно снимките тази нощ.

— Толкова е просто — каза Барбара. — Трябва да кажеш на Лий.

— Не! — извика Брин. — Не мога! Това е едно от най-важните неща, които човекът непрекъснато ми повтаря! Да не казвам на Лий.

— Навярно защото се страхува от него. Миличка, след като отвлече Адам, той те води за носа. Но ако просто кажеш на Лий, той ще ти върне снимките. Никога няма да рискува живота на малко момче.

— Но може да се опита! Всичко това може да го разгневи и да реши да залови всички тези хора. Ох, Барбара. Не мога да рискувам. Не сега! Те държат Адам!

— Лий не е глупак, Брин. Той ще действа дискретно.

— Просто не мога да рискувам! Някой успя да нахлуе в тъмната ми стая посред бял ден и да я направи на пух и прах. Тази нощ е нахлул тук, ударил те е и е отвлякъл Адам — без да се чуе и звук! Барб, чуй ме, ключалката е разбита. Изглежда, човекът може да си влиза и излиза, когато си иска. Мисля също, че знае къде съм и къде отивам. Просто не мога да рискувам, Барбара. О, моля те! Трябва да ми помогнеш! Просто това трябва да стане така, както аз искам!

Барбара сведе ресници, след това погледна Брин право в очите.

— Мисля, че рискуваш още нещо.

Брин преглътна. Знаеше какво иска да каже Барбара, но трябва да попита.

— За какво говориш?

— Ако тези хора са толкова безскрупулни, Адам е в опасност, каквото и да направиш.

Брин поклати глава.

— Те искат само снимките, дори не мога да си помисля, че искат да наранят Адам.

— Какво ще кажеш на братята му?

— Че... Че е на гости у сестра ти.

— Нямам сестра.

— Сега вече имаш.

Барбара въздъхна.

— Добре. Адам е твой племенник; не мога да направя нещо, което би те изплашило, макар и да мисля, че трябва да се обадим в

полицията. Все пак какво смяташ да правиш?

— Опитах с магия, сега ще опитам с обир.

— Какво?

— Утре вечер ще вляза в къщата му.

— О, небеса! Наистина си полудяла.

— Не, не Барбара! Тази нощ бях в къщата му, нали помниш? До всекидневната има малка ниша, там е бюрото му, документи и други такива. Там е и картотеката. Снимките трябва да са някъде там.

— Прекрасно. Ами ако има аларма срещу крадци?

— Няма... поне, почти съм сигурна, че няма. А и се разходих из цялата къща. Прозорецът към кабинета беше отворен. Мисля, че ще мога да се промъкна през него.

— Това е лудост.

— Нямам изход, Барбара!

Барбара поклати глава.

— Пак твърдя, че е лудост. Ще се озовеш в затвора и тогава какво ще стане?

— Няма да се озова в затвора — обяви Брин много по-уверено, отколкото се чувстваше.

Барбара въздъхна.

— Подай ми моля те брендите. Очертава се дълга нощ. А утре сутрин трябва да се явя на работа.

Брин наля на Барбара глътка бренди, след това още една и на себе си. Бог да те благослови, Барбара! — помисли си тя тъжно. Бяха я ударили така, че беше загубила съзнание, бяха я изплашили до смърт, а не проявяваше никакво желание да напусне кораба. Сега поне Брин имаше съчувстващо рамо, на което да се облегне...

— Колко брендите мислиш, че трябва да погълнем, за да заспим?

Брин направи гримаса.

— Бутилката.

Но и десет бутилки не можеха да я приспят онази нощ. Мислеше само за Адам. Да можеше сега да го прегърне, щеше да му обещае, че ще му разреши до края на живота си да стреля с грахчета, в който си иска ресторант...

Ох, Адам! Моля те се върни се. Мили Боже, моля те пусни го да се прибере...

Преди още да стигне до вратата на Фултъновата къща, Ендрю чу барабаните. Разнасяха се мощни удари и той си представи Лий, преди да го е видял; с лице като ледена маска, изпъкнали бицепси и гърди, опънати от мускулната сила, необходима, за да се получи такъв мощен бумтеж от барабаните.

Беше прав. Но щом като отвори вратата, Лий престана да бие. Може да е ядосан, замислен или озадачен, Ендрю знаеше, но независимо от настроението си той не би обидил приятел.

Чинелите се удариха един в друг, когато Лий стана и отиде към парапета на балкона, за да му махне.

— Хей, Ендрю. Подранил си.

— Цяла сутрин се опитвам да ти се обадя.

Лий сви рамене.

— Бях тук. Защо? Случило ли се е нещо?

— Не съм сигурен.

Лий се отдръпна от парапета и като стрела излетя надолу по стълбите.

— Кафето е готово. Да си налеем и ще ми обясниш какво искаш да кажеш.

Няколко минути по-късно Ендрю вече беше изгълтал чашка кафе и започваше втора, облегнат на масата в кабинета.

— Снощи, както знаеш, беше мой ред да наблюдавам къщата на Брин. Първо трябваше да изпълня няколко поръчки, но не бързах много, защото ми каза, че тя ще бъде при теб. Пресметнах, че няма да се прибере преди десет, затова реших да отида там около десет и половина. Но тя вече си беше вкъщи — или по-точно комбито ѝ беше в алеята, когато стигнах там.

— Тръгна си рано — Лий каза сухо. — Моля те, продължавай. Какво се случи?

— Всъщност нищо. Искам да кажа, че нищо не се случи. Просто беше странно. Лампите изобщо не угаснаха. Барбара не си тръгна и телевизорът остана включен цяла нощ.

Лий се намръщи и след това сви рамене.

— Навярно са останали да си приказват до късно и след това са заспали при включен телевизор и запалени лампи.

— Може би — каза Ендрю, но изглеждаше озадачен. — Имам чувството, че нещо се е случило, преди да отида там.

Лий остана безмълвен една минута; след това каза:

— Не се тревожи, навярно всичко е наред.

— Трябваше да отида по-рано.

— Съвсем сигурно не си виновен ти, че Брин си тръгна рано.

Ендрю продължаваше да е недоволен, но попита:

— А снощи случи ли се нещо в твоята къща?

— Никой не е влизал; изчакали са, докато изляза тази сутрин.

— Как разбра?

— Мария току-що се обади. А тя знае навиците ми така, както знае псалмите си. Вече пет години се грижи за къщата. Искаше да знае защо на бюрото ми има папка. Знае, че винаги си държа папките в шкафа.

— И не си оставял папки на бюрото си?

— Не.

— Знаеш ли какво, Лий, изглежда, ще трябва ние да се заемем с този въпрос. Явно и ти се нуждаеш от охрана или нещо такова.

Лий поклати глава.

— Все още не знам за какво. Полицаяте ще ми се изсмеят и ще ме изгонят, ще ми кажат, че съм откачена „звезда“. Бих могъл да наема частни детективи, но нещо ми подсказва да не го правя точно сега. Всъщност нищо не се е случило — това със сигурност знам. Не искам просто да заловя някакъв злосторник, който души около къщата ми. Искам да разбере какво става.

Ендрю се прозя.

— Е, искрено се надявам, че скоро ще разберем. Една седмица здрав сън ще ми дойде добре. О, между другото. Как мина срещата?

— Истински провал. Както знаеш, тръгна си рано.

— Съжалявам.

— Аз също. Толкова съжалявам, че ми се иска да бях сключил сделката.

— Каква?

— Няма значение. Благодаря ти, че ми помагаш в бдението.

— Няма проблеми... — започна Ендрю. Прекъсна, когато чуха предната врата да се отваря. От кабинета зърнаха силует на висока фигура на вратата.

— Кондър?

Лий изглеждаше озадачен; след това се намръщи, като разбра кой е мъжът.

— Какво ли по дяловите иска? — попита той Ендрю.

— Той, кой? — Ендрю попита тихо.

— Проклетият политик. Нали помниш човекът от кьнтри клуба. Каза, че иска да види какво сме направили тук и аз като идиот му казах, че може да дойде по всяко време.

— Връзки с обществеността — напомни сухо Ендрю.

— Да, връзки с обществеността!

Лий остави чашата си с кафе и излезе от кабинета.

Политикът, както винаги, беше придружен от неколцина мъже. Като влязоха във фойето, Ендрю се приближи до Лий и дискретно го попита:

— Какво по дяволите прави той тук?

— Може би се нуждае от препоръка, за да спечели гласовете на младите. Не знам.

Дърк Хамърфийлд се приближи, широко усмихнат и с протегнатата ръка. Лий прие ръкостискането и представи Хамърфийлд на Ендрю.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита Лий.

— Не, не, просто исках да огледам старата Фултънова къща сега, след като сте я ремонтirали. Скоро трябва да се прибирам в града и реших, че мога да се отбия. Твърде е рано, за да мога да погледам репетициите ви, а?

— Страхувам се, че да — отговори Лий.

— Тогава ще си вървя по пътя. Но следваща седмица в „Лебеда“ давам вечеря за набиране на средства. Вие — и момчетата ни — сте поканени. За моя сметка, разбира се.

— Благодаря. Ще ви се обадим.

Хамърфийлд се усмихна, обърна се и си тръгна, последван от придружителите си.

— Защо не му вярвам? — попита Ендрю.

— Защото се усмихва твърде много — отговори Лий. Отиде във фойето и се загледа през триъгълната стъклена врата. Намръщи се. Брин и Барбара бяха пристигнали заедно. Хамърфийлд се приближи към тях и въодушевено ги поздрави. Твърде въодушевено. Целуна Брин по бузата. Не беше просто братски жест. Политикът

продължаваше да се усмихва с невинността на щастливо момче, но очите му гледаха сладно.

— Каква игра играе? — тихо изсъска Лий.

— Трудно може да се каже — отговори Ендрю сухо. — Но ако все пак не искаш да си спечелиш име на шпионин, бих се отдръпнал от вратата.

Лий се намръщи, но се отдръпна. Когато Барбара отвори вратата, той я поздрави с усмивка и се опита да скрие бръчката, която се появи, когато установи, че обикновено невъзмутимата блондинка, определено беше нервна и имаше вид на преминала през ада.

Брин изглеждаше още по-зле. Направи се, че не го вижда, което определено беше номер, тъй като той беше на пътя ѝ, и продължи към кабинета и каната с кафе.

Импулсивно я последва. Тя подскочи, когато той мина през вратата, намръщи се и избърса кафето, което беше разляла.

— Какво искаш? — попита тя рязко.

— Просто да се осведомя за здравето ти — отговори той сухо и провлачено.

— Добре съм. И ще бъда добре, докато стоиш настрана от мен.

Той се облегна на вратата и вдигна една вежда.

— Вчера мъркаше, днес драска с нокти. Е, всъщност няма как да стоя настрана от тебе. Работим заедно. Освен ако не си решила да напуснеш?

Беше сигурен, че тя скърца със зъби, докато съсредоточено гледа чашата с кафе.

— Не, не съм решила да напусна. — Пак го погледна. — Уволнена ли съм?

— Не.

Искаше да я разтърси; вместо това се оттегли. В погледа ѝ имаше нещо... Не беше само гняв. Тя изглеждаше изплашена. Не, не просто изплашена. Беше нервна, много напрегната... и ужасена. През деня всеки път, когато я докоснеше, му се искаше да не я пуска. Да я притиска все по-здраво и да настоява да му говори. Да я насили да си почине и да прехвърли част от страха и тревогите си върху него...

Но очите ѝ заискряваха всеки път, когато срещнеха неговите. Започваше истинска студена война.

— Наистина си луда, Брин — й каза Барбара направо. — И ти заявявам, че няма да те посещавам в окръжния затвор, нито ще дойда да те взема. Ще се правя, че не знам нищо за това. Брин, поговори с него, бъди само малко по-любезна, и няма да е толкова зле. Но си невъзможна! Когато те залови...

Брин нахлузи черния си пуловер през глава.

— Опитвах се да бъда любезна с него. Бих целунала краката му, ако ще даде резултат. Но няма. И той няма да ме залови, Барбара. Блъснах се в него и Мик точно когато си тръгваше, Мик казваше нещо, че е „негов ред“, а Лий му каза да се опита и да бъде там най-късно в девет. Значи или ще излизат или ще репетира. А ако репетира, ще бъдат в звукоизолираната стая. И бомба да взривя, никой няма да ме чуе.

— Ох, Брин, просто не ми харесва. Ама никак — въздъхна Барбара изморено. Седяха горе в спалнята на Брин и за десети път Барбара беше отишла до прозореца, за да се увери, че е залостен. — Дали залостих прозореца на детската стая?

— И двете проверихме, Барб. Тази нощ никой няма да може да влезе тук. Но и не вярвам, че някой ще се опита. — Нервно въздъхна. — Готова съм. Ела с мен, заключи и с двете ключалки, когато изляза.

Барбара кимна недоволно. Бяха стигнали до средата на стълбите, когато на вратата се позвъни. И двете жени замръзнаха; след това Брин се разтърси.

— Шепнещите не звънят на вратата — успокои тя Барбара и себе си. Внимателно погледна през шпионката и объркано се облегна на вратата. — Проклетият играч на голф! — каза тя на Барбара.

— Играч на голф?

— Майк Уинфелд. Запознах се с него в кьнтри клуба.

— Професионалистът? Той е един негодник. Ама ги привличаш все най-добрите! — Барбара също погледна през шпионката и замислено въздъхна. — Също като Бунтовник без кауза — само че той сега има кауза.

— За какво говориш? — Попита Брин нетърпеливо.

— Майк Уинфелд — отговори Барбара, учудена от въпроса. — Беше уличник, забърка се в наркобизнеса, дребни кражби и подобни злосторничества. В един от приютите срещна играч на голф и оттогава непрекъснато жъне успехи.

— Та това е чудесно — промълви Брин — но сега трябва да излизам.

— Ами тогава отвори вратата и му обясни, че имаш среща.

— Ами ако...

— Ако влезе, ще го забавлявам вместо теб.

Брин намръщено погледна приятелката си и отвори вратата с блестяща усмивка.

— Майк! Колко ми е приятно да ви видя. Какво ви води насам.

— Надеждата да получа поне минутка от времето ви.

Усмивката на Брин постепенно угасна.

— О, Майк! Съжалявам. Точно излизам, имам среща. Но Барбара е тук... Барбара, имала ли си шанса да се запознаеш с Майк Уинфелд?

— Не, не съм — Барбара грациозно подаде ръка. — Какво удоволствие, господин Уинфелд.

— Точно излизах — извини се Брин.

За миг тя наистина съжали. Красивото му лице се преобрази в маска на разочарование и тя отново си даде сметка колко приятен човек беше. Но трябваше да върви и вече беше тръгнала! Всъщност не можеше да мисли за нищо друго, след като толкова ужасно се тревожеше за Адам. Едва изкара деня. Не си спомняше почти нищо от кошмарните часове на чакане...

— Добре — изсмя се Майк — но помнете, че съм решителен мъж! Барбара, приятно ми е да се запознаем.

— Благодаря — измърмори Барбара.

— Мога ли да ви изпратя до колата? — попита Майк.

— Разбира се — измърмори Брин. — Барб, до скоро.

— Надявам се — мрачно отбеляза Барбара.

— Какво значеше това? — попита Майк, смеейки се, докато съпровождаше Брин до колата.

— О, тя не обича да стои при децата до късно — каза Брин. Стигнаха до колата, тя отключи вратата и пъргаво пропълзя на шофьорското място. — Много мило, че се отбихте.

— Не мило... а целенасочено.

Брин направи гримаса.

— Наистина съм ужасно заета през следващите няколко седмици.

— Вярвам ви. Приятна вечер.

— Благодаря. Приятна и на вас.

Той се усмихна и ѝ махна, тъжно свивайки рамене, докато се отдалечаваше от колата. Брин завъртя ключа в стартера и излезе от алеята.

В огледалото за задно виждане тя го видя да влиза в малко черно „Порше“. Когато стигна магистралата, колата му беше зад нейната. Тя пак му махна и след това забрави за него, тъй като проблемите отново завладяха мисълта ѝ.

Барбара имаше право. Беше луда. Готвеше се да нахлуе в чужда къща като обикновен крадец. Обзе я страх. Щеше да обиколи тъмната къща и да се опита да влезе вътре. След това щеше да се рови из нещата на човека и отново да се опита да се измъкне с толкова важната плячка, до която се домогваше...

Лудост... лудост... лудост... Беше лудост...

Преди да разбере, преди да е готова, беше навлязла в уединения път, който водеше към имението на Лий.

Брин отби комбито в отклонението под сянката на няколко наведени бора. Изгаси мотора, след това светлините.

Мракът я обгърна. Почувства се, сякаш чуваше нощта, а шепотът ѝ беше зловец. Насили си да грабне фенерчето си и тихо изскочи от колата. Безшумно затвори вратата, но ѝ прозвуча сякаш я беше треснала с все сила. През дърветата виждаше къщата на Лий. Тя също беше тъмна. Мъртвешки тъмна.

Хайде, страхливке, хайде! Това е единственият ти шанс. Мисли за Адам!

Тръгна. Около нея нощта сякаш се сгъстяваше. Чуваше всяко прошумоляване на дърветата, всеки полъх на вятъра. Щурците зацвърчаха в хор, за да ѝ се подиграят; муха избръмча покрай лицето и, тя панически размаха ръце.

Муха, просто муха, каза си тя.

Чувстваше се като идиот, от джоба си извади черна плетена качулка и я нахлузи на главата си, напъха косата си в нея и под яката на пуловера.

Сега наистина се чувстваше като подъл крадец.

Но нали почти ще изчезне в мрака.

Толкова ѝ се искаше да се върне, че за малко не отскочи назад като подплашен кон и не побягна в обратната посока.

Но продължи напред. Накрая се озова пред тъмната къща. Той беше излязъл. Слава Богу. Защо ли домът му трябваше да бъде толкова уединен? Но беше добре, наистина добре, напомни си тя. Ако живееше в гигантски блок, никога нямаше да може да нахлуе вътре.

Да нахлуе. Точно за това е дошла. Трябваше да започне да мисли като взломаджия. Брин прехапа устната си и надникна иззад храста. Придвижи се към къщата. Увери се, че го няма, заповяда си тя безмълвно, и внимателно започна да обикаля жилището. Не виждаше и следа от живот. Сега или никога, сега или никога...

Едва дишайки, Брин се придвижи към далечната дясна страна на къщата и прозореца, който водеше към кабинета. Внимателно се приближи към него. Беше отишла толкова далеч; ще отиде до край.

От момента, в който пропълзя в къщата, Брин е трябвало да разбере, че е навлязла в царството на кошмарите. Да би трябвало е да разбере!

Сърбеше я от качулката, опита се да почеше бузата си, докато нервно размахваше фенера. Наистина ли имаше нужда от качулката? Да, защото ако някой изникнеше, така имаше чудесен шанс да избяга, а доколкото не виждаха лицето ѝ, самоличността ѝ щеше да остане тайна.

Брин пъргаво се придвижи от кабинета към коридора, след това избърза към всекидневната. Бързо движеше фенера наоколо. Нищо не се беше променило. Беше си същото като предишната вечер.

Не, не беше. Къщата изглеждаше зловеща тази вечер. Мрачна и зловеща. Фенерът улови витрината с пушките, тя бързо мина покрай нея, видя лъковете и стрелите. Хладна тръпка мина по гърба ѝ. Да, каза ѝ, че знае как да ги използва...

Добери се до бюрото! — заповяда си тя. Къщата беше тъмна и страшна, защото тя беше престъпник и крадец. И колкото по-бързо работеше, толкова по-бързо щеше да излезе оттук.

Брин бързо се изкачи на единственото стъпало, което водеше към малката ниша. Ами ако бюрото беше заключено? Дръпна едно чекмедже. Зарадва се, когато то се плъзна и се отвори от нервното ѝ докосване. Предпазливо започна да се рови из съдържанието му. Никакви снимки.

Трябваше да бъдат тук. Или в чекмеджетата или в картотеката. Опита второто чекмедже, след това третото. След това средното.

Нищо! Нищо, освен сметки и писма и надраскани бележки! Затвори средното чекмедже и панически подскочи, стресната от рязкото прещракване. Кръвта ѝ сякаш се смръзна и след това отново потече. Бързо обиколи стаята с фенера. Нищо. Та и какво ли очакваше? Стрелите да скочат от стената и да полетят към нея?

Спокойно, Брин, напомняше си тя. Спокойно. Има още три чекмеджета от лявата стана...

Но не можа дори да се докосне до лявата страна на бюрото.

Паника — силна като стегната примка около врата ѝ и студена и остра като острието на стрела, забита в ребрата ѝ — се надигна и я погълна.

— Кой, по дяволите, сте вие и какво, по дяволите, търсите?

— Аз... — Не можеше да говори; не можеше дори да мисли. Ужасът я беше вцепенил. Смътно се досети, че е заловена от Лий Кондър, но не този Лий Кондър, когото познаваше. Тихо зададеният въпрос съдържаше първобитен дълбок гняв. Хватката му беше жестока и безмилостна...

Но колкото внезапно беше заловена, толкова внезапно беше освободена и го чу още веднъж язвително да заговори.

— Е, ще хвърлите малко светлина върху ситуацията?

Свободна, установи Брин. Беше свободна! Без никаква друга мисъл в главата си, тя сграбчи парапета от ковано желязо, който обграждаше нишата, и го прескочи. Озова се в коридора, отчаяно побягна, страхът препускаше в краката ѝ.

— По дяволите! — отсече той зад нея. Тя стигна до прозореца и скочи на перваза. — Спри! — нареди той грубо. Тя се обърна и го видя да скача леко и пъргаво като пантера, хвърляйки се върху нея. Не можа да излезе; трябваше да се върне, за да го избегне.

За частица от секундата скочи обратно, преди рамото му да се удари в прозореца. А сега какво, питаше се тя объркана. Бягай, не мисли. Бягай! Пак побягна, но не достатъчно бързо. Една ръка сграбчи пуловера ѝ. Като обезумяла се дръпна назад и дрехата се разкъса в ръката му. Без цел и мисъл, водена само от сляпата паника, тя се втурна през коридора.

Не обратно към кабинета! Там беше запушено. Бясно изтича нагоре по стълбите и се озова на площадката, преди да се усети, че и там нямаше изход. Ако я уловеше, щеше да я разкъса на парчета и да

се обади в полицията. Следваше я по петите. Чуваше стъпките му по стълбите; почти усещаше топлия му дъх в кожата си... Погледът ѝ се спря на вратата в края на коридора и тя изтича натам. Стигна до нея и нахълта в стаята. Той я следваше! Тръшни я, тръшни я, тръшни я — не се затваряше!

Не, не се затваряше, защото той се беше опрял о нея. Брин се задъха, след като внезапно въздухът беше изсмукан от дробовете ѝ, когато той със сила се удари в нея, с рамо се заби в корема ѝ и я събори. Имаше чувството, че лети и че след това зверски се сгромолясва. На леглото. С него отгоре ѝ...

— Не! Моля ви! — задъхано каза тя.

Започна да се бори, почти обезумяла от ужас, след като го усети да пропълзява отгоре ѝ, притискайки я надолу. С всички сили се опитваше да се измъкне, но напразно. Той улови размахващите се ръце и ги прикова.

Безмилостно отскубна качулката от главата и лицето ѝ. Капризната луна изведнъж изпълни стаята с мека светлина и тя срещна присвитите му блеснали очи.

— Ах, госпожице Келър...

Заловена... Беше заловена. Той продължи да говори; тя се опита да му отговори. Изплашена и ужасена — толкова съжаляваше, че винаги се бе държала толкова враждебно с него.

Но и това не беше краят на всичко. Не.

Кошмарът едва започваше.

Тя не беше единственият злосторник. Чуха се стъпки и изведнъж тя се оказа легнала полугола до него — едва дишаше, докато злосторникът се приближаваше. Разбра какво значи страх, също и какво значи докосването на Лий, какво значи да го чувства, да усеща силата и решителността му...

Той излезе и тя отново разбра какво е страх, когато остана само с ехото от гнева му — и със звука на куршумите.

Куршумите!

Но на Лий му нямаше нищо! Слава Богу! Само дето той отново я разпитваше и тя трябваше да отговаря, опитваше се да отговаря, а той я беше предупредил:

— Бъди в кухнята след пет минути точно и бъди готова да ми разкажеш цялата история — без никакви пропуски!

Петте й минути изтекоха. Време беше да отиде в кухнята.

ОСМА ГЛАВА

Лий запали осветлението в преддверието, когато мина покрай електрическия ключ. Не виждаше вече смисъл да държи къщата в пълен мрак. Хвърли поглед към рамката на вратата, там, където се бе забил първият куршум. Всеки дърводелец можеше да заглади следата. По-сложен бе проблемът с входната врата. Внезапно го връхлетя пристъп на гняв. Снимки! За някакви си глупави снимки някой бе докарал Брин до пълна лудост, стреля в него и едва не го уби, а на всичкото отгоре разсипа и дома му.

Спря се. Поне вече... Вече можеше да започне да разбира Брин. Спусна се леко надолу по стълбите и огледа входната врата. Можеше да я залости за през нощта, но сутринта ще трябва да смени и вратата и ключалката. Намръщи се, помисли си, че наистина би трябвало да се обади в полицията. Но Брин, изглежда, не на шега се е паникьосала. Не можеше да я вини, не след като и детето е замесено.

Не можеше вече да ѝ се сърди за предишната вечер. Беше дошла при него, защото е била отчаяна. Тогава защо по дяволите просто не беше поговорила с него, чудеше се той, болката като с нож го пронизваше. Наистина ли толкова не го харесваше и му нямаше доверие, че не можеше да му се довери, дори когато е отчаяна?

Сега, реши той тъжно, ще отидат до дъното на нещата и щом като ги разбере по-пълно, със сигурност ще сложи край на всичко.

Ще я изслуша. Но тя трябва да разбере, че нещата трябва да станат, както той иска. Навярно накрая ще склони да приеме помощта му. Тя се нуждаеше от помощ. Неговата помощ. В много отношения, а тя се страхуваше да не въвлече всички.

Стисна устни, докато със стол залостваше вратата, и тръгна към кухнята. Натисна ключа и освети безупречно чистото помещение. След това сложи кафеварката на котлона и разсеяно се облегна на плота, а мислите му продължиха да блуждаят.

Кой ли толкова се нуждае от някакви си рекламни снимки, че да отвлече малко момченце и да го държи като заложник?

Сигурно имаше нещо друго в онези снимки. Нещо толкова опасно, че...

— Лий?

Впери поглед напред през кухнята и видя Брин, застанала неспокойно на прага. Ризата му покриваше черните ѝ джинси до колената. Изглеждаше странно, но още по-омайващо женствена в мъжката дреха. Скришом хвърли поглед към ръчния си часовник и установи, че са минали точно пет минути. Щеше да се усмихне, ако положението не беше толкова напрегнато.

— Седни. — Махна с ръка, за да ѝ посочи плетените столове около кухненската маса. Тя сведе ресници и се подчини. Лий усети сърцето си болезнено да бие в гърдите. Искаше му се да изтича към нея и да я прегърне. Да я докосне, да я успокои и да я убеди, че всичко ще бъде наред.

Моментът още не беше настъпил. Нито пък би си позволил отново да посегне към нея — никакъв натиск, никакви пазарлъци. Трябваше сама да отиде при него и щеше да го направи, защото самата тя го искаше. Толкова много, че щеше да отхвърли всички съмнения и страхове.

Обърна се и порови в бюфета за чаши.

— Слушам те — нареди той сухо.

— Аз...

— Без увъртания! — каза той рязко. — Карай направо.

Той почти я чу как скръцна със зъби. Но започна. Разхвърляно, накъсано, монотонно му разказа всичко.

— На следващата сутрин, след като взех готовите снимки някакъв мъж се яви на вратата ми. Предложи ми пет хиляди долара за тях. Не знам дали му повярвах или не, но му обясних, че ти притежаваш всички права върху тях. Като че ли забравих за инцидента. Но последва заплашително обаждане по телефона.

— Мъж?

— Не съм сигурна. Гласът винаги е шепнещо съскане.

— Винаги?

— Да, много пъти ми се обажда.

Брин се загледа в Лий, докато той наливаше кафе в двете чаши, остави ги на масата и издърпа стол срещу нея. Никога няма да мога да му обясня това, докато той седи там гол до кръста и загледан в мен,

помисли си тя, презирайки се заради боязливостта си. Но трябваше да му обясни. Само как я гледаше, със стегната челюст и безжалостни очи, тя нямаше избор.

— Продължавай — каза ѝ той.

— Може малко да се объркам.

— Аз съм търпелив. Продължавай.

Брин се опита да отпие от кафето и изгори устните си. Върна чашата на масата и се втренчи в нея.

— Същата вечер, след като бях снимала, дадох филма на приятел, който има магазин за фотоапарати. След това предадох снимките на Барбара и изобщо не съм ги държала вкъщи. Но когато се прибрах от работа, намерих всичките си филми, снимки, включително личните, унищожени. Тъмната ми стая буквално беше в руини — разлети химикали, всичко, което можеше да се направи, беше направено. Последва ново телефонно обаждане и пак ме заплашиха.

Лий забеляза, че бузите ѝ порозовяват.

— И тогава реши да ме прелъстиш, за да ти върна снимките?

— Да — призна си Брин тихо, все още загледана в кафето си.

— Просто трябваше да ме помолиш; щях да ти ги дам. — Впери в него стреснат поглед, а той тъжно се усмихна. — Не искам да ме вземат за глупак, Брин.

Тя отново бързо сведе поглед към чашата си.

— Взеха Адам. Отвякоха го.

— Как? И кога?

Тя мъчително преглътна и навлажни устните си.

— Миналата... миналата вечер. Когато си тръгнах оттук, се прибрах и намерих Барбара, ударена, да лежи на канапето. Не знаеше кой я е ударил. Отначало мислехме, че в къщата все още има някой. И тогава открих, че Адам го няма. И...

— И веднага някой ти се е обадил? — Думите на Лий бяха по-скоро суха констатация, отколкото въпрос.

Брин кимна.

— Гласът... намекна, че ако съм била по-настоятелна, съм щяла... да те прелъстя. И че ако не получа снимките от теб, повече няма да видя Адам.

— Но ти реши да не ме прелъствяваш, а да ме обереш — каза Лий сухо.

— Аз... — Брин се спря, думите ѝ засядаха в гърлото. Естествено, той нямаше да я улесни. — Бях отчаяна, Лий. И знаех... това, което шепнещият не знаеше. Че... се бях провалила и че...

— Че какво?

— Един нов опит нямаше да промени нищо — каза Брин с поглед отново вперен в чашата.

За миг Лий остана безмълвен, не отговори на думите ѝ. След това попита:

— А какво каза Барбара за всичко това?

Брин сви рамене.

— Че трябва да се обадя в полицията. И че... аз трябва да ти кажа какво става.

— Трябваше да я послушаш.

Тя го погледна, съкрушена.

— Не можех, Лий. Не можех да поемам никакви рискове, не и, след като и децата са заплашени и след като... Адам е отвлечен.

— По дяволите, Брин! — рече той нетърпеливо. — Каквото и да е мнението ти за мен, не мога да повярвам, че можеш да си мислиш, че ще те отблъсна, след като е заплашено дете!

Брин поклати глава. Ресниците ѝ се спуснаха до бузите, но отново внезапно се вдигнаха.

— Гласът непрекъснато ме предупреждаваше да не ти казвам нищо. Не се опасявах, че няма да се опиташ да ми помогнеш, а просто, че ще настояваш да се обадим в полицията и да се намесиш. Не мога да рискувам, Лий. Трябва да си получа Адам обратно!

Той за миг замълча, след това се наведе през масата.

— Познаваш ли някого с тъмен седан, Брин?

Бръчката ѝ го убеди, че го мислеше за побъркан.

— Не, защо?

— Защото тъмен седан те проследи до къщи вечерта, след като направи снимките.

Тя го погледна, поразена.

— Някой е влизал в къщата ми два пъти — това знам. Мислех, че тази вечер ще заловя злосторник, а намерих теб. Не знам как този човек е успявал да влиза в къщата ми толкова незабелязано. Оттогава всяка вечер един от оркестъра наблюдава къщата ти.

— Значи през цялото време си знаел, че нещо става?

— Да.

Най-после Брин успя да преглътне малко кафе. Искаше внимателно да произнесе следващите си думи. Остави чашата и открито го погледна. Със закъснение беше разбрала, че най-добрата политика с Лий Кондър е искреността.

— Лий, ще ми върнеш ли пробните снимки и негативите и ще забравиш ли всичко, което се случи? Моля те! Наистина вярвам, че това е единственият начин, по който мога да гарантирам сигурността на Адам.

Лий отпи от кафето си, с поглед, вперен в нея над ръба на чашата.

— Брин, не се ли питаш вече какво има в онези снимки, което би карало някой толкова настоятелно да ги иска?

— Не ме е грижа и не искам да ме е грижа! — каза Брин възбудено. — Искам само да си върна Адам!

— Брин — започна Лий спокойно. — Разбирам. И ще си върнем Адам. Но не виждаш ли? Заплахата срещу теб може да не свърши с това. Някой е отчаян. Сигурно има нещо в онези снимки, което е ужасно опасно за някого. И той ще продължи да се чуди дали ти знаеш какво е то.

— Но не знам.

— Те не знаят това.

— Но защо ще ги интересува? Просто ще им върнем проклетите снимки.

— Брин, не е толкова просто! — Лий се изправи нетърпеливо. — Кой е в къщата ти? Барбара?

— Да.

— Обади ѝ се. Помоли я да остане през нощта.

— Защо? — попита Брин тревожно.

— Защото сега трябва да си поговорим. И да си поиграем.

— Лий, аз няма да...

— Да изложи на риск Адам. Знам. Също и аз. Но няма да допусна да се изложиш ти самата или другите две момчета на риск. Както и да е; аз ще се обадя на Барбара. Каж ми номера?

Той се отправи към стенния телефон в края на кухненския плот. Брин се втренчи в него за миг, изкушаваше се да се хвърли в краката му и да го моли да ѝ даде снимките и да я пусне да си върви. Но както

и да се унижеше, резултат нямаше да има. Виждаше стоманената му решителност в стиснатата челюст. Харесваше ли ѝ или не, той вече е замесен. Заемаше се със случая и щеше да я принуди да приеме всички последици.

Преглътна, вцепенена като ударена от ток. Вгледа се в голия бронз на гърдите му, в широките рамене. Надолу тялото му се стесняваше в талията и хълбоците. Беше твърде силен и компетентен, за да може да се пребори с него в момента.

Унило измърмори телефонния си номер.

Барбара сигурно е ужасно разтревожена; фактически сигурно е подготвила сърцераздирателна защита за Брин. Лий едва се беше идентифицирал, когато Брин долови слабия и подправен глас, който му отговаряше по жицата.

— Барбара, Барбара, не затваряй! — изсмя се Лий, Брин видя веселият лъч, който проблесна в очите му и смекчи строгото изражение на лицето му. — Тя е тук, добре е, няма проблеми — освен един-единствен и то голям. Но слушай, не мисля, че може да се прибере вкъщи тази нощ, следователно ще я задържа тук. Но не се безпокой, не си сама. Ендрю е навън. Отиди до вратата и го повикай. Той ще ти обясни. Ако телефонът позвъни, обади се и направи, каквото можеш, но не мисля, че някой ще се обажда тази нощ. — Брин отново долови пращането на разговора от другия край. Лий каза: — Добре — след това небрежно се облегна на тезгяха. — Вика Ендрю вътре — обясни той на Брин. Тя само кимна. Изведнъж ѝ се стори, че е съвсем логично Ендрю да стои на пост пред вратата ѝ.

— Хей, слушай — каза Лий и от промяната на тона Брин разбра, че говори с Ендрю — нали нямаш нищо против да останеш вътре? — Каквото и да е отговорил Ендрю, сигурно се е съгласил, защото Лий се изсмя. — Окей. Ще се видим там — рано.

Затвори и Брин го проследи с поглед, докато нервно и замислено се връщаше към масата.

— Добре, Брин. Това е всичко. На разсъмване ще се прибереш у вас и ще чакаме телефонът да позвъни. Ще уговориш място за размяна на снимките и Адам. Трябва да бъде някое публично място — близо до телефон. В момента, в който пуснат Адам, ти ще дадеш снимките. Ако се е предполагало, че в споразумението е предвидено да ме съблазниш, въпросната личност ще очаква аз да бъда някъде наблизо. Те ще знаят,

че и аз съм замесен по някакъв начин. Логично, след като вече са стреляли по мен, така ли?

— Предполагам — промърмори Брин. След това обнадеждено добави: — И с това всичко ще свърши?

— Не, няма! Кой е приятелят ти, който е направил снимките.

— Казва се Кели. Магазинът му е „Келиз Кодак“

— Обади му се.

— Сега?

— Сега.

— Но...

— Кажу ми, че ще му върнеш оригиналните негативи и че искаш нов набор от снимки. Така ще можем да предадем всичко и в същото време да разполагаме със снимките, но никой няма да забележи никаква дейност в тъмната ти стая, докато Адам не се върне и те не решат, че притежават всичко.

Брин потърка слепоочието си. Имаше право, и тя го знаеше. Просто не разбираше. Изправи се.

— Лий, страхувам се. Този човек, изглежда, знае всичко, което правя. Той ясно поиска негативите. Какво ще стане, ако разбере, че съм поръчала още снимки?

— Няма. А и ние се нуждаем от тях. Трябва да разберем какво става.

— Лий! Ако занесем снимките...

— Няма ние да ги занесем, Брин. Брин! Внимавай какво ще ти кажа.

— Не искам ти да направиш снимките, защото те навярно наблюдават къщата ти точно сега. Но ако Кели...

— Лий!

— Брин, всичко е наред. Ти и аз няма да се доближаваме до „Келиз“. Снимките са у Мик; той ще му ги пусне. Шепнещият може да си има прекрасна шпионска система, но навярно не може да наблюдава теб, мен и целия свят.

Брин мълча няколко секунди. Той разсъждаваше рационално и разумно. Имаше право, беше сигурна. Просто беше изплашена.

— Добре — каза тя най-после. — По-добре бързо да се обадя на Кели. Но какво да му кажа? Кога Мик ще му занесе снимките?

— Тази вечер.

Брин кимна безизразно. Снимките са у Мик. Колкото и основно да беше тършувала из къщата на Лий, никога нямаше да ги намери.

Кели изпъшка и изруга, когато му се обади, но тя мило му се помоли и той обеща да направи, каквото може. Лий се обади на Мик, поговори кратко с него и след това той и Брин се оказаха отново загледани един в друг през масата.

— Трябва да си помислим и да си спомним всичко, което се случи в онзи кънтри клуб — й каза Лий.

Брин вдигна глава и се намръщи.

— Всичко се случи в кънтри клуба. Дърк Хамърфийлд беше там и шампионатът на Професионалната асоциация по голф продължаваше. Но не разбирам. Какво ли съм уловила във филма? Много стръмни хълмове и кадифена трева?

— Политикът е съмнителен.

— Хамърфийлд?

— Аха. Душеше около Фултъновата къща.

— Не душеше! — протестира Брин. — Твърди, че ти е голям фен. И мисля, че би искал да го подкрепиш.

— Може би — каза Лий, свивайки рамене. — Но мисля, че е съмнителен.

— Любезен е.

— Очарователен? — подигра се Лий сухо.

— Повече отколкото някои от хората, които познавам — бързо отрязва Брин в отговор на цинизма му.

— Разбирам. И играчите на голф са много по-очарователни от барабанистите, така ли?

В гласа му се долови язвителна нотка. Брин леко потрепери. Очевидно беше гледал новините онази вечер, когато я бяха показали усмихната да бърби с Майк Уинфелд.

— Да — отсече Брин. — Играчите на голф, които съм срещала, са много по-очарователни от барабанистите, които познавам.

Той не отговори. Изправи се и се протегна, взе си чашата, за да я изплакне на мивката. Брин отчаяно прехапа долната си устна. Защо продължаваше да е толкова враждебна? Беше се огънал на желанията й толкова, колкото изобщо можеше да се очаква от мъж като него. Можеше да се обади в полицията...

— Ще отида да залостя входната врата. Твоят шепнещ, изглежда, е твърде опасна личност. Почти откърти вратата от пантите ѝ. След това... — Спря се, загледан в нея, тя нямаше време да прецени изражението му. — След това ще си легна — заяви ѝ той кратко. — Горے има три стаи за гости. Избери си една.

— Не мисля, че мога да спя — промълви Брин.

— Тогава легни и мисли — посъветва я Лий. — За снимките. Мисли за всичко, което може да се крие зад всичко това.

Порови се под мивката, измъкна чук, пирони и тел. Златистите му очи въпросително я изгледаха; след това излезе от кухнята.

Брин поседя на масата известно време, чувствата ѝ я раздираха. Къде ли е Адам? Добре ли е? Трябва да повярва, че е добре. Трябва да живее с надеждата, че ще ѝ го върнат утре. Трябва да получи снимките. Ще ги върне.

Благодарение на Лий. Трябва да бъде благодарна.

Изправи се и се отправи към гостната. В устата си той беше затикал един пирон, а с чука набиваше друг във вратата. Спря да чука и вдигна вежда, когато тя се приближи към него.

— Лий... благодаря ти — му каза тя.

Той избута пилона в ъгълчето на устата си.

— Лягай си, Брин.

Тя кимна и тръгна към стълбата, но се спря.

— Има ли значение коя стая? — попита тя любезно. Той не я погледна, но за миг престана да чука.

— Не. Всички са подредени за гости.

Брин прехапа устна, докато го наблюдаваше. Гърбът му беше наведен над работата, силните му ръце се гънеха и проблясваха при всеки удар на чука. След това продължи да се изкачва.

Тя пристъпи през първата врата и щракна лампата. Както беше казал, стаята беше готова за гости. Леглото от палисандрово дърво лъщеше. Пухената завивка и раираните чаршафи миришеха свежо, на чисто. Брин откри малка нощна лампа на тоалетката, запали я и изгаси останалото осветление. Събу маратонките и джинсите си и пропълзя под чаршафите.

Но докато лежеше, не можеше да престане да мисли за Лий. За миговете, през които лежа в прегръдките му. Мечтаеше за него. Искеше го.

Даде ѝ всичко. И не поиска нищо от нея.
Стисна здраво очи и се опита да отблъсне образа.
Той не можеше да бъде отблъснат.

Виждаше лицето му на лунната светлина; безупречно правия нос; здравата, четвъртита челюст; пълната, чувствена уста. Очите му, изпълнени с приковаваща златиста сила...

Мисли за снимките, каза си тя. За кънтри клуба „Тимбърлейн“. За фона...

Одеколонът му винаги я е привличал. Фин. Чист и толкова мъжки. Спомни си начина, по който бронзът на плещите му проблясваше на меката лунна светлина. Спомни си как се беше втренчила в гърдите му. Стегнати и широки, просто бронзова мъжка сила. Искаше ѝ се да се пресегне и да го докосне.

Отдавна знаеше, че е сгрешила в преценката си за него. От самото начало той искаше да ѝ предложи приятелство. Беше привлечен от нея, да, никога нямаше да я отблъсне.

Винаги се е вълнувал от нея; винаги е проявявал разбиране. Беше усетил, че се страхува от височините; успокояваше я. Беше разбрал, че се нуждае от пари; никога — нито веднъж, въпреки всичко, което беше направила — не я заплаши с уволнение. А в ресторанта, когато Адам. Ох. Адам! Къде си? Когато Адам започна да хвърля храна, Лий не се възмути. Той разбра, че лошото поведение не означава лошо дете, а просто малко момче, което е несигурно и се нуждае от много любов.

Адам! Боли, като мисля за него и колко е безпомощен, очакващ, очакващ и молец се. Адам, помисли си тя, наистина те обичам. Ще те върна и ще направя всичко, за да забравиш, че някога си изпитал страх, че си бил изплашен или самотен...

Любов... Толкова разнообразно и странно чувство. Любов към дете. Любов към мъж. Не, не беше влюбена в Лий. Сега можеше да си признае, че го харесва, че той я вълнува. Но не можеше да рискува да се влюби в него. Той обичаше деца, но това не означаваше, че ги иска. И Брин го вълнуваше, но колко дълбоко — и за колко време?

Шумно изстена. Боли, когато си толкова разкъсван. Тревожеше се за Адам. Самата тя е толкова самотна. Тази нощ има нужда от Лий. Дори и ако не можеше да разчита на любов, имаше нужда да я усети. Не, трябваше да бъде твърда и независима. Трябваше сама да се грижи за себе си, защото тя самата си беше единствената гаранция...

Нямаше гаранции.

Брин покри лицето си с ръце и конвулсивно преглътна. Кого лъжеше? Себе си? Вече не. Винаги го е искала. Имаше нужда от него, но най-много от всичко тя го искаше. А дали не беше мъничко влюбена в него. Може би е знаела, че ще се влюби още преди да го беше срещнала. И се страхуваше — от себе си, че е уязвима. Не точно от него.

Брин внезапно установи, че чукането беше престанало. Изчака минутка, заслушана в нощта. След това изпълзя от леглото и отиде до вратата, леко я отвори. Лампата в коридора все още светеше, но долу всичко беше тъмно и тихо.

Затваряй вратата и се връщай в леглото, каза си тя.

Но не затвори вратата. Излезе в коридора.

Знаеш, че го искаш. Върви при него.

Да, но продължаваше ли той да я иска?

Можеш отново да се нараниш, предупреди се тя. Може да те отблъсне... Все още може да е ядосан.

Трябваше да рискува. В бъдеще това можеше да боли, но тази нощ...

Сърцето ѝ мъчително бумтеше в гърдите, но краката ѝ я понесоха през коридора. Стигна до вратата му и се поколеба. Беше отворена. Застана на прага, кръвта ѝ сякаш пламтеше във вените ѝ, след това замръзна в нервно очакване...

— Влез, Брин.

Тогава тя забеляза, че той седеше в леглото си и небрежно я наблюдаваше. Гърбът му беше изправен; луната къпеше раменете му и улавяше златистия блясък на очите.

Той се е надявал; очаквал я е. Познаваше всички движения на нощта; усещаше ги с някаква древна и примитивна интуиция.

Бягай, каза си тя. Това е най-голямата опасност, пред която се изправяш. Накрая ще погубиш и душата си заради него.

Сърцето ѝ продължи да бумти. Тялото и душата ѝ сякаш бяха сковани от страх и болка. Но направи крачка в стаята. Отиваше към него.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Стаята тънеше в сянката на нощната мъгла, въпреки това той виждаше цветове, подсилени от нежните лъчи на луната. Виждаше дългите и буйни бакърени вълни на косата ѝ, тъмната линия около лимоненозеления ирис на широко отворените ѝ очи.

Плътта ѝ като слонова кост. Също шията ѝ в разкопчаната яка на ризата, гъвкавите ѝ крака, голи под краищата на ризата.

Цвят и предизвикателна сребърна мъглявина.

Очертанието беше отчасти субстанция, отчасти мъглявина, поразяващ силует на вратата. Лунните лъчи пробиха през сенките и осветиха крехката ѝ фигура през материята на ризата му, която беше станала прозрачна. Виждаше закръглеността на формите ѝ, копнееше да докосне по-дълбоката сянка, там, където нощта заговорнически я закриляше с плащ от мамеща невинност.

Тя пристъпваше несигурно, колебаеше се и той си я представи като изпълнено с копнеж видение. Наподобяваше красива нимфа, уловена в среброто на луната. Сладко обещание на нощта, деликатно и смайващо красиво. Също като бляскавия лъч на лунното сребро и тя беше неосезаема. Той не можеше да се подчини на диктата на разгорещените си страсти и да се втурне към вратата, за да я улови в прегръдките си; също като мъгла в мрака, тя можеше да изчезне и той щеше да улови само въздух...

Тя беше реална. Жена от мека, топла плът и жива течаща кръв. Сърцето му не по-малко от ръцете му копнееше да се присегне към нея. Но инстинктът му да се въздържи също беше реален. Трябваше да я остави тя отиде при него. Не разбираше защо тя се страхува, знаеше само, че се страхува. Както и че тя самата трябва да направи първите стъпки, ако той иска изобщо някога истински да я държи.

И така след първата си покана той седеше притихнал и в очакване. Едва дишаше. Позата му беше отпусната, но вътрешно трепереше, желание и нежност се съюзяваха и взривоопасно течаха в тялото му.

Тя пристъпи напред. Бавно. С всяка стъпка ставаше по-реална. Той чу нежния полъх на дъха ѝ. Финият аромат на парфюма ѝ го погали като възбуждаща милувка. Брин спря в края на леглото, очите ѝ го молеха. Ресниците ѝ се спуснаха и тя леко сведе глава. Меки кичури копнинена коса паднаха по лицето ѝ и го забулиха в бакърена загадка.

— Лий? — промълви тя. Шепотът ѝ съдържаше молба.

Той се наведе напред, сигурен, че като се присегне, няма да бъде към някакво видение.

— Нека да видя очите ти, Брин — прошепна той. Тя пак вдигна глава и предизвикателно с решителен жест отметна косата си назад. Очите ѝ срещнаха неговите. — Трябва да знам — каза ѝ той, гласът му прозвуча по-грубо, отколкото искаше. — Тук си, защото си изплашена?

— Не — едва чуто отговори тя. — Има ли значение?

— Не. Не тази нощ — усмихна се той.

И беше вярно. Веднъж я остави да му се изплъзне; тази нощ, независимо защо беше дошла, той трябваше да я има. Но трябваше и да я попита. Сега почувства, че я беше насилил достатъчно много. Усещаше, че е застанала там треперееща и че не може да се приближи повече, освен ако той те не се пресегне към нея. Отметна чаршафа настрани и се изправи. Тя видя, че е гол. Очите ѝ небрежно пробягаха по дължината на тялото му и отново срещнаха неговите. Той пристъпи към нея, толкова бавно, колкото тя се беше приближила към него.

Спря се, на един дъх от нея, без да я докосва. Гласът му все още беше груб.

— Нищо не ми дължиш, нали знаеш?

— Знам — отговори тя просто.

Той протегна ръце и обхвана шията ѝ, палците му разсеяно започнаха да масажират бузите ѝ. След това се раздвижиха, плъзнаха се под яката на ризата, за да изследват раменете и ключицата ѝ. Понататъшният им напредък беше ограничен от копчетата и той за миг се отдръпна, загледан в нея, докато откопчаваше първото копче, след това с поглед проследи движението на пръстите си, докато стигна до последното. Ръцете му се плъзнаха отново под яката на ризата. Този път се движеха по издатината на раменете ѝ, бавно разтваряйки ризата, която се изхлузи от тялото ѝ и се озова на пода. Отново се отдръпна, без да се извинява за продължителния и мълчалив начин, по който я

преценяваше. Брин стоеше мълчалива, с вдигната брадичка, опитвайки се да не трепери под златистия му поглед.

След това усети ръцете му около себе си. Силни и нежни. Все още мълчеше, когато той я вдигна, впери поглед в очите ѝ, докато я пренасяше до леглото и я сложи да легне на него. Тялото му се плъзна с цялата си дължина до нея и когато усети галецето докосване на грубата му длан да милва и държи бедрото ѝ, тя най-после въздъхна и прокара ръце около врата му. Устните му докоснаха нейните леко и след това светът изчезна за тях. Той се облегна на лакът и груб мускулест крак под ъгъл се опря в нейния нежен крак. Тя видя очите му и прочете милиони неща в тях. Нежност. Обич. Разбиране.

И първично желание. Лумнал златист огън и див нагон, който само приливът на нежност успокояваше. Брин продължаваше да трепери. Но не искаше да отмести погледа си от него. Страстта му сякаш я стопляше. Сякаш проникваше в нея. Събуждаше пулсираща нужда дълбоко вътре в нея, която преминаваше през сърцето и крайниците ѝ. Горещ, сладък огън, съсредоточен ниско в слабините ѝ, който се разрастваше и се разгаряше с дива силна страст...

Ръката му се раздвижи, премина леко, галец по бедрото ѝ. Дланта и пръстите му бяха груби от силата, с която биеха барабаните, въпреки това галеха като четка от разперени крила, възбуждащо и вълнуващо. Брин затаи дъх, когато усети ръката му да се движи по нея, да я изучава, да я опознава с това ново чувство, както беше сторил с очите си — цялостно. С петата на дланта си нежно чертаеше кръгове по корема ѝ, кръгове, които непрекъснато се качваха все по-нагоре. Ръката му се спря под гърдите ѝ и той се наведе, за да погъделичка с върха на езика зърната. Тя потисна слаб стон. Толкова го желаше.

В отговор на нейната нужда ръката му се затвори над набъбналата плът, устата му стана по-настоятелна, смучеше, хапеше, изпращаше потоци от екстаз през нея. Пръстите ѝ здраво се вкопчиха във врата му. Тялото му се раздвижи до нейното като ритмичен втечен огън и тя изпусна лек писък от пълната ѝ капитулация пред неговото и собственото ѝ желание.

Тя леко го ухапа по рамото, след това с върха на езика си проми малката раничка, окъпа я в дъжд от страстни целувки. Стенеше и се огъваше към него, докато устните му се движеха по долчинката между гърдите ѝ и за втори път възбудиха същото сладко чувство. А сега,

докато устните му жадно смучеха и атакува втвърденото зърно и болезнено набъбналата гръд, ръката му отново тръгна свободно да изследва ъгъла на хълбока ѝ, плоскостта на корема, мекия бакърен венец на женската ѝ окосменост, леката извивка на бедрото ѝ...

И изведнъж се изправи над нея. Наблюдаваше я, докато промъкваше коляното си между бедрата ѝ, с ръце си помагаше, за да не се отпусне с цялата си тежест върху нея, докато уверено се приплъзваше между краката ѝ. Лицето му беше опънато и напрегнато от страст; очите му блестяха с чисто златист огън. И все пак в тях се виждаше, че продължава да се контролира; задържаше се над нея, изчакваше...

Той простена — хрипков, гърлен звук, отпусна тежестта си върху нея и обгърна главата ѝ с грубите си грапави пръсти, които се вплетоха в косата ѝ, а устните му се впиха в нейните в страстна, унищожителна целувка. Страстта му беше прелестна буря. За кратък миг тя се изплаши, така, както човек се плаши, когато се озове сред вихрени буреносни ветрове, или когато отвисоко изведнъж полети надолу с влачето на ужасите. Той вече беше отнел разсъдъка и мисълта ѝ, беше я увлякъл в царство от силни страсти, откъдето връщане нямаше. Още една стъпка, и ще бъде изцяло негова; с такъв мъж това би означавало пълно отдаване. Тя ще достигне върха на екстаза; неговата страст ще бъде дива и толкова изискваща, колкото и отдаваща.

Рискуваше болката след това да бъде толкова силна, колкото и взривът на насладата. Устата му се раздвижи по нейната; целувките му се прехвърлиха по бузата и се спуснаха към гърлото ѝ. И тогава тя пак откри, че той я наблюдава и че златистите му очи изгаряха нейните с дивия си загадъчен блясък.

— Имаш ли ми доверие? — измърмори той дрезгаво.

— Не знам — Дъхът ѝ се смесваше с неговия, устните им почти се докосваха.

— Искам те... Толкова много — каза той. Тръпка премина по цялото му тяло. Тя знаеше, че той я иска; болезнено усещаше силата на мъжката страст в бедрото си, предизвикваше я, плашеше я, възбуждаше я. Дължината на здравето му жилесто тяло я вълнуваше и възбуждаше. Тя го докосваше, същевременно искаше да докосва все повече и повече места по него, да прокара пръстите си, устните си по бронзовите мускули.

— Мога ли да те имам? — попита той тихо, почти в унес. И тя знаеше, че той, както и тя, искаше всичко, което можеше да се даде. С най-нежни думи поиска това, което лесно би могъл да си вземе: да се подчини на волята му като в най-първичните роли на мъжа и жената.

Брин не можа да му отговори. Тя склочи ръце около шията му и се опита да скрие глава в рамото му. Той тихо се засмя и отърка устата си в нейната в чувствена въздишка, от която в нея отново пламнаха огньовете.

— Вземи ме, Брин. Докосвай ме, опознавай ме, обичай ме...

Думите му се провличаха, докато тялото му се притисна в нейното и постепенно започна да се хлъзга все по-надолу и по-надолу. Ръцете му се движеха по нея, милувката му сега беше уверена, силата на страстта му беше освободена. Устата му покри нейната, целувките му я обливаха цялата, любеха я с дива, еротична страст, каквато тя не познаваше. Ветровете се развихриха, както беше очаквала; той беше разбушуваната буря на барабаните си, а тя беше отнесена от силата на първичния ритъм.

Тя извика, когато целувките му се прехвърлиха по бедрата ѝ и ноктите ѝ задраскаха по раменете му; след това пръстите ѝ силно се забиха в косата му. Чувственото удоволствие беше толкова силно, че чак я заболя. Но не свърши с това. Ръцете му се плъзнаха под нея, уверено уловиха сочната пълнота на таза ѝ, огъвайки го според желанието си. Интимната милувка беше повече, отколкото тя можеше да понесе; тя започна да се гърчи и да стене в пълно и прелестно отдаване.

Той не ѝ даде възможност да си отдъхне. Тя усети триумфа му, удоволствието, което изпита в нея и извика името му в сподавена молба. Той пак се приближи към нея, улови я в прегръдките си, милваше я, вплиташе ръце в косата ѝ и непрекъснато шепнеше името ѝ. Тя изпъшка, когато прокара пръсти по гърба му, с връхчетата им погали стегнатите бедра, отблъсна го от себе си, за да може страстно да залее шията и гърдите му с влажните милувки на езика си.

Той се раздвижи, раздалечавайки бедрата ѝ, и тя го докосна, задръжките ѝ паднаха като отнесени от вихър. Въздъхна, изненадана от топлината и силата му, потрепери, когато той започна да се движи с бързи, мощни тласъци и изцяло я погълна, вливайки собствената си

сила, напрежение, жизненост и освободена мощ в нея, за да стане част от нея.

Никога не си беше представяла, че ще бъде така. Дължеше се на вълнението, страстта, трепета — и дивото биене на бумтящите барабани. Беше нежно, беше грубо, диво и сладко. Проточи се цяла вечност, а същевременно свърши толкова бързо. Кулминацията беше най-чистият физически екстаз, който някога познаваше. Тя се беше огъвала и отдала напълно; чувстваше се като отнесена от вихър и напълно опустошена...

А беше толкова прекрасно!

Когато той се отдръпна от нея, тя продължи да се усеща като част от него. Сякаш щеше да бъде негова през всичките дни на живота си. Той се отдръпна, освободи я от тежестта си. Тя се сви до него, влажните бакърени кичури се разпиляха по гърдите му, когато се сгуши в него. Лий дълго мълча, но тя знаеше, че лежи буден, с глава подпряна на лакът, вгледан в нощта.

След известно време усети пръстите му мързеливо да гаят косата ѝ.

— Какво ти стана? — попита я той тихо.

Брин усети първото жегване на разкаяние от това, че така се беше отдала.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя глухо.

— Не се сърди — тихо се засмя той. — Не мога да си спомня някога да съм изживявал такова удоволствие с жена, както с теб.

— И е имало много, така ли да разбирам? — заядливо попита Брин, ноктите ѝ неволно се забиваха в плътта му.

Той се изсмя и улови ръката ѝ.

— Имаше няколко, но не десетки, с които се опитваш да ме удостоиш. А всъщност аз задавах въпросите, не забравяй.

— Не знам какво искаш да кажеш — промълви Брин неспокойно, доволна, че той не виждаше лицето ѝ, скрито в разпиляната коса.

— Да, знаеш. Ти се страхуваше от мен. Преди дори още да се бях ръкувал с теб.

Брин потрепери.

— Сигурно знаеш, че вълнуваш жените. Имаш аура от впрегната енергия и... сексуалност.

— Сексуалността не би трябвало да плаши.

Брин прехапа устни, след това се притисна в него. Той ще настоява, докато тя му отговори.

— Някога бях сгодена.

— Аха... И така всички мъже се превърнаха във врагове.

— Не, не всички, и не във врагове. Просто реших известно време да бъда предпазлива и да избягвам определен тип.

Тя усети, че той се намръщи.

— Що за тип е това? Само не ми казвай, че си била сгодена за друг музикант?

Брин се поколеба. Какво значение имаше дали ще му каже или не? Тя се отдръпна, прегърнала възглавницата, с буза опряна в нея.

— Не. Бях сгодена за мъж на име Джоу Лански. Беше... Е, футболист.

— Джоу Лански? — Лий тихо подсвирна. — Голяма клечка в Националната футболна лига.

Обзе я леко безпокойство, когато той произнесе името му.

— Да. Радва се на известна слава. Познаваш ли го?

— Веднъж се срещнахме за кратко. В Лос Анжелис, на благотворителна вечеря. Стори ми се свестен човек.

— Свестен е наистина. Той просто... Не обича много деца. Искам да кажа чуждите.

— Значи Адам някога и него е замервал с ориз, така ли?

— Не, с грах.

Лий се изсмя и отново я привлече в прегръдките си, въпреки съпротивата ѝ. Целуна я по носа.

— Страшно се радвам, че ти и Джоу сте скъсали, Брин — каза ѝ той дрезгаво. — Но съжалявам, че ме сравни с него. Защо?

Брин се вкамени.

— И двамата сте свикнали със славата и с лесното обожание.

— Изневеряваше ли?

— Според него аз съм била виновна. Не можех да бъда с него, а ухажорките му — можеха.

— Разбирам — каза Лий и тя усети надигация се гняв в прегръдката му. — И ти предположи, че скачам в леглото при всяка покана?

— Не точно — промълви тя.

— Тогава какво?

— Ох, не знам! — възкликна Брин, опитвайки се да разкъса прегръдката, която я смазваше, притисната в него, лице в лице. — Аз съм стъпила на земята, суперзвездите живеят в илюзорен свят.

— Това е абсурд. Категоризираш хората. Само защото Лански е скъсал с теб.

— Не Джоу скъса, аз скъсах — каза Брин по-скоро примирено, отколкото отбранително. — Той искаше да се откажа от всичко и всецяло да съм на негово разположение. Не можех да го направя. Не исках да бъде така. Пък и мислех, че нормален мъж трудно би приел пакета с ангажименти, който върви с мен — още по-малко, казано в кавички, един „идол“.

Тя не може да си обясни мрачното му изражение.

— Идолите в кавички са направени от плът и кръв. Обичайната материя. Те кървят и страдат и се влюбват. Но щом ти и Лански не сте могли да се справите с твоите ангажименти, трябва да се радваш, че си установила това, преди да се омъжиш за него.

— Радвам се — промълви Брин неспокойно. Все още не можеше да разбере какво означава помръкналото и намръщено му изражение.

Той сякаш долови любопитството ѝ, разсеяно започна да разхожда пръстите си по гърба ѝ и рязко смени темата.

— Ти имаш най-секси структура, която някога съм виждал. Трябва да си призная, че се изпълних с истинска сласт в момента, в който те зърнах.

Имаше нещо толкова честно в изявлението му, въпреки съдържанието, че тя се усмихна. Лий отвърна на усмивката, но след това се намръщи, като видя, че усмивката ѝ отслабва и лицето ѝ избледнява.

— Какво има?

— Аз само... Само се замислих за Адам. О, Господи, Лий! Бях тук... С теб, докато клетият Адам...

— Брин! — възкликна той, прегръщайки я. — Не се тревожи за Адам. Утре ще си го върнем, обещавам!

— Как можеш да си сигурен! Каза ми, че трябва да задържим снимките, защото може да стане опасно, ако не открием какво има в тях! Ами ако тези хора могат да бъдат опасни по-късно?

— Защо мислиш, че са отвлекли Адам, а не Кийт или Брайън? Адам е много малко момче и няма да може да посочи къде е бил или

изобщо да причини някакви проблеми. Ти си хубава, умна зряла жена. Разликата е огромна. Брин, знам, че Адам е добре. Той е тяхната разменна монета.

— Но е толкова малък и самотен — измънка Брин.

— Утре, Брин. Просто заспи, ще започнем да го търсим, когато се събудиш.

— Господи! Толкова ми се спи, а не мога да спя.

— Не се ли измори достатъчно, не те ли изтощих? — целуна я Лий по челото.

— Напротив. Чувствам се напълно изцедена — изчерви се Брин.

— Така ли? Ще видим след минута-две. Но щом си толкова будна и вече се тревожиш, нека да помислим за кънтри клуба. Спомняш ли си нещо за фона?

Брин се замисли само за миг.

— Да. Спомням си мотела „Сладки сънища“.

— Какво? О, онова място с ярките неонов светлини?

— Да.

— Е, струва си добре да го огледаме. Друго какво?

— Нищо, всъщност. Играчите на голф. Цяла орда се спускаше надолу по хълма, докато снимах.

— Тогава и това ще трябва да изследваме. Ще увеличаваме снимките, докато най-после открием нещо.

— Просто не мога да разбера какво може да е то! — възкликна Брин със смутен и изморен тон. — Ако щеш ми вярвай, но прегледах пробните снимки много внимателно, преди да ги дам на Барбара. Нямах нищо необичайно. Може би е някой луд фен, решен да се сдобие с букет от частни снимки на Лий Кондър и групата му.

— Брин, знаеш, че това е смешно.

— Но аз разгледах...

— Пробните снимки. Малки, миниатюрни кадри. Брин, някой очевидно е сигурен, че в тези снимки има нещо. При това положение бих казал, че очевидно има. И ние ще трябва да открием какво е то.

Тя тихо въздъхна и той се усмихна.

— Имаш нужда от сън.

— Не мога да престана да мисля за това.

— Е, вярвам, че мога да ти помогна... — Гласът му заглъхна и след това се провлече, а устните му се залепиха за раменете ѝ. Лекото

ухапване предизвика трепетни вълнички, които преминаха през нея; грапавото кадифено близване на езика му превърна трепета в потръпване. Брин затвори очи, докато той я обръщаше по гръб. Имаше право. Топлото докосване на ръцете му и обиграният му език много лесно изпразниха главата ѝ от разсъдък и мисъл.

Долови далечната мелодия, преди напълно да се събуди. И докато с мъка се опитваше да се освободи от плътната паяжина на съня, установи, че чува тихото звучене на пианото долу.

И Лий.

За миг се намръщи, примигвайки срещу блясъка на зората, която къпеше стаята в розово-жълта светлина. Мелодията, която пееше, беше стара — „Гони онази мечта“. И както си лежеше там и никак не ѝ се искаше да напусне леглото, почувства, че странна усмивка разтегля устните ѝ и че се изпълва с нежност — нежност, която не искаше да чувства.

Никога преди това не го беше чувала да пее сам. По радиото, по телевизията. Повечето му песни бяха рок, макар че имаше и няколко по-спокойни балади. И все пак, никога не го беше чувала такъв. Гласът му ѝ се стори нежен и изпълнен с кристална яснота като пианото. Тенор, дрезгав и дълбок. И точно както експертно свиреше на инструмента, така експертно пееше — пеенето си беше част от него. Брин си помисли, че някои хора безспорно поначало са си надарени и за момент му завидя за таланта, който по рождение притежава; но пак се усмихна и остави тембърът на гласа му да премине през нея и да я докосне. Не можеше да отрече, че му се възхищава, че той я привлича... и също, че най-малко наполовина беше влюбена в него.

Тази мисъл напълно я разсъни. Не бъди глупачка, предупреди се тя. Сега бъди с него, след като не можеш да го отблъснеш. Но никога не забравяй, че това е само странна интерлюдия в живота ти. Интерлюдия, която има много общо с Адам!

Брин се измъкна от леглото и огледа пода за ризата, която той ѝ беше заел. Когато я намери, установи, че музиката беше престанала. Къщата очевидно беше притихнала. Трябваша ѝ още няколко секунди тършуване около леглото, за да открие бельото си. Без да се смути, изтича в съседната стая за джинсите си, сигурна, че все още са сами в къщата. Излетя от спалнята и бързо се спусна надолу по стълбите.

Лий не се виждаше никъде във всекидневната, но чу трополене в кухнята и бързо премина през летящата врата. Закова се на място, като се загледа в кухненската маса. Облегнат на тезгяха, говореше по телефона. Не беше сгрешила, като реши, че не са сами в къщата. Мик седеше на масата, с крака вдигнати на отсрещния стол и отпиваше от чашка с кафе. Изглежда, не се изненада, като я видя, но тъмните му очи весело заблестяха, като видя червенината, предизвикана от смущението, която заля бузите ѝ.

— Добро утро, Брин. Готова ли си за кафе?

Знаеше, че е глупаво да изтича обратно през летящата врата, затова провери дали ризата на Лий достатъчно я покрива, пристъпи и седна на масата.

— Кафе? С удоволствие, Мик. Благодаря.

Той се усмихна и ѝ наля в една чаша от каната в средата на масата. Там имаше и пакет, който той побутна към нея. — Това са негативите и пробните снимки, които трябва да се върнат.

Брин погледна него, след това Лий. Той редеше едносрични думи по телефона, поздрави я с гримаса, след това се усмихна. Хубав, естествен успокояващ израз. Тя пак погледна към Мик, не се съмняваше, че той разбира ситуацията.

— Бързо се справи! Никога не съм мислила, че Кели става толкова рано, още по-малко, че е готов да работи.

— Този Кели е добро момче и те обича. Добре му платихме, но беше готов да свърши суперспешната работа още преди да му предложим премия.

— Добре — Брин чу Лий да казва. — Ще се видим довечера. Да се надяваме, че всичко ще върви по план.

Затвори телефона и се запъти към масата, наля си кафе и седна срещу Брин. Не ѝ даде никакво обяснение за разговора, вместо това прокара гол крак по пресеца ѝ.

— Изглеждаш отпочинала — каза той тихо.

— Така ли? — Ресниците ѝ се спуснаха до бузите.

— Всъщност изглеждаш супер. Може би малко разрошена, но аз винаги съм харесвал малко дивия вид.

— Благодаря — рече тя сухо.

— Ей, вие двамата. И аз съм тук, забравяте ли? — попита Мик. — И всъщност не съм сигурен дали ще мога да понеса това! Моят

сексуален живот съвсем не вървеше през изтеклата седмица!

Брин и Лий се загледаха в Мик сепнато. После се разсмяха, а когато очите им отново се срещнаха, това стана с мълчаливо удоволствие и радост, от което Брин се изплаши. Много, много лесно е да харесваш толкова неща в Лий Кондър. Тя бързо изтрезня:

— А сега какво, Лий?

— Облечи се и ще отидем у вас. Мик ще отиде на работа и ще обясни, че никой от нас няма да се яви. Той, Ендрю и Пери ще размахват камшика днес. И ако подозренията ми излязат верни, телефонът ти ще звънне около десет часа.

— Наистина ли мислиш така? — попита Брин хрипкаво.

— Да.

Мик стана и се протегна, след това бързо целуна Брин по бузата.

— Късмет, прекрасна. Ще успееш, обзалагам се.

— Благодаря — измърмори Брин.

Лий стана, за да изпрати приятеля си до разбитата входна врата. Брин ги последва с чашата кафе в ръка. Обсъждаха репетицията и Лий съветваше Мик да поиска всички да играят костюмирани. Мик каза нещо за вратата и предложи да осигури нова с двойна ключалка.

— Чудесно, това ще ми спести едно разкарване — каза Лий; след това погледът му падна на Брин. — Тичай и се обличай.

Тя остана с чувството, че той ще каже нещо на Мик, което не иска тя да чуе, но беше твърде нетърпелива да се върне в къщата си, затова се подчини. Изтича нагоре по стълбите.

В стаята за гости намери сутиена си, джинсите и обувките и бързо ги навлече. Душът трябваше да почака, но копнееше да се изкъпе, затова влезе в голямата баня до стаята. Установи, че няма сапун и пешкири. Нито паста за зъби. А ако не можеше да измие зъбите си с четка, поне можеше да ги изтърка с паста и да се почувства малко по-добре.

Върна се в стаята на Лий. Банята му, както беше установила предишната нощ, беше огромна. Облицованата с плочки вана имаше джакузи и беше почти толкова голяма, колкото спалнята в собствената ѝ къща. Имаше отделен душ в стъклена кабина, двойни мивки, долап за бельото и стена от стъклени медицински шкафчета. Отвори долапа за бельото и се зарадва, като видя цяла кутия с нови четки за зъби, камари сапун и чисти хавлии и пешкири.

Изми лицето си и зъбите си, видя, че е оставила долапа с бельото отворен. Разсеяно тръгна да го затвори, но се спря. Заедно с обичайните неща — пешкири, сапуни и подобни — се изненада, като видя купчина нотни тетрадки. Любопитно взе една. Мастилото, с което бяха изписани нотите, беше поизбледняло; хартията — леко пожълтяла. Листата не бяха крехки, не като стара хартия, но беше сигурна, че музиката е написана най-малко преди една или две години. Не можеше да чете ноти, затова очите ѝ автоматично се спряха на надрасканите отдолу думи.

*Времето отмина, любов моя, листата отлетяха и
бели снежинки падат.*

Все се питам защо, любов моя?

Нима любовта може да причини всичко това?

О, Виктория! Смъртта отне дивото сърце.

*Какво бе онова в теменужените очи, което ме
заслепи?*

*Да беше ми дала знак, щях да бъда мъжът,
който ще ти помогне да докоснеш небесата;*

О, Виктория! Прах и пепел. Разбито сърце.

— Какво по дяволите мислиш, че правиш?

Брин подскочи. Вдигна поглед от хартията в ръката си и го насочи към вратата на банята, където откри Лий, застанал там с ръце на хълбоците, чертите на бронзовото му лице опънати и потъмнели, изкривени в застрашителна гримаса. Толкова се стъписа, като го видя там, след като така беше потънала в поезията му, че в първия миг не премери дълбочината на гнева му.

— Лий, никога не съм чувала тази песен. Хубава е и тъжна... — Прекъсна, изплашено въздъхна, когато той ожесточено изтръгна хартията от ръката ѝ и я смачка в юмрука си.

— Стой настрана от нещата, които не са твои и не те засягат! — изрева той със стиснати челюсти и очи, които я изгаряха с гнева му. Не ѝ даде възможност да отговори; завъртя се и я остави. Този път отчетливо чу стъпките му. Чу шумното шляпане на краката му в спалнята и рязкото тръшване на вратата.

Сълзи опариха очите ѝ. Той я накара да се почувства като дете, крадец и нахален натрапник — всичко заедно. Какво беше направила? Нищо друго, освен че беше отворила вратата на долапа за пешкири...

Болката събуди гнева и унижението ѝ. Беше прекарала нощта много интимно в леглото с него, но опитах ли се да надникне в живота му, оказваше се абсолютен чужденец или една от многобройните жени, които са го забавлявали, но никога не са успели да проникнат в душата му...

— Проклетник! — изсъска тя, стисна юмруци и страшно ѝ се прииска да се беше подчинила на инстинкта си за самосъхранение и да го беше използвала, вместо да го остави той да я използва. Чу го да вика отдолу, макар че тя още беше в банята, а той беше тръшнал вратата на спалнята.

— Брин! Да вървим!

В този миг по-скоро би скочила през прозореца, отколкото да се подчини. Но мисълта за Адам изплува в съзнанието ѝ и изпълни сърцето ѝ. Стисна зъби, яростно, като него, прекоси спалнята, тръшна вратата след себе си и успя да се спусне надолу по стълбите, все пак донякъде контролирайки се. Не го погледна, като прелетя покрай него и излезе през входната врата, която той държеше отворена за нея. Когато я попита за ключовете от комбито, тя не възрази, а бръкна в предния си джоб и ги извади. Вътре в колата се загледа през прозореца.

Усещаше напрежението му и знаеше, че много пъти поглежда към нея, докато излизаше от уединения път и се вливаше в потока на движението. Тя продължи да се взира в далечната Сиера Невада.

Наближаваха къщата ѝ, когато най-последно той проговори.

— Съжалявам, Брин.

— Няма нищо — каза тя кратко.

— Наистина съжалявам. Много съжалявам. Не трябваше така да крещя.

Тя го погледна, неспособна да се отърси от тревогата, която той събуди в сърцето ѝ.

— Казах няма нищо.

Вкара комбито в алеята зад колата на Барбара. Брин понечи да изскочи навън, преди той да е спрял напълно. Чу го като изруга и я нарече малко идиотче, докато изваждаше ключа от стартера, но тя

беше прекосила половината път до вече отворената врата и Барбара, която ги очакваше, подаде глава навън.

Брин забрави за дребното спречкване, надигнало емоционална буря в нея. Защото едва беше стигнала вратата, когато телефонът започна да звъни.

Срещна изплашения поглед на Барбара, за миг замръзна на място, след това се втурна към кухнята. На петото иззвъняване, задъхано грабна слушалката.

— Ало?

Чу дрезгав, злокобен смях.

— Госпожица Келър?

— Да.

— Едно, две, три, четири, пет, шест, седем. Всички добри деца отиват на небето!

— Не! Не! — изкрещя тя истерично, сълзи опариха очите ѝ и се застичаха по страните ѝ. Едва успяваше да държи слушалката. Щеше да я изпусне; да падне, да загуби съзнание от страх. Не, нямаше да падне. Внезапно я подкрепиха силни ръце; които ѝ отнеха телефона.

— Слушай, шегобиецо, който и да си, няма защо да си правиш труд с повече заплахи. Аз съм Лий Кондър. Да, аз съм на телефона. Очевидно. И какво очакваш, след като цялата ми къща е надупчена? Но край на проблемите ти. Просто върни момченцето и снимките са твои. Никакви номера. Искаме само момчето! — Лий не свалеше поглед от нея, докато слушаше шепота. След това дрезгаво се изсмя. — Не се безпокой. Брин ще ти ги донесе. Аз изобщо няма да се меся. Давам ти я и можете да уговорите подробностите.

Пъхна слушалката в ръката ѝ. Тя го погледна и се почувства сякаш той ѝ предаде силата си. Поднесе слушалката до устата си, гласът ѝ беше уверен и силен.

— Ще получите снимките. Ще ви ги доставя, където искате. Но първо искам да говоря с Адам. Сега!

Прехапа устната си и започна да се моли.

— Лельо Буин?

Отново сълзи бликнаха от очите ѝ, като чу патетичното тънко гласче.

— Адам! О, Адам! Добре ли си, миличък? Ранен ли си? Кажи ми нещо.

Хълцане и подсмърчане се чу по жицата.

— Не съм уанен. Искам да се прибера вкъщи. Искам да си дойда.

— О, миличък, ще се прибереш! Много скоро. Обещавам! Адам?
Адам?

— Виждате ли, госпожице Келър? — Отново беше шепнещият.
— Добре е. И ще бъде добре, докато ни сътрудничите. Трябва да се погрижите и приятелят ви да ни сътрудничи.

— Ще ви сътрудничим! — провикна се Брин болезнено. — Вече ви казах.

— Чух. Но не вярвам на Кондър, скъпа, затова го дръжте настрана.

Брин нервно погледна към Лий. Знаеше, че той нарочно стои достатъчно близо, за да чува разговора и от двете страни.

— Лий няма да се намеси. Той ми обеща.

Шепнещият се изсмя.

— Казах ви, че трябва да използвате чара си, за да измъкнете от човека това, което искате. Просто продължете да бъдете очарователна.
— Помнете, не се шегувам. Само една стъпка да не ми хареса, и пак мога да си взема това малко дете. Или някое по-голямо малко дете. Не можете да ги наблюдавате всяка секунда. Не забравяйте.

— Искам си Адам — каза Брин. — Къде и как?

— Не сте повредили негативите, нали?

Брин рязко погледна към Лий, но отговори с отчаяна въздишка:

— Разбира се, че не съм! Та и кога по дяволите можех да го сторя?

— Добре, скъпа, тогава внимавайте да не го сторите. Ще ви наблюдавам и ще разбера. А сега, в подходящия момент искам с вас — с вас сама — да се срещна в „Касайския пасаж“.

Изплашеният писък на Брин прекъсна думите на шепнещия, а Лий изтръгна слушалката от нея.

— Няма що — заяви той ядосано на гласа. — Тогава ще имате снимките, детето и Брин. Помислете за нещо друго. Не искаме проклетите снимки, но и съвсем сигурно аз не ви вярвам.

— Лий! — изпъшка Брин, ужасена и разгневена. Тя с удоволствие би отишла навсякъде, за да си получи Адам обратно. Лий поклати глава към нея с мрачно и намръщено изражение. Тя се вкопчи

в ръката му, а той я притегли към себе си, за да могат и двамата да чуват.

— Може би имате предложение, на което мога да вярвам, Кондър? — изкикоти се гласът.

— Да, имам. Брин може да седне на онова голямо червено канапе във фоайето на „Планински изглед“. Срещу него има монетен телефон. Ще науча номера му. Веднага, щом като тя разбере, че момчето се е запътило към вратата, ще пусне снимките на канапето и ще си тръгне.

— Мястото е съвсем явно.

— Тя няма да отиде никъде, където не е явно.

— Какви гаранции ще имам, че никой друг няма да бъде наоколо? Например вие, Кондър. — Шепнещият се изсмя грубо. — Не ми се иска да бъда скалпиран от някакъв си калпав рокаджия.

Лий отмина подигравката.

— Аз ще бъда тук. На вратата.

— Изглежда, си мислите, че в това е замесен повече от един човек, Кондър.

— Убеден съм, че е замесен повече от един човек.

— Добре — каза шепнещият. — Никакви номера. Не забравяйте, мога да застрелям момчето, както е застанало на вратата. И вземете мерки никакви коли да не обикалят твърде близо до къщата. Видя ли нещо най-малко подозрително, няма да има никакво дете. Ясно?

— Да. Ясно.

— Внимавайте, Кондър. Ако нещо се провали, наистина ще бъде лесно да тероризирам жена с три деца още дълго, дълго време. Размяната ще стане в десет. След един час. И както казах...

— Не се тревожи. Грешки няма да има. Но искаш ли да знаеш нещо?

— Какво?

— Внимавай! Ако нещо се случи на детето, дори и една драскотина да има по него, няма да те скалпирам. Ще пратя стрела да те пониже право в сърцето. Сега мисля, че се разбрахме.

— Да, вие и аз наистина се разбираме добре. Сигурно бихте опитали нещо, ако можехте. Но благодарение на приятелката ви, не мисля, че ще рискувате. Все пак, за да бъде тя нащрек, а вие да останете настрана, мисля, че ще задържа момчето за известно време.

— Какво? — попита Лий дрезгаво.

Брин започна да го дърпа за ръката.

— Чухте ме. Размяната ще стане в неделя. Ще ви се обадя сутринта и ще определя времето. И помнете, ще наблюдавам и двама ви. Ще наблюдавам тъмната й стая. И знаете ли какво искам да видя, Кондър? Нищо, освен двама души, които отиват и си тръгват от работа. Разбрахте ли?

Брин чу. Тя измъкна слушалката. В очите й напиреха сълзи. Истерично закрещя.

— Не! Искам си Адам днес. И Господ да ми е на помощ, не ме интересуват вашите снимки. Искам си племенника! Моля, моля.

Тя прекъсна, сълзите я задавиха.

— Ще го получите в неделя. Стига само вие и рок звездата да се държите прилично. Бъдете си вкъщи; ще ви се обадя към девет.

Линията прекъсна. Брин чу глухото бръмчене.

— Не! — извика тя и така захвърли слушалката, че падна на земята. — Не, не, не!

— Брин... — започна Лий, но тя беше изцяло извън контрол, неспособна да повярва, че ще може да понесе мъките и терзанията още четири дълги — непоносимо дълги — дни, без Адам да се е върнал. Мъката, ужасът и страхът я разкъсваха; плачеше и се смееше — трябваше й изкупителна жертва, за да може да приеме ужаса, който трябваше да изживее, затова отмъстително се нахвърли върху Лий и с все сила заудря с юмруци по гърдите му.

— Ти си виновен! Той знае, че искаш да научиш нещо, затова задържа Адам. Ти... Само ти си виновен, Лий. О, проклет да си, проклет да си, проклет да си!

— Брин, престани! Брин! — Той се опита да я спре, но тя имаше сила, породена от ужаса и гнева й. Беше като дива котка, изпаднала в истерия, която изливаше яда си върху него. За момент я остави да вика и да крещи, и да го ругае, да размахва юмруци, молейки се това да помогне. Но тя сякаш с всеки миг ставаше по-истерична. — Брин! — Тя дори не го чу. За минутка той затвори очи, почувствал цялата й мъка и закопнял да я облекчи. След това я прегърна, повали я на пода и я закова там.

За минутка тя се съпротивлява, все още дива, размахваща ръце и крещяща. Той здраво я държеше, хвана я за китките и стисна таза й между коленете си.

— Брин... — каза той по-тихо, най-после тя се успокои, погледна го с безизразни и насълзени очи.

— Не мога да го направя — промълви тя патетично. — Не мога да чакам. Не мога да се движа нормално, след като Адам...

— Брин... — намеси се тих женски глас. Гласът на Барбара, която беше коленичила до тях. — Брин, ще събудиш Брайън и Кийт, мила, ако вече не си ги събудила. Просто трябва да бъдеш силна заради тях. Нали не искаш да ги изплашиш до смърт?

Брин погледна Барбара. Беше забравила, че приятелката ѝ е там. А зад рамото на Барбара видя Ендрю. Гледаха я с толкова съчувствие и тревога.

А над нея... беше Лий. Държеше я, не ѝ причиняваше болка. Търпеше я... каквото и да му причиняваше.

Започна тихичко да плаче. Той премести тежестта си и я привлече в прегръдките си, успокояваше я като че ли беше дете. Пръстите му гальовно приглаждаха косата ѝ назад, нежно милваха бузата ѝ.

— Адам е добре, Брин. Знаеш го; ти говори с него. Чакането е мъчително. Знаем колко е мъчително. Но трябва да се справим. Трябва.

— Не мога, Лий. Чувствам се сякаш в мене има нож...

— Шшшт. Можеш. Ти си силна. Ще се справиш.

Каза го, защото вярваше в нея ли? Или просто защото момчетата точно тогава решиха да слязат по стълбите? Брайън и Кийт. Двете поголеми. Мъдри по детски, готови да споделят проблема.

Не можеше да ги остави да познаят този вид страх и болка.

— Защо крещиш, лельо Брин? — попита Брайън.

— Е, нали познавате леля си? Колко е буйна! — Без да се запъва им отговори Лий. — Много ми се ядоса, но реши да ми прости. Ей, вие двамата не трябва ли да сте на училище? По-добре да тръгваме.

— Ще ни заведеш ли на училище, Лий? — попита Кийт широко ококорен.

— Уау! — каза Брайън. Погледна към Кийт — Децата ще се пукнат от завист! Ей, много лошо, че Адам ще пропусне това!

Брин успя да напусне опората в прегръдката на Лий.

— Обличайте се и слизайте за закуска, вие двамата. Бързо. Ужасно закъсняваме.

Някак си успя да прекара деня. Като машинка. Лий и Ендрю заведоха момчетата на училище. Тя и Барбара взеха душ и отидоха на работа.

Лий се прибра вкъщи с нея и прекараха вечерта заедно с децата.

И, какво чудо, заспа на канапето, напълно изтощена и изнурена, с глава на рамото му.

Беше преживяла първия ден на чакане.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се събуди на следващата сутрин, болката все още беше в нея. Също и страхът, и ужасната тревога, но явно беше решила да владее положението до някакво приемливо равнище.

Беше в собственото си легло. Очевидно Лий я беше съблякъл и положил там. Огледа стаята, без да помръдва, накрая погледът ѝ се спря на Лий. Застанал до гардероба ѝ слагаше часовника на китката си. Улови погледа ѝ в огледалото и се обърна към нея.

— Добро утро.

Тя се опита да се усмихне, но усилието ѝ се провали. Той отиде към нея, седна на леглото до коленете ѝ.

— Добре ли си?

— Да — кимна тя. Той разсеяно улови ръката ѝ и започна да масажира дланта. — Време е да събудя Брайън и Кийт.

— Те са вече на училище. Аз ги заведох.

— Ти ги заведе? — промълви Брин, малко стресната, малко невярваща. — Но...

— Не се тревожи. Нахраних ги и са спретнати и представителни, изглеждат добре.

Тя кимна, след това каза:

— Мисля, че съседите ми скоро ще разберат, че аз... спя с теб.

— Има ли някакво значение?

— Аз... Не, не за мен. Просто мислех за децата.

— Брин, надявам се, знаеш, че няма да направя нищо, което би те наранило, би накърнило репутацията ти, засегнало момчетата или начина ти на живот тук. Но сега не мога да те оставя сама. Не и, докато... Това продължава.

— Знам — прошепна Брин. Тръпка премина през нея и странно, от това се почувства по-добре. Погледна го и в очите му видя всичките неща, които го правеха властен и обаятелен мъж, какъвто беше. Топлина, сила и чувственост.

— Лий?

— Да?

— Благодаря ти.

Той се усмихна и погали брадичката ѝ със свити пръсти.

— Предстоят ни толкова неща. Слизам долу да направя още кафе. Облечи се. Трябва да отидем на работа, не забравяй.

Той я остави. Брин стана, потръпна от студ и изтича в банята да си вземе душ. Дните ще минат, обеща си тя и тогава пак ще мисли за голотата си.

Изглеждаше странно естествено, дори успокояващо, че Лий се беше заел с толкова интимната задача, като да я сложи да спи. Не сексуален акт, а по-скоро нещо, което говореше за отдавнашна връзка, сякаш от цяла вечност са любовници и приятели.

Ще я заболи, предупреждаваше се тя. Но нямаше значение. Всъщност точно сега нищо не можеше да има значение. Не и преди Адам отново да се прибере вкъщи.

Взе си душ, облече се и се почувства малко по-силна. Мине ли и този ден, с още един ден ще се приближи до Адам.

След като прекараха деня във Фултъновата къща, заведоха Брайън и Кийт да вечерят с пица и ги сложиха да спят, Брин се поуспокои до точка, в която беше достатъчно разсъдлива и склонна да разговаря с Лий за положението.

Направи чай и го занесе във всекидневната. Лий седеше на канапето, с глава наведена назад и затворени очи. Разтърка ги и ги отвори, когато тя се приближи.

Толкова е добър, помисли си Брин за стотен път.

— Чай? Чудесно! — зарадва се той и пое чашата.

Брин седна до него.

— Лий, колкото повече мисля за това, толкова повече не разбирам. Защо този човек не иска снимките веднага? Искам да кажа, колкото повече ги задържаме, толкова по-дълго можем да ги гледаме.

Лий сви рамене, протегна ръка през облегалката на канапето и се заигра с кичур от косата ѝ.

— Мислил съм за това. Сигурен съм, че и той е мислил. Просто знае, че с Адам ни държи на буре с барут. Сигурно не се опасява сериозно, че можем да се заемем да изследваме някакви си пробни снимки — или дори снимки с нормални размери. Това, което е в

кадрите, е нещо малко. Нещо, което можеш да откриеш само ако постоянно увеличаваш. Вероятно е трудно за откриване. Трябва да работиш в тъмната стая часове, за да го откриеш.

— Тогава защо е целият този труд, за да ги получи обратно?

— Защото то е там някъде и може да бъде открито — каза Лий просто. Отпи от чая си и я погледна. — Брин, мисля, че трябва да се прехвърлим в моята къща.

— В твоята? Невъзможно! Той ще позвъни...

— Ще бъдем тук за позвъняването. Но вчера се обадох и уредих да инсталират охранителна система. В моята къща ще бъде сигурно.

— Не знам. Момчетата...

— Момчетата ще бъдат във възторг. Тя е огромна и има басейн.

— Но...

— Прав съм, Брин. Знаеш, че съм прав. Моля те, бъди разумна. — Брин млъкна. Лий продължи. — Мисля, че трябва да направим нещо друго. Оня, Дърк Хамърфийлд — политикът, когото намирам за толкова съмнителен, покани групата на политическа вечеря тази събота. Струва ми се иска да свирим и мисля, че трябва да свирим. Ти и Барбара ще дойдете и нищо чудно да открием нещо.

— Не! Може да бъде опасно, след като Адам все още го няма. Лий, ти си луд!

— Не, не съм, по дяволите, Брин. Виж, няма да пипаме снимките, преди Адам да се върне. Правим всичко, което се очаква от нас. Но нали все пак трябва да разберем какво става. Помисли си! Искаш ли цял живот така непрекъснато да се страхуваш, че този човек може пак да удари? Ами ако Хамърфийлд е виновникът, да не би искаш на държавна служба да пратиш един похитител? Пък и това ще ти запълни времето и мисълта в събота вечер.

Брин продължи да търси извинения.

— А Брайън и Кийт? Не мога да ги оставя, а искаш и Барбара и аз да дойдем...

— Те ще бъдат в моята къща и ще помоля икономката си да дойде и остане при тях. Мария е чудесна — ще я харесат. Познавам я от години; отговорна е, внимателна и напълно надеждна.

Брин пак млъкна. Защо не? Вероятно има смисъл да отиде на вечерята. Но ще се справи ли? Можеше ли да гледа Хамърфийлд и да

се държи сякаш всичко си беше нормално? Не, нещо повече! Лий искаше тя да държи очите и ушите си отворени, да търси улики. Щеше ли да се справи?

Да... щеше. Вече разбираше, че може да направи това, което трябва.

Брин погледна скришом към Лий, профила му, след това ръката, обхванала чашата. Изведнъж си спомни как се разгневи, когато намери песента му, но след това реши, че не иска да мисли. Той толкова ѝ помогна. Беше тук, беше я прегръщал и ѝ беше вдъхнал силата и сигурността, без да упражни никакъв натиск над нея.

Тя се нуждаеше от него. Желаяше го толкова много... тази нощ.

Остави чашата си с чая и очите им се срещнаха.

— Аз... Лягам си — съобщи тя, след това малко се поколеба. — Идваш ли?

Той дълго гледа в очите ѝ, след това бавно кимна. Стана и я прегърна с една ръка. Заедно се изкачиха по стълбите. И тази нощ Брин го люби с пламенна и безразсъдна страст.

Значи така изглежда политическа вечеря, помисли си Брин, оглеждайки наоколо, докато сядаше до Барбара на определената за тях маса в голямата зала на хотел „Планински изглед“. Полилеите блестяха като диамантени, а не като шлифовано стъкло, и стъпките на униформените сервитьори заглъхваха в мъха на кафеникавия килим. Сервизите ослепително лъщяха; жени, издокарани с бижута и кожи, се движеха под ръка с мъже в смокинги.

Интересно е да си тук. Интригуващо. Само нервите ѝ да не бяха толкова опънати. Само ако Адам беше в къщата на Лий заедно с братята си...

Но това е положението, каза си тя. Утре! Утре ще си върне Адам. След толкова чакане крайт най-после се виждаше. Това, че ѝ предстоеше да изтърпи само още една нощ, беше обещание за щастие и въпреки нервите, приливът на адреналин тя усети като възбуда. Изведнъж възбудата отмина и отново я хванаха нервите. Нещо щеше да се случи — скоро. Тя щеше да открие нещо тази вечер. А ако не открие, просто трябваше да се събуди сутринта и събитията ще се подредят така, че да получи обратно племенника си...

Пак се огледа, изведнъж страшно се напрегна. Дърк Хамърфийлд — вечно усмихнатият политик — похитител? Днес пак прегледа снимките, но при размер пет на седем не можеше да се види нищо във фона. Върне ли се Адам, тя ще използва негативите, за да увеличи фона, докато...

Мисълта ѝ започна да се движи кръгообразно... Хамърфийлд... мотела „Сладки сънища“... снимки... политика... Адам!

Барбара я побутна с крак под масата.

— Престани да се блещиш, Брин! — измърмори тя. — Изглеждаме подозрителни.

Брин погледна към приятелката си и нови мисли нахлуха в главата ѝ. Този следобед тя и Лий се бяха върнали от неговата в нейната къща, за да избере нещо по-елегантно за вечерта. Когато Брин и Лий си тръгнаха в петък, Ендрю предложи да остане там — да държи нещата под око. Брин не се замисли много за това. Не, преди днес, когато се прибра и видя, че нещата на Барбара — както и на Ендрю — бяха пръснати навсякъде из спалнята ѝ.

Не се беше сетила, че става нещо между двамата. Не беше разбрала нищо, преди Адам да бъде отвлечен. Беше малко шокирана. Не шокирана, изненадана. След това се развълнува. Но Барбара и Ендрю бяха двама възрастни, а Брин държеше на Барбара и нямаше право да си пъха носа в сърдечните работи на приятелката си.

И двете ще пострадаме, помисли си тя тъжно. Здравата.

— Е, какво мислиш? — прошепна Барбара, побутвайки я. Бяха сами на масата си, тъй като Лий и Ендрю хапнаха набързо и изтичаха зад кулисите, за да хвърлят последен поглед на уредбата.

— Мисля, че половината от националния дълг може да бъде изплатен със стойността на тази вечеря — отвърна ѝ Брин, също шепнейки.

Барбара нервно се изсмя.

— Искам да кажа, какво мислиш за евентуалния бъдещ конгресмен?

Брин сви рамене. Дърк Хамърфийлд току-що беше свършил да говори пред събраната група.

— Мисля, че Лий и Ендрю излъгаха, че имат някаква работа, просто искаха да избягнат канонадата от благодарности.

Барбара дори още повече снижи гласа си.

— Искам да кажа, мислиш ли, че той е шепнещият?

Студените тръпки, които нито за миг не бяха затихнали напълно, отново плъзнаха по Брин. Възможно ли е той да е шепнещият? Можеше ли той да е мъжът, който държи Адам точно тази минута?

Не изглеждаше така. Просто не изглеждаше, че е такъв човек.

— Не знам — каза тя уверено на Барбара. — Но поради някаква причина просто не мога да го повярвам. Твърде е приятен и твърде оженен!

— Именно с „твърде оженените“ мъже трябва много да внимаваш! — предупреди Барбара.

Брин се намръщи, любопитно огледа приятелката си и се замисли за външния вид на Барбара. Барб никога не е изглеждала по-добре. Роклята ѝ беше семпла и лъскава, от бежова коприна, късата ѝ руса коса свободно се спускаше около лицето. Брин реши, че причината Барбара да изглежда толкова блестящо беше блясъкът на лицето ѝ и диамантеното искрене на очите ѝ.

— Да не говорим за това — промълви Брин. — И без това съм достатъчно нервна.

— За какво искаш да говорим?

Брин сви рамене. Не за Хамърфийлд. Не за Адам.

— Бих искала да знам за теб... и Ендрю.

Барбара се усмихна, без да се изчервява и без да се запъва.

— Мисля, че е чудесен. Чувствен и мил, не се страхува да се забавлява и е неотразимо секси. А като се има предвид положението му в живота, колкото и да е странно не го показва по никакъв начин. Срещала съм много от така наречените звезди. Всички тези момчета са уникални. Те здраво са стъпили на земята.

Брин се заигра със сламката в наполовин изпития коктейл от джин с тоник.

— Искам да кажа, какво мислиш, че ще излезе от всичко това?

Барбара се изсмя.

— Не се срещаме толкова отдавна, нали разбираш.

— Разбирам, но ако харесваш някого толкова много...

— Е, тогава поемаш по пътя и ще видиш накъде води.

— Никога ли не се страхуваш?

— Брин, ти много си увлечена по Лий, така ли?

— Не знам. — Лъжа. Да, харесва ми, мислено си призна Брин. — Има толкова неща, около миналото му. Толкова неща, от които се страхувам, толкова неща, които не разбирам.

Барбара се канеше да отговори, но се спря, защото сцената привлече вниманието им. Хамърфийлд успя бързо да представи групата; последваха бурни ръкопляскания, завесата се вдигна и се показаха Лий и групата. Започнаха с шумно биене на барабани; Лий запя рока от първия им албум.

Както винаги, Брин усети как гласът му преминава около нея и я обгръща. Също като него, беше насечен и мъжествен, лъскаво грубо кадифе. Тази вечер групата беше със смокинги и надиплени бели ризи.

Брин никога не беше виждала Лий в толкова официално облекло, отново усети как я залива топла вълна, също както, когато го видя да се облича същата вечер. Елегантната бяла риза още повече подчертаваше красивия му тъмен цвят, рязко контрастираше с острите ъгли и равнини на лицето му.

Никога няма да престана да го желая, призна си тя натъжено. Позволих си да се увлека и сега никога няма да мога да избягам...

Барбара пак се обърна към нея, докосна рамото ѝ и се наклони по-близо, за да я чуе.

— Мразя да звуча като философ — каза Барбара сухо, — но някои поговорки са верни. В живота нищо не идва лесно.

— Клипът скоро ще бъде готов.

— И мислиш, че ще си отиде така незабелязано, както дойде? Казвам ти, че няма да стане така, Брин. Мога да ти кажа, че той съвсем очевидно здравата е хлътнал по теб.

Брин се намръщи.

— Може би просто защото... защото се чувства отговорен за всичко, което се случи. Искам да кажа — тя отново снижи гласа си до приглушен шепот — всичко това започна със снимките, които му направих.

Барбара подсмръкна.

— Не мисля, че познаваш приятеля си твърде добре, мила. Щом се чувства отговорен, значи ще бъде отговорен. Но ако не иска да бъде с теб, няма да бъде. А и всеки глупак усети сексуалното привличане между двама ви още от самото начало.

Брин се канеше да отвърне на безцеремонността на Барбара, но усети потупване по рамото си. Обърна се и видя Дърк Хамърфийлд, който я фиксираше с вечната си усмивка.

— Наслаждавате ли се на вечерта, дами?

Брин отново усети студенина. Колко време беше тук? Този ли така мило усмихнат мъж беше превърнал живота ѝ в ад?

Искаше да му изкрещи, искаше да извика „Къде е Адам? Къде е сега племенникът ми? Ако не си го получа обратно утре, ако и най-малко е пострадал, аз ще...“

Какво? Какво? Тя зависеше изцяло от милосърдието на друг. Какво правеше тя тук? Какво би могла изобщо да открие?

— Приятно е, благодаря — чу се Брин да казва. След това започна да бръцолечи. — Печената патица беше направо великолепна. Ами салатеният сос! Вълшебен!

— Сърцата от ангинари бяха чудесни — добави Барбара. Те се спогледаха. Дали пък внезапната нервност не я превръщаше в истеричен идиот, неспособен да разговаря нормално?

— Радвам се да чуя, че храната е добра — отговори Хамърфийлд. Наистина ли усмивката му е добронамерена? Или в извивката ѝ има нещо злокобно? — Изглежда — продължи Хамърфийлд, сочейки към сцената, — че Кондър е избрал тази тиха балада точно за мен. Бихте ли споделили един танц с мен, госпожице Келър?

Не! — искаше да изкрещи.

Тя му подаде ръка и го удостои с усмивка, толкова пластична, колкото неговата.

— С удоволствие, господин Хамърфийлд.

Дърк Хамърфийлд погледна към Барбара.

— Ако нямате нищо против...

— Ни най-малко — бързо каза Барбара.

Брин се почувства неудобно в момента, в който се озоваха на дансинга. Дърк Хамърфийлд държеше да танцуват плътно притиснати. Брин се опита да се отдръпне, но без да прави сцени, едва ли щеше да постигне нещо. По дяволите, Лий! Трябва да му каже цяла нощ да изпълнява бързи мелодии.

Успя да отдръпне лицето си достатъчно далеч от рамото на Дърк, за да може да говори.

— И така, господин Хамърфийлд, как върви кампанията?

— Добре. Чудесно! — каза той оживено. Ръката му се спусна към талията на Брин, след това по-надолу, като същевременно направи внезапна чупка с тялото си.

Брин установи, че са точно пред сцената. Вдигна поглед и си даде сметка, че Лий я фиксираше, без дори гласът му да трепне и без да пропусне и един удар на барабаните. Тя познаваше този особен блясък в очите му. Гняв. Май че биеше особено ожесточено с палките? Искаше ѝ се да го удари. Какво си мислеше? Че ѝ харесва политикът да я опипва? Той ѝ беше предложил да дойде тук.

— Как излязоха снимките, госпожице Келър?

Сърцето на Брин пропусна един удар.

— Всъщност не знам — излъга тя. — Предадох филма и пробните снимки на Лий, веднага след като бяха готови.

Почувства, че колената ѝ се подгъват, но продължаваше да го гледа в очите, решена да види дали той изобщо ще реагира на лъжата.

— Колко жалко! С удоволствие бих ги разгледал. — Погледът му не помръдваше от нейния. Ръката му се спускаше все по-надолу и по-надолу. Почти я галеше.

Тя стисна зъби, сграбчи ръката му и се усмихна. Не издържаше повече. Като нищо можеше да се окаже, че той е похитителят. Може би точно сега държеше Адам, а имаше нахалството да я докосва, сякаш ѝ беше любовник. Ще закрепци, ще припадне или ще повърне. Трябва да свърши. Не се добираше до нищо.

— Къде е съпругата ви, господин Хамърфийлд? — попита тя. — Все още не съм имала удоволствието да се запозная с нея.

Хамърфийлд видимо пребледня. Отвори уста, за да отговори, но рязко се извърна. Брин забеляза, че го бяха потупали по рамото.

— Може ли да ви разделя, господине? Предполагам, че е невъзпитано да постъпя така с човека на деня, но се опасявам, че никога нямам да имам шанс да танцувам с дамата.

— Разбира се, разбира се! — Хамърфийлд потупа новопришълеца по гърба и Брин широко се усмихна. Младият играч на голф Майк Уинфелд я спаси от неприятното задяване на дансинга и вероятно от прилошаване. Беше здрав, жизнен и привлекателен с вида на човек, който прекарва на открито. А Брин безспорно се зарадва, като го видя.

— Може ли? — попита я той.

— Разбира се! — измърмори тя. Беше истинска въздишка на облекчение. Като че ли във всичко това имаше някаква грешка.

Той я притегли към себе си и те бързо затанцуваха по дансинга.

— Не мислех, че толкова скоро ще ми се отдаде шанс — каза той укорително.

— Наистина бях заета! — каза Брин.

— Да фотографирате знаменитостите?

— Да танцувам за клипа на Лий. Аз съм и танцьорка — каза Брин.

— Разбира се, че сте — й каза той одобрително.

— Как върви състезанието? — го попита Брин.

— О, чудесно. От време на време попадаш в пясъчен капан, но обикновено има начин да се измъкнеш. Кога ще ви е възможно да ми направите снимки?

— Всъщност още не знам — каза Брин със съжаление. — Пък и продължавам да работя за Лий.

— О — въздъхна той тъжно, завъртайки се отново.

Брин реши, че е доволна, задето беше танцьорка. Само професионалистка можеше да се надява да следва приклякванията и завъртанията му. След това отново се оказа притисната толкова плътно до него, колкото и при Хамърфийлд. А играчите на голф — както и политиците — имат неспокойни ръце. Проблемът с Уинфелд идваше от това, че беше много бърз и тя не успяваше да се движи достатъчно бързо, за да избегне блуждаещите му пръсти...

Лий бе благодарен, че свиренето за него беше като дишането. Мисълта му се рееше. Не, по дяволите! Не се рееше. Беше прикована в Брин. Толкова се измъчваше, като я наблюдаваше с Хамърфийлд и с играча на голф. Беше облякла тънка рокля с презрамки от черна коприна, пристегнатата с колан около кръста. Коприната грациозно следваше извивките ѝ, а когато танцуваше... когато се движеше... тя беше гъвкава, подвижна и красива.

И съблазнителна като разцъфнала роза.

Не трябва да я наблюдавам, помисли си той. Биенето на барабаните беше като дишането, но барабаните не можеха да свирят сами. И макар че хиляди пъти беше пял тази песен с този ритъм, не

можеше да отвърне погледа си от нея. И не можеше да попречи на гнева си да се надига в него и да взема колосални размери. Тя се смееше, докато разговаряше с играча на голф. Смееше се! Очите ѝ излъчваха красив блясък.

Аз не я притежавам, предупреди се той строго. Но се чувстваше, така сякаш я притежаваше. Защото толкова беше хлътнал по нея. Нощем тя беше гола магия в прегръдките му, нежна и сатенена страст. Да гледа как друг мъж я докосва... По този начин. Почувства се като абсолютен дивак.

Бицепсите му се напрегнаха и надуха под бялата надиплена риза; изпя последните думи от песента и удари последен провлачен тон.

Едва чу аплодисментите. Постъпи глупаво, като дойде на вечерята. Тази вечер нищо нямаше да постигне.

Пък и какво ли очакваше? Нещо... Нещо да се случи. Но нищо не се случи. Само дето нервите му се опънаха до скъсване.

— Хамърфийлд се интересува от снимките — подхвърли Брин, докато Лий форсираше двигателя на колата си. Беше късно; бяха останали само чистачите. Лий беше студен и мълчеше, откакто го посрещна на сцената, докато групата демонтираше съоръженията си. Лий не откъсваше поглед от пътя и отговори с тихо сумтене. — Чуваш ли ме, Лий? Хамърфийлд попита за снимките.

— Чух те. Какво друго те попита?

— Моля? — промълви Брин, смутена от враждебността, която се долавяше във въпроса му.

Той ѝ хвърли бърз поглед, светкавичен огненожълт поглед, преди отново да насочи вниманието си към пътя.

— Попитах те за какво друго ти говори.

Тя сви рамене, все още неразбираща мрачните чувства, които къкреха в него, и отново застана в отбрана.

— Не помня.

— Разбирам. Трудно е да чуваш добре, когато танцуваш толкова плътно притисната.

— Да танцувам толкова притисната ли? Идеята не беше моя!

— И за миг не ти хрумна да отблъснеш мъжа, предполагам.

— Опитах!

— Странно. Съдейки по собствения си опит умееш да се справяш, стига само наистина да си решила да отблъснеш някой мъж. А какво ще кажеш за онзи атлет, играча на голф?

— Майк Уинфелд?

— Така ли се казва?

Брин усети, че гневът ѝ се надига като реакция на неговия.

— Виж какво, Лий, не разбирам какъв ти е проблемът тази вечер, но няма да стоя и да търпя повече. Ти предложи да използваме тази вечеря, както и Барбара да дойде с нас. Ти настоя да измъкна нещо от Хамърфийлд. — Тя замълча, решена да не се увлече в назоваване на имена. Но беше бясна. Преди всичко нощта беше невероятно напрегната, а сега той я напада за неща, за които бе виновен той. — Ти, проклетнико! — изсъска тя въпреки най-добрите си намерения. — Как мислиш, че се чувствах? Човекът все още може да държи Адам. Ни най-малко не исках да се доближавам до него!

— Ами Уинфелд?

— Уинфелд? Лий, просто престани!

— Казвала си ми, че харесваш играчите на голф.

Беше изморена и изтощена — съвсем не беше готова за този разговор. Сълзи опариха очите ѝ и реши да си отмъсти — да го нарани така, както той беше наранил нея.

— Добре — обичам играчите на голф! И това съвсем не те засяга. Престани!

— Брин — започна той, но след това измънка. — О, по дяволите!

Размърда се на шофьорското място, без да откъсва стоманения си поглед от магистралата. След минутка ще завият, помисли си Брин, ще пристигнат в неговата къща. Сякаш колата беше заредена със статично електричество. Далеч не беше сигурна, че иска да влезе в дома му с него. Строгото и изопнатото изражение на лицето му, начинът, по който като менгеме се беше вкопчил във волана, убийственото напрежение, което се излъчваше от него, всичко подсказваше, че трябва да се очаква взрив.

— Не беше моя идея да гледам как публично на дансинга опипват жената, с която спя.

— Опипват! — възмути се Брин. — По дяволите, Лий!

Колата направи остър завой, навлезе в алеята и рязко спря пред входната врата.

Той се извъртя към нея, пулсът му туптеше в челюстта.

— Опипват. Да, думата е точна, мисля. Как иначе да го нарека, след като ръцете на мъжа бяха навсякъде по тебе?

Брин се загледа в него за минутка, искаше ѝ се да го удари, надявайки се, че няма да избухне в смешни сълзи. Атаката беше несправедлива.

— Не исках да бъда там, където бях!

— Широко и продължително се усмихваше на играча на голф. Сякаш си много доволна, че си там.

Брин изскочи от предната седалка, тръшна вратата зад себе си. Комбито ѝ беше паркирано пред гаража и тръгна към него, токчетата ѝ остро отекнаха по чакълестата пътека!

— Къде по дяволите, отиваш? — извика той, изпълзя от шофьорското място и се загледа зад нея.

— Вкъщи — каза тя кратко и зарови в чантата си за ключовете. — Ще подготвя нещата за утрешното завръщане на Адам. С или без твоя помощ. И ще дойда тук да прибера момчетата, преди да са се събудили.

— Не, няма, защото не си тръгваш.

— О? Защото съм жената, с която спиш? Ти не ме притежаваш, Лий. Ти дори не си ме наел. А тъй като вече съм „опипана“ за нощта, мисля, че предпочитам да спя в собственото си легло. — Пръстите ѝ откриха ключовете и тя ги извади от малката чантичка.

Той започна тихо да роптае, обувките му шумно заскриптяха, докато пресичаше по чакъла. Брин усети как сърцето ѝ започна бясно да бие в гърдите. Искаше ли той да успокои гнева ѝ? Или вярваше, че тя ще може да опровергае собствените му думи и да му каже, че е нещо много, много повече от жената, с която той спи?

Не беше сигурна; знаеше само, че изведнъж се изплаши, обърна се към комбито, но знаеше, че няма да успее да отвори вратата, преди той да стигне до нея.

Не успя. Усети ръката му на рамото си, хватката му ѝ причини болка, когато я завъртя.

Говореше тихо, произнасяйки внимателно всяка дума.

— Брин, дори и да те мразех, ненавиждах и презирах, нямаше да те оставя да се качиш в тази кола и да си тръгнеш. Не тази нощ. Сега се дръж разумно, обръщай се и влизай в къщата!

— Разумно? — изкрещя Брин. Щеше да е луда, ако се съгласи. Той стисна устни, а на лунната светлина в очите му сякаш пламтеше бял огън.

— Както искаш — каза ѝ той.

Гъвкаво се наведе, хвана я през кръста и я хвърли на рамото си. Тя бясно запротестира, когато той се насочи към вратата и внимателно набра кода на новата аларма. В момента, в който се озоваха вътре, той щракна лампата в коридора и я пусна.

Разтреперана и чувствайки, че собственото ѝ раздражение безмилостно е завладяло тялото ѝ, Брин сви ръце в юмруци до хълбоците си, отхвърли назад разошените си къдрици и срещна погледа му с пламнал поглед.

— Ще напусна къщата, когато аз реша.

— Не, няма. Не и, когато сме замесени във всичко това.

— Замесени? Утре свършва и по дяволите проклетите снимки! Пък и какво ли ще открием? Какво ще направим, за да го докажем? Искам само Адам. Още сега бих зарязала всичко.

— Но няма, госпожице Келър. Защото и аз няма да го зарежа. Аз също съм замесен. И не обичам да бъда заплашван и манипулиран. Така че няма да забравим за снимките. — И с ръце, скръстени на обличените му в смокинг гърди, той бавно тръгна и се спря на няколко сантиметра от нея. — Няма да излезеш от тази къща. Нямам намерение да подпомагам или подстрекавам към убийство или самоубийство. Няма да прекарам остатъка от живота си да се чудя дали съм могъл да направя нещо в нощта, когато съм те намерил разплескана на пътя! Не се дръж като дете, Брин, или аз ще се отнасям към теб като към дете.

Като че ли нямаше достоен начин да се измъкне от ситуацията. Щеше да е луда, ако се опълчи срещу него; усещаше силата му дори когато не я докосваше. Единственото нещо, което можеше да направи, беше да спаси гордостта си, ако се държи възможно най-невъзмутимо.

— Добре. Ти ми помагаше... за Адам. Утре се нуждая от тебе, ти самият си на снимките. Ще си вземем Адам. — Моля ти се, направи така, че това да стане, мълчаливо се молеше тя. Но трябваше да го вярва, затова продължи да говори на Лий. Вътрешно беше толкова болезнено наранена, че беше готова да се бие. — Ще продължим играта със снимките. Но с това всичко ще свърши. Разбирам, че трябва

да съм готова да скачам, да се моля и да се търкалям, когато голямата звезда говори, но вече веднъж минах по този път. Той не е за мен. А сега си лягам. Сама.

Той мълчаливо я наблюдаваше през цялата ѝ реч; когато свърши, продължи да я наблюдава. Втренчено. Единствените признаци за силата на гнева му бяха присвитите му очи и пулсът, който силно туптеше в една вена на жилестия му врат. Брин горчиво се усмихна и се обърна, насочвайки се към стълбите.

Вървеше бързо, целенасочено. Усецаше как очите му пронизват гърба ѝ, като жарки лъчи през голата ѝ плът. Тръгна нагоре по стълбата. И тогава усети хватката му; този път не го чу да се приближава, не усети мълчаливата му атака. Толкова се стресна, че изплашено извика. Беше точно като сцената, която толкова често бяха репетирали за клипа. Тя се обърна и падна в прегръдките му. Загледа се в очите му, чувствайки силата и властта на ръцете му около себе си.

— Сериозно говоря, Лий! — извика тя, борейки си безуспешно с него. — Не искам да спя с теб!

— Млъкни! Ще събудиш Мария и децата. Нямам намерение да те оставя отново да се свиеш в черупката на сексуалното въздържание — „не, не ме докосвай“ — само защото не умееш убедително да спориш!

Плавно се изкачиха нагоре по стълбите; с широките му крачки бързо преминаха по коридора покрай балкона.

— Лий! Ние не спорехме! Ти правеше язвителни, обидни забележки и не ми даде възможност да се защитя. Да защитя себе си! Какво говоря! Всичко това е шега. Не ти дължа никакви обяснения или извинения. Бях луда, че...

Думите ѝ бяха спрени от устните му, които здраво се залепиха в нейните. Дори в яда си той беше убедителен; така я беше хванал, че тя не можеше да се отскубне, можеше само да приема и отблъсква горещите милувки на езика му. Колкото ѝ дълбоко да страдаше, колкото и силни да бяха възмуцението и ядът ѝ, тя не можеше да потисне бурята от емоции, която се надигна в нея. Желанието запрепуска през нея, заля я като бурен, неудържим водопад. Целувката свърши, когато се озова на леглото, където я хвърли най-безцеремонно. Брин се разтърси и се опита да събере разсъдъка и достойнството си.

— Мисля, че не ме чу — каза тя грубо, насилвайки се да си придаде презрителен вид. Той продължаваше да не я слуша. Жакетът на смокинга падна на пода. С точни движения свали ръкавелите си. Издърпа краищата на ризата от панталоните си и голите му рамене блеснаха на лунната светлина. Прецтракването на копчето и стърженето на ципа отекнаха странно високо в тишината на нощта. И през цялото време тя виждаше златистите му очи върху себе си. — Какво си мислиш, че правиш? — попита Брин.

Той вежливо, но подигравателно вдигна вежда.

— Събличам се.

— Защо? — ледено попита тя.

— За да спя с жената, с която спя, разбира се. — Обувките му с трясък се удариха в долапа и той отстъпи от панталона и гащетата си. Вече трябваше да е свикнала с тялото му, но не беше. Не съвсем. Всеки път, когато го видеше гол, чувстваше, че дъхът ѝ спира от вълнение. Откриваше ново очарование в бронзовата ширина на раменете му, в лъскавината на нагънатите мускули, в стоманено твърдия плосък корем.

Тя дори забрави жилещите думи, когато той тръгна към нея, загледан в нея с очи, които лунната светлина изпълваше с блясъка на блудник. Той ѝ вдигна крака, докосването му беше невероятно нежно, като се има предвид с какво ярост захвърли обувката ѝ.

— Лий...

И другата ѝ обувка изхвърча. Тръпки полазиха по нея, когато пръстите му преминаха по дължината на чорапогащника до слабините ѝ, до ластика около кръста ѝ и ги изхлузиха; след това я докосна по голата плът.

Брин установи, че лежи там, послушна и страдаща, съблазнена от желанието, което той толкова лесно успяваше да събуди в нея. Нямахше да стане жертва на собствените си издйнически нужди. С кратък гневен вик тя направи усилие да стане от леглото, но здравата се удари в силните му гърди и отново се оказа подхвърлена на леглото, пленник на преплетени крайници и жилеста мощ. Пръстите му се вплетоха в косата ѝ и той пак започна да я целува, устните му гъделичкаха, преследваха, умоляваха нейните, но и настояваха, движени от нуждата и страстта...

Отново нежен... отново гальовен. Груб, но никога причиняващ болка. Истински водовъртеж закипя в утробата ѝ и тя го искаше, него, докосването му.

Ръцете му се разхождаха смело с чувство за собственост по тялото ѝ, промъкваша се през роклята, която я покриваше, обхванаха гърдите ѝ, възбудиха ги до предателска твърдост. Дланта му се спусна до бедрото ѝ, хлъзна се под плата, за да подразни голотата ѝ и започна да се движи по нея със смела и безцеремонна интимност. Вдигна глава от нейната и продължи да говори гневно, но тя се вслуша в думите.

— Малка глупачка! Не знаеш ли колко много ме вълнуваш, колко много се нуждая от тебе? И да, когато един мъж обича една жена, той се ядосва. Полудява. Подивява. Когато я види в прегръдките на друг мъж. Не, не те притежавам. Но все още си моя. Моя ще бъдеш на лунната светлина.

Бяха разтърсващи думи. Разгорещени, прошепнати, които се пръснаха в мозъка ѝ като кристал. Той я обичаше; каза, че я обича... Каза, че я обича. Но така ли беше наистина? Не бяха ли това думи, които мъжете лесно шепнеха в момент на силна възбуда?

Тя простена, когато той изведнъж се раздвижи, рязко отметна полата на роклята ѝ и приплъзна тялото си между краката ѝ. Силата, с която влезе, ѝ подейства като шок, но приятен, шеметен шок, от който тялото ѝ продължи леко да потръпва. Несъзнателно тя заби нокти в гърба му, тихо стенойки, докато разярилата се буря от болка, гняв и неудържимо желание преминаваше през тях и около тях с безмилостната мощ на циклон. Брин не мислеше за нищо друго, освен за напирателната нужда, за сладостта, която се въртеше, вътре в нея, за чудото да усеща движенията му в себе си, да облекчава нуждата, да я разпалва до полуда...

Освобождаването ѝ надигна вълна, която трепетно премина през нея и облекчи тялото ѝ от дивата, разбушувана красота на бурята. Чу го да простенва името ѝ, усети напрежението му върху себе си, силната тръпка и собственото му освобождение. Докато се притискаше в него, се зачуди кое е вярното — гневът или любовта? И избухна в сълзи.

Той отскочи като беззвучна светкавица, откъсна се от нея, взе я в прегръдките си. Думите вече не бяха ядовити; а тревожни, изпълваха сърцето ѝ с мъка и угризения.

— О, Брин, никога не съм искал да те наранявам; никога не бих искал да те нараня! Господи, толкова, толкова съжалявам. Моля те не се страхувай от мен. Не бих могъл да го понеса, ако те плаша...

Трябваше й миг, за да асимилира думите му, да разбере, че той самият се разкъсваше; болката му бе като кама, раздираща вътрешностите му. Тя се поосвободи от прегръдката му, отдръпна се достатъчно, за да срещне погледа му, и объркано поклати глава.

— Ти не ме нарани, Лий. И не се страхувам от теб.

Той мълча един миг, който сякаш се проточи цяла вечност. След това ръката му се раздвижи, за да докосне лицето й; разтрепери се, когато започна да изтрива сълзите й.

— Тогава защо плачеш? — попита той с дрезгав шепнещ глас.

— Защото... — Брин заекна. Искаше да му каже истината; искаше да го попита дали наистина я обича. Но не можеше. Дори с него все още не можеше да бъде толкова доверчива. А любовта..., някога беше разбрала, че тя може да означава много неща. Преди да му се довери, трябваше да се убеди, че това означава завинаги, завинаги — и че е готов до края на живота си да разпространи любовта си и върху трите малки момчета, които не са негови.

Но трябваше да каже нещо, защото тревогата и грижата, които изпитваше към нея, идваше от самата му душа; тя не я разбираше, но никога не го беше виждала толкова разстроен.

— Лий, кълна ти се, че не се страхувам от теб — и ти никога, никога не си ме наранявал. Мисля, че просто е от нощта. Бях толкова разтревожена и изплашена. Вечерта беше ужасна, а след това и ти така се нахвърли върху мен...

— Господи, Брин, — простена Лий. — Съжалявам. Не знам какво ми стана. Можеш ли да ми простиш?

— Да, разбира се. Но моля те, можеш ли да ми кажеш защо си толкова разстроен?

Той въздъхна, докато с длан галеше бузата й, след това легна по гръб на възглавницата и се загледа в тавана.

— Някой път, Брин. Не сега. — Неочаквано той се разтрепери и тихо заговори, колебливо. — Нали не ме намираш... За брутален?

Брин се усмихна и положи глава на гърдите му, озадачена от думите му, но решена да го успокои.

— Огнен, буреносен, страстен, напрегнат, силен и мощен. Вихрушка, да. Но брутален — никога. Ти си огън и вятър, и нежен бриз, и аз ги обичам всичките.

Той мълчеше, галеше косата ѝ, притегли я по-близо до себе си и отпусна брадичката си на главата ѝ. Брин изчака един миг, знаейки, че този път той разчиташе на нея за силата си. След това тихо му заговори.

— Моля ти се, разкажи ми за жена си, Лий.

— Тя умря — каза той беззвучно.

— Знам това. Но моля те, нека се опитам да разбера какво те кара толкова да страдаш.

— Ще ти кажа, Брин, обещавам. Скоро.

Трябваше да се задоволи с това; тя все още не можеше да му даде всичко; вероятно така беше и с него. Неговите страхове изглеждаха толкова дълбоки, колкото и нейните.

Изведнъж той я вдигна над себе си; пръстите му се сплетоха зад тила ѝ и той я притегли надолу, за да опре устните си в нейните с благоговение. Търкулна се към нея и ѝ се усмихна, когато се озова срещу нея, дърпайки намачканата рокля, която все още се увиваше около нея.

— Може ли да се освободим от това? — попита той. — Имам нужда да спя и да прегръщам тебе, а не някаква материя.

Брин мълчаливо изхлузи роклята през главата си и я изхвърли от леглото. Сетне се сгуши до него. Хиляди неща можеха да бъдат изречени, но нищо не беше казано. Лежаха си там и след известно време Брин се унесе в сън.

Когато след време — не знаеше след колко — се събуди, установи, че беше сама. Стресната, тя се понадигна и се огледа. Видя го до балконската врата, тихо загледан в нощта. Луната улови профила му и той изглеждаше силен и горд... но лицето му, в сянката, беше призрачно.

— Лий! — извика тя тихо.

Той се върна при нея, припълзя в леглото и плътно я прегърна.

— Събудих те. Съжалявам.

— Няма значение. Просто искам да ти помогна. Ти ми даде всичко.

— Не — поправи я той. — Ти ми даде всичко. — Прегръдката му се стегна около нея и се загледа в очите ѝ.

Треперя, помисли си Лий. С всеки изминал ден все повече разбирам колко много се нуждая от нея, а почти разруших всичко...

— Тази вечер веднъж те любих като дивак — каза ѝ той. — Сега нека да те любя нежно, гальовно...

И той я люби нежно, обичаше я с галещия си поглед, докато ръцете му я милваха. Тя стенеше, облечена само в лунната светлина. Пръстите му галеха гърдите ѝ, обичаха ги. Устните му намериха грапавите зърна, възбуждаха ги, докато се превърнаха в прелестни връхчета.

И отново я огледа по цялата ѝ дължина. Розово — кремавата красота на гърдите ѝ, които се надигаха и спадаха с ускореното ѝ дишане. Извивката на нежната ѝ талия и кръста ѝ. Гладка. Беше гладка и дълга... бедрата ѝ красиво извити. Беше танцьорка, припомни си той. И го беше отвела със себе си да танцуват в облаците. Отново започна да милва всичко, на което погледът му се любуваше и изпиваше. Ръцете му тръгнаха по нея с пламенно обещание; устните му вкусуваха и галиха плътта ѝ; езикът му чертаеше огнени следи по корема ѝ. Той нежно я обърна, обсипа с целувки гърба ѝ надолу до кръста.

Сетне я обърна с лице към него и я люби с най-дълбока интимност, сам отнесен от безразсъдна страст, докато тя се извиваше гъвкаво и грациозно под нежното му докосване, шепнейки името му, крещейки името му, вплитайки пръстите си в косата му и молейки го да я обладае...

И той я облада, откривайки, че тя можеше да бъде толкова страстна, колкото изискващ беше той. Тя се изправи над него на лунната светлина, скулптура от горда и гола красота, докато гледаше надолу към него с навлажнени устни, докато буйната ѝ червеникава коса се къдреше по набъбналата красота на гърдите и. Усмихна му се, устните ѝ причудливо се извиха.

— А сега нека аз да те любя — каза му тя, навеждайки се така, че зърната на гърдите ѝ да докоснат неговите гърди, от което в него отново се разля еротична топлина — като на дивак.

Той се усмихна и я обгърна с ръце.

— Любов моя, прави с мен, каквото искаш...

Много по-късно той ѝ напомни, че трябва да спят, че утре е денят, в който трябва да си получат Адам обратно. Трябва да са отпочинали — и нащрек. Брин се усмихна на себе си, благодарна за забравата на нощта. Лий не ѝ беше оставил много време да се тревожи. Беше ѝ дал нещо — макар че още не беше сигурна какво. Все пак каквото и да се случеше, сега той беше с нея, през най-голямото изпитание в живота ѝ.

Беше много, много благодарна на Лий Кондър.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брин се събуди радостно възбудена; би трябвало да е изморена, но се чувстваше невероятно бодра. Неделя е и тя ще си получи Адам обратно.

Хрумна ѝ, че е абсурдно да се радва на мисълта, че ще разговаря с похитителя, но чуе ли гласа му, ще бъде толкова благодарна, че с готовност ще запълзи на колене, ако ѝ наредят. Той здравата я разигра — от самото начало. Напрежението за малко не я унищожи и щеше да я унищожи, ако не беше Лий. Опита се да не мисли, че всичко можеше да се окаже лъжа; че похитителят може още да задържи Адам. Не посмя да си мисли такива неща — щеше да се пръсне.

Мария, която се оказа мила отговорна жена в средата на петдесетте, с едри гърди, дълбока топла усмивка, с удоволствие се съгласи да остане и тази сутрин още няколко часа с двете по-големи момчетата, когато Брин и Лий излязат. Брайън и Кийт вероятно щяха да спят поне до девет и тъй като знаеше, че сутринта ще бъде наситена с напрежение, Брин беше доволна, че те ще могат да се приберат, след като всичко свърши. Опита се да скрие истината от тях, но децата с присъщия си усет, подушиха, че има нещо нередно. Мария трябва да ги доведе в къщата ѝ около единадесет — навреме, за да поздравят брат си и нея, молеше се Брин.

Брин вярваше, че Мария също знае, че нещо не е в ред, но не задаваше въпроси и даваше да се разбере, че е готова да помогне според възможностите си.

Когато за първи път видя Мария, Брин малко се смути заради очевидната ѝ връзка с Лий, но остана доволна, че възрастната жена явно я хареса от пръв поглед. Мария очевидно обожаваше работодателя си, и двамата чудесно се разбираха.

Към седем в неделя сутринта Брин беше вече станала и облечена — готова да тръгне, преди Лий да е излязъл изпод душа. Макар и толкова рано, Мария беше приготвила кафе. Опита се да убеди Брин да хапне, но тя знаеше, че не би могла да преглътне дори една хапка.

Когато Лий се появи долу, Брин едва го остави да отпие от чашата с кафе, толкова бързаше да се прибере в къщата си.

Лий не се опита да ѝ говори по пътя. И двамата бяха невероятно напрегнати. Брин едва се въздържа да не се втурне през входната врата; но се сети, че макар и да беше нейният дом, Ендрю и Барбара вероятно бяха заедно. Те заслужаваха известно уважение заради дискретността си особено след като бяха там, изложени на опасност, да държат под око нещата вместо нея, за да могат тя и момчетата да бъдат на сигурно място при Лий.

Нетърпеливо натисна звънеца. Беше само осем. До обаждането имаше още час. Лий я погледна, тя се изчерви.

— Брин, цялата ще станеш на възли, преди изобщо да се е случило нещо — предупреди я той.

Гърлото ѝ се стегна.

— Не мога да го предотвратя, Лий. Не знаеш как се чувствам.

— Доста добре си представям — отбеляза той сухо. — И продължавам да мисля, че още в самото начало трябваше да се обадим в полицията.

— Не! Нещо можеше да се случи на Адам!

— А можеше да си го получиш и преди четири дни — заяви Лий убедено.

— Той е добре, казвам ти, че е добре! — извика Брин раздражено. — Гласът ѝ се повишаваше, ставаше истеричен.

Вратата се отвори, докато тя все още крещеше. Барбара, облечена в домашен халат, погледна единия, после другия и се отдръпна, за да могат да влязат. Строгото лице на Лий и зачервеното лице на Брин я предупредиха, че градусът на напрежение вече е достатъчно висок.

— Направила съм кафе — каза тя, поглеждайки часовника си. — Чака ни дълъг час. Много дълъг.

Брин вече беше вътре, крачеше напред-назад.

— Лий, този път, когато се обади, аз ще говоря. Ти имаш свойството да го дразниш.

— Прости ми, че не искам ти и Адам да бъдете убити — отвърна Лий, челюстта му още повече се стегна.

— Ела, скъпа, да отидем в кухнята и да пийнем кафе.

Барбара чувстваше прехвърчащите искри и бързо сграбчи Брин за ръката.

Минутите се точеха едва-едва. Ендрю се появи долу и Брин го чу тихо да разговаря с Лий. Тя изтича и застана пред двамата.

— Моля, моля! Не правете нищо, да не объркате всичко! Няма да има никакви засечки. Ще върна снимките; Адам ще се прибере вкъщи. Вие двамата не правете нищо! Обещайте ми! Закълнете се!

— Брин — намеси се Барбара.

След това Ендрю и Барбара, самите те нервни, се заеха със задачата да държат Лий и Брин разделени. Барбара се съгласи, че Брин беше сгрешила. Трябваше да се обадят в полицията. Но пък не можеше да обвинява Брин, че е толкова изплашена заради малкия си племенник.

И всичко ставаше, както си беше представила, реши Барбара. Тя искрено вярваше, че Лий и Брин бяха като родени един за друг, че имаше любов и тя трябваше да им помогне сега, както им помогна през изминалите дни.

Но очевидно и двамата бяха изплашени от дълбочината на това чувство и сега, когато мъката и напрежението се повишаваха, те бяха на ръба на взривяването.

Точно в девет телефонът иззвъня. Брин изтича към него, време за второ позвъняване нямаше.

— Добре, госпожице Келър. Радвам се, че сте там. Готова ли сте?

— Да, да! В мен са негативите и пробните снимки и нищо не съм пипала. Моля ви, кога мога да взема Адам?

Хрипкав смях ѝ отговори.

— Дайте ми Кондър.

— Не! — протестира Брин. — Моля ви, имате работа с мен; искам си Адам сега. О, моля ви...

— Дайте го.

Заповедта беше ненужна. Лий сграбчи телефона от нея.

— Искаме детето. Сега. Или ще направим нещо със снимките — изръмжа Лий.

— Ще си го получите. Веднага, щом като пратя детето, ще се обадите в онова фоайе и ще уведомите госпожица Келър. Тя ще остави нещата и ще си тръгне. Не смейте да пуснете наоколо някой подозрителен, разбирате ли? Не мисля, че сте толкова глупав, но

просто исках пак да поговоря с вас, Кондър, за да ви напомня, че не искам никакви номера.

— Няма да има номера — съгласи се Лий, поглеждайки към Брин. — Но Господ да ми е на помощ, ако нещо не се получи...

— Не от моя страна. Кажете й да тръгва.

Лий затвори.

— Е? — попита Брин, сграбчи ръката му и несъзнателно заби нокти в нея като хищна птица.

— Сега можеш да тръгваш — каза той тъжно.

— О, слава Богу, слава Богу — измърмори тя. След това с погледа си улови очите му. — Никакви номера, Лий, наистина. Трябва да си тук.

— Никакви номера — повтори той мрачно. — Ще бъда тук. — През рамо погледна към Ендрю. — Обади се в информацията, ако обичаш. Провери номера на този монетен телефон във фойето на хотела.

Ендрю кимна, усмихна се насърчително на Брин и пристъпи към телефона. Лий се обърна пак към Брин.

— Накарай пиколото да паркира колата ти. И щом като оставиш снимките, излез през предната врата, дай талона на пиколото и се качвай в колата веднага щом я докара. Сериозен съм, Брин. Никакви рискове. Не бъди никъде, където наоколо няма хора, окей?

Тя кимна мълчаливо. Щеше да стане, щеше да стане, трябваше да стане!

Ендрю затвори телефона и подаде едно листче на Лий.

Лий го взе, погледна го, след това го пхна в джоба на плетената си риза. Кимна на Адрю. Брин си помисли, че двамата мъже си разменят странен поглед, но беше твърде разсеяна, за да се опита да разбере или да прояви интерес.

— Тръгвам — измънка Брин.

— Не забравяш ли нещо? — попита той.

— Какво?

— Снимките — каза той тихо, подавайки й пакета, който беше оставил на тезгяха. Тя пребледня. Дори не си спомни да ги донесе от къщата му, той трябваше да го направи.

— Благодаря — каза тя, преглъщайки нервно.

— Брин, сериозен съм. Успокой се или ще катастрофираш, преди да стигнеш там. — Мекият му тон неутрализира напрежението помежду им и силното раздразнение. Това ѝ вдъхна чувство за сигурност, за грижата му, за силата му.

— Ще бъда спокойна — обеща тя.

Той докосна устните ѝ с лека целувка — топла, всеотдайна и успокояваща. И отново с докосването си, с изтънчения мъжки одеколон той сякаш преля собствената си сила в нея. Повече от всякога ѝ се искаше да заплаче, но същевременно почувства, че сега вече можеше компетентно да изпълни мисията си.

— До скоро — промълви тя и мина през вратата.

Стори ѝ се, че не за двадесет минути се е добрала до съвсем новия пищен курортен хотел „Планински изглед“, а за цели двадесет години. Брин се гневеше на трафика и се тревожеше, докато накрая започна да ѝ се повдига от един припев, който не излизаше от ума ѝ. Ами ако нещо се провали? Какво ще стане с Адам, ако нещо се провали? Какво ако — какво ще стане с Адам — ако нещо се провали?

Зъбите ѝ тракаха, когато спря пред внушителния вход на „Планински изглед“. Сърдечно момче се приближи, за да ѝ отвори вратата, тя се препъна, докато изпълзяваше от колата. Той ѝ помогна; тя му благодари объркано с едносрични думи, и тръгна, преди да вземе талона. Той я извика и тя от погледа му разбра, че я взема за побъркана туристка, докато отново му благодареше за талона.

В хотела сигурно течаха половин дузина конференции. Хора имаше навсякъде. Брин избърза до голямото червено канапе, разположено елегантно пред високите сто и тридесет сантиметра прозорци и се загледа в панорамата от зеленина и шадравани. Видя телефонната кабина — красива с апарата на стената, на не повече от десет крачки от червеното канапе. Погледна назад към рецепцията, към големия часовник на стената. Трябваше да изчака десет минути.

Брин седна в края на канапето. Но виждаше телефонната кабина, а като леко извиеше главата си, можеше да поглежда към часовника. Фини капчици пот избиваха по цялото ѝ тяло. Нервно зарови в чантата си за салфетка и попи челото си, след това се опита да избърше дланите си. Отново погледна към часовника. Бяха минали само две минути.

Погледът ѝ започна да следи хората, които преминаваха през грандиозното фоайе. Бизнесмени с дипломатически куфарчета в ръка отиваха към асансьорите, сами или на групи. На столове близо до канапето няколко матрони седяха и обсъждаха голфа на съпрузите си. Самотен мъж в тъмен шлифер мина зад столовете. Брин го огледа. Толкова черна, гъста и остра коса не беше виждала, както и толкова смешни къдрави мустаци.

Чу стъпки зад себе си и за малко не подскочи. Те я отминаха. Обърна се и си даде вид, че поглежда към часовника, но всъщност искаше да види кой е зад нея. Друг мъж в неопределен, твърде посредствен тъмен костюм. Но човекът не беше посредствен. Беше по-висок дори от Лий, навярно имаше два метра. Брин усети, че краката ѝ се вцепеняват от страх. Човекът се обърна и отново премина покрай дължината на канапето.

Тя прехапа устна и пак погледна към часовника. Оставаха още шест минути. Чу скърцане на врата и рязко обърна глава към телефона. Една от богатите матрони седеше в елегантната малка будка и си бърбеше. Не! О, моля ви се, не, помисли си тя отчаяно. Като безумна огледа фоайето. Бизнесмените продължаваха да се мотаят наоколо, матроните продължаваха да си бърбят, високият мъж с костюма и мъжът с шлифера със странната тъмна коса все още крачеха напред-назад.

Ноктите ѝ се забиха в дланите и образуваха дълбоки полумесеци. Безумен вик се надигна в гърлото ѝ, когато погледна към телефонната будка и видя, че жената продължаваше да говори. Брин стана, сграбчи чантата си и пакета със снимките. Погледна към телефонната будка и се облегна на нея, втренчи се в жената вътре. Беше много невъзпитано, но... Успя да смути жената, която каза още нещо, след това щракна слушалката. Стана и рязко отвори вратата.

— В хотела има и други телефонни автомати! — тросна се тя на Брин.

Брин не можа да преглътне и да измъкне някакъв отговор. Погледна към часовника и влезе в кабината. Оставаха три минути.

Извънредно високият мъж тръгна към телефонната кабина. Да не би той да беше един от похитителите, помисли си тя като обезумяла. Или бе просто бизнесмен, който искаше да използва телефона или да го освободи за други? Тя му се усмихна и взе слушалката. Щом като

той се обърна и отново закрочи, тя се обърна с гръб към стъклената стена, за да прикрие ръката си, която постави на вилката на мястото на слушалката. Дай си вид, че говориш! Предупреди се тя. Лий... представи си, че е с Лий. Какво по дяволите ти стана онази сутрин? Да започнем с това, че е смешно да държиш нотите си в долапа при бельото. И е направо ненормално да ме хващаш за гърлото заради някакви си стихове, след като си музикант. Ти си грижовен и добър, но само до известна степен. Част от теб е тъмна и страшна и почти обезумявам, като си помисля, че можеш да ме изоставиш, почти обезумяла съм, защото те виждам как си отиваш.

Прехапа устната си и пак се извърна, за да погледне часовника. Бяха минали две минути след определения час. Десет и три минути. О, мили Боже, Адам! Къде си? Господи, ако ми го върнеш, обещавам, че ще бъда най-добрият родител на света. Минаха четири минути. Високият мъж с деловия костюм отново се беше запътил към телефона.

Лий, проклетнико! Нямах право да ми се тросваш така, простото „съжалявам“ не беше ли достатъчно? Лий, искам да знам. Искам да знам какво се е случило в миналото ти. Искам да знам кой е любимият ти сладолед; искам да те наблюдавам, когато се бръснеш, и да ми крещиш, задето съм ти откраднала бръсначката, за да обръсна краката си. Искам да знам какви филми обичаш и искам да погледна в миналото ти и да разбере защо понякога можеш да бъдеш толкова мил, а понякога си — твърд като скала и тогава не те познавам и ме плашиш. Плашиш ме, но и ме изкушаваш. Искам Адам да е с теб, Лий. Искам да видя Адам. Искам да...

Телефонът зазвъня. Брин за миг отбеляза, че високият бизнесмен я наблюдаваше сякаш беше луда. Сети се, че вече държеше слушалката в ръката си; за да се обади, просто трябваше да вдигне другата си ръка...

Тя почти изкрещя:

— Ало!

Беше Лий. Сега не на шега, наистина говореше с Лий. Е, тя го слушаше.

— Брин, Адам е тук. Остави снимките. Спокойно. Отдалечи се от телефона. Пусни снимките на канапето — и излез. Чуваш ли ме? Не поглеждай назад; не прави нищо. Просто излез.

— Адам е там? О, Лий, нека поговоря с него.

— Брин! Остави снимките и се прибирай!

Телефонът щракна. Тя едва стоеше, колената ѝ толкова трепереха. Успя да се задържи и да излезе от будката. Запъти се към канапето, пусна пакета със снимките. И продължи направо към въртящата се врата, която водеше към изхода.

Подаде на пиколото талона си и щедро го възнагради. Комбито се плъзна под навеса, мъжът ѝ отвори вратата и тя припълзя вътре. Усети ръцете си влажни на кормилото, но здраво го сграбчи.

За частица от секундата погледна в огледалото за обратно виждане. Мъжът със странната тъмна коса и шлифера я гледаше. Тя започна да трепери, сякаш температурата изведнъж беше спаднала значително под нулата, но се насили да гледа напред и да не отмества поглед от пътя.

Вкъщи, вкъщи, вкъщи. Прибираще се вкъщи и Адам беше там. Времето сякаш плъзеше.

Пътищата бяха невероятно натоварени. Брин погледна в огледалото за обратно виждане, за да се опита да смени платното и да излезе от магистралата. Ядовито тихо изруга. Имаше някаква тъмен седан точно зад нея. Включи мигача си. Седанът се отдръпна. Тя се прехвърли на друго платно, но не изключи мигача. Изходът беше близо.

Адам. Отивам при Адам. Мислеше си за малките му пухкави бузи и големите му зелени очи. Ще го прегръща и така ще го нацелува, че ще му се прииска пак да си отиде.

Брин тръгна към изхода. Изведнъж мощен удар я подхвърли; чу пръскането на стъкло и стърженето на метал в метал. Последното нещо, което съзнателно отбеляза е, че някой я е засякъл отстрани и забърсал задницата на колата ѝ. Главата ѝ се удари силно в кормилото. Комбито се завъртя. Или може би само мозъкът ѝ се въртеше? Така и не разбра. Притъмня ѝ и след това светът потъна в мрак.

Завръщането на Адам създаде истински хаос. Малкото момче се оказа изправено пред нова опасност — да бъде задушено до смърт от любовта на братята си, на Барбара — и от самия него, призна си Лий.

Влетя вътре, плачейки за леля си Брин; Лий направи, каквото можа, за да увери Адам, че Брин се прибира веднага. Брайън и Кийт

започнаха да питат, за да узнаят всичко, което се беше случило. Лий се опита да успокои по-големите момчетата и спокойно да разговаря с Адам.

— Знаеш ли къде си бил, Адам?

— В къща.

— Каква къща? — попита Лий.

— Не знам. Къща.

— Кой се грижеше за теб?

Малкото момче за минутка, изглежда, се смути, но след това отговори.

— Мери се грижеше за мен. Опитваше се да бъде добра, но непрекъснато се биеше с мъжа.

— Какъв мъж, Адам?

— Мъжът с черната маска.

— Добре. Спомняш ли си как изглеждаше тази Мери?

— Беше момиче.

— Старо момиче? Младо момиче? С тъмна или светла коса? Слаба ли беше или дебела?

— Кльоцава — изсумтя Адам. За миг се замисли. — Косата ѝ беше тъмна. Не искам да отговарям на повече въпроси. Искам да видя леля Брин!

Лий въздъхна. Той също искаше да види Брин. Искаше тя да се обади в полицията. В мига, в който влезе, ще започне да настоява.

— Добре, Адам. — Лий го прегърна, разроши косата му и го пусна. — Искаш ли сладолед или нещо друго?

— Имаме шоколадови пръчици! — възкликна Кийт.

Барбара, която отказваше да пусне Адам през първите пет минути от завръщането му, стоеше наблизо.

— Хайде, Адам, ела, ще ти дам сладолед. — Тя погледна към Лий с разтревожено изражение и кимна към кухненския часовник.

Брин трябваше вече да се е прибрала. Лий се запъти към входната врата. Погледна към ръчния си часовник. Беше ѝ се обадил в „Планински изглед“ преди тридесет минути. Но нямаше и следа от комбито.

Къде по дяволите се бавеше?

Телефонът зазвъня и той бързо се върна в къщата, хвърли се на слушалката, преди Барбара да успее. Той се втренчи в нея и кратко

изрече:

— Ало?

— Приятелката ти претърпя малка злополука, Кондър. Не се вълнувай много — беше малка злополука. Но мисля, че сега може да ти хрумне да се обадиш в полицията. Недей. Тя не може да наблюдава децата през цялото време и ти не можеш да я наблюдаваш през цялото време. Чуваш ли ме, Кондър?

Злополука... Злополука... за какво говореше проклетникът? Лий се замисли. Гневът му се надигна и той изръмжа.

— Господ да ти е на помощ, ако е ранена, ще те намеря. Ще те скалпирам, жив ще те одера, ще те разкъсам на парчета...

— Затварям, червенокожецо. Някой може да се опита да ти се обади.

Телефонът замря в ръката на Лий. Паника звучеше в гласа на Барбара, когато се изправи пред него.

— Какво се е случило? Лий? Какво се е случило?

Той бурно разтреса главата си към нея, лицето му се сбърчи в застрашителна гримаса, докато сочеше към децата, които продължаваха оживено да си бърбят над сладоледа. Адам вече беше знаменитост в очите на по-големите си братя и, слава Богу, той с лекота се справяше. Барбара снижи гласа си.

— Какво има, Лий?

— Не знам. Шегаджията ми каза, че е имало злополука.

— Злополука! Боже мой!

— Престани, Барбара! Престани! А трябва да запазиш спокойствие! Ще изляза и ще проследя пътя на Брин. Ще ти се обадя, щом като...

Той прекъсна и двамата замръзнаха, когато телефонът отново иззвъня. Лий за малко не откърти слушалката от вилката ѝ.

— Да?

— Господин Лий Кондър?

— Да? — не беше гласът на шепнеция. Беше мъжки глас, спокоен и любезен.

— Моля ви, не изпадайте в паника. Аз съм сержант Маклоски от Пътната полиция на Невада. Господин Ендрю Макейд ми каза, че мога да ви намеря тук. Имаше злополука...

Светът беше мъгляв, когато отвори очи. Брин трябваше дълго да мига, за да се опита да проясни погледа си. Усети движение. Около нея имаше ръце, носеха я. Внимателно огледа една от ръцете. Беше покрита в светлобежова материя. Мъжът беше с шлифер. Сърцето ѝ се изпълни със страх още преди да вдигне поглед към лицето му.

Беше той! Мъжът със странната тъмна коса и мустаците, който крачеше напред-назад във фоайето в „Планински изглед“...

Започна да вика. Стреснат, той погледна надолу към нея и след това заговори.

— Брин! Тихо! Аз съм — Ендрю! Трябваше да те извадя от комбито — ти си се ударила близо до резервоара. Тихо! Аз съм. Дръпни ми косата, веднага ще падне. Виждаш ли?

Тя млъкна, замислено и невярващо направи, каквото ѝ казаха. Нищо чудно, че тъмната коса изглеждаше толкова странна. Беше перука. Започна да се усмихва. Лий беше накарал Ендрю да се маскира, за да бъде близо до нея. Посегна към мустаците. Те се откъснаха по-трудно, отколкото очакваше.

— Уф! — въздъхна Ендрю, отпускаяки се на насипа заедно с нея, погледна я с укор. — Не ти казах да окъсваш проклетите мустаци.

Тя се изсмя, но звукът беше далечен, много далечен. Като звук на сирени. Светът постепенно пак избледняваше и изчезваше, а клепачите ѝ тежаха твърде много, за да може да ги държи отворени.

Втория път, когато отвори очи, знаеше, че е в болница. Усети приятната стерилност на чаршафите, видя бялата чистота на стената. Усети меката, свежа прегръдка на удобното легло.

Адам! Адам беше добре. Вкъщи с Лий. Малко я болеше, като движеше очите си, но ги раздвижи. Определено беше в болница. До леглото ѝ имаше малък жълт шкаф, на срещната стена беше окачен телевизор. Отстрани до нея имаше стол. Млада жена седеше на него, блондинка с глава, наведена ниско над някакво списание.

Брин се намръщи. Жената със сигурност не беше медицинска сестра; беше облечена със светлолилав пуловер и красива плисирана пола. Брин се загледа в нея учудено, а жената вдигна поглед и топло ѝ се усмихна. Изглеждаше изпълнена с жизненост и естествена топлина.

— Чудесно е, че отново си с нас! — възкликна жената и скочи на крака. — Трябва да изтичам и да извикам доктора...

— Чакай! — помоли се Брин и със закъснение установи, че след като извика, главата ѝ отново започна да тупти. Жената се спря и Брин бързо каза: — Коя си ти?

Жената се изсмя.

— Ох, Брин! Съжалявам. Аз съм Гейл Спенсър.

— Гейл Спенсър? — повтори Брин.

— Лий ме помоли да седя при теб.

Чудесно. Главата я цепеше, сигурно изглеждаше ужасно, а Лий беше изпратил красива блондинка да я наблюдава. Сякаш прочела мислите ѝ, непознатата се усмихна.

— Аз съм сестрата на Лий. — Брин широко отвори очи от учудване, а красивото момиче запази изражението на човек, свикнал с изненадани реакции. — Не, никой от нас не е осиновен! Лий прилича на татко, а аз — на мама! Омъжена съм, затова имената ни са различни.

Брин се засмя. Гейл Спенсър говореше с такова приятно чувство за хумор. След това установи, че смеенето ѝ причинява болка и тя изпъшка.

— Къде е Лий? — попита тя тихо.

Гейл отново направи гримаса.

— Флиртува с една медицинска сестра, но наистина има защо. Те продължават да го убеждават, че племенниците ти не могат да влязат, а Лий е твърдо решен, че трябва да видиш Адам!

— Адам! — изкрещя Брин, забравяйки за главата си. — Трябва да го видя!

— Не се тревожи. Лий обикновено получава това, което иска! Сега нека повикам доктора, преди и мен да са изгонили!

Брин пак затвори очи, след като Гейл ободрително се усмихна и изхвърча през вратата. Какво се беше случило, попита се тя. Спомни си ужасния удар и стържещия звук и след това Ендрю... Ендрю със смешната перука...

Беше претърпяла злополука с комбито, но очевидно не беше тежко. Главата я болеше, защото я беше ударила в кормилото. Беше претърпяла злополука... Защото тъмен седан целенасочено тръгна след нея.

— Е, госпожице Келър! — Един доктор влезе в стаята. Побелял мъж с топли сини очи, които незабавно ѝ вдъхнаха вяра. Влезе бързо и

експедитивно, както се очаква от доктор, но също и хитро усмихнат, помисли си Брин.

— Добре, добре — каза той, посегна към ръката ѝ и я опипа, за да намери пулса. — Сега нека да погледна дълбоко в очите ви... — Тя инстинктивно примигна, когато той насочи лъч от тънко като молив фенерче първо в дясното ѝ око, после в лявото. — Добре! — рече той пак и изгаси светлината. — Аз съм доктор Келтън — информира я той и плъзна хладен стетоскоп по гърдите ѝ, пак се усмихна, доволен от резултатите. — Как се чувствате?

— Не ужасно — каза му Брин — Боли само като се смее и ако твърде бързо оглеждам наоколо.

— Това може да се очаква. Вие сте щастлива млада дама! Имахте леко мозъчно сътресение, но много леко. Ще останете тук едно денонощие под наблюдение, но утре ще ви разрешим да се приберете вкъщи. Как ви се струва това?

— Навярно бих могла още сега да се прибера?

— Не би било разумно. — Той втикна отново чаршафите около нея и нервно зацъка. — Така да удариш и да избягаш! Как може някой да предизвика катастрофа и след това да избяга. Е, аз просто не мога да го проумея! Полицаяте сигурно ще искат да разговарят с вас, но днес няма да ги пусна. Лежете си спокойно, млада госпожице, а утре всичко ще изглежда много по-добре.

— Благодаря — промълви Брин, спускайки клепачите си. Удар и бягство? Не, това не беше нормален удар и нормално бягство. Знаеше как Лий се чувстваше през цялото време; сигурно вече е решил, че всичко си има граници и е разказал всичко на полицията от самото начало.

— Ще ви посетя след два часа — каза д-р Келтън и бързо се отправи към вратата.

— Чакайте! — помоли Брин и го извика обратно. Миглите ѝ скриваха наполовина очите ѝ. — Както разбирам, има проблем с посещението на племенниците ми. Докторе, те преживяха толкова много. Важно е да дойдат и да видят, че съм добре, особено малкият...

Мъжът я прекъсна с дружелюбен смях.

— Можете да видите хлапетата, госпожице Келър. Господин Кондър успя да принуди целия ми персонал да му се подчинява. Но

само за няколко минути. Ако искате да ви пусна утре, трябва да слушате.

Брин се усмихна.

— Само няколко минути! — обеща тя.

Докторът напусна стаята. Брин се присегна към шкафа, опипа за огледалце в чекмеджето. Намери го и тревожно огледа лицето си.

Беше много бледа, но иначе изглеждаше забележително добре за жена с мозъчно сътресение. Челото ѝ беше издраскано, но успя да пусне няколко кичура отгоре...

На вратата се почука и след това бавно се отвори. Там застана Лий. Висок, властен, със загрижен златист блясък в очите. Усмихна ѝ се бавно, тъжно.

Но не можа да каже нищо. Адам като стрела се промуши покрай него. Адам с русите къдрици, ангелските бузи и насълзените зелени очи.

— Лельо Буин!

Тя не почувства никаква болка, когато приседна и го привлече към себе си, стискайки малкото му телце в прегръдката си.

— Адам, о, Адам! Скъпи! Толкова ми липсваше! Обичам те, Адам, обичам те!

— Ще се справиш ли, лельо Буин? Ще се справиш ли? Обещавах ли? — Той се притисна към нея. Тя буйно го прегърна.

— Да, Адам, да! Ще се оправя. Обещавам. Глупавата ти леля просто допусна друга кола да се доближи много близо до нея. Това е всичко.

Тя са разплака, стискаше го, не го пускаше да си тръгне. След това отвори очи и погледна през рамото му, видя Лий, който беше застанал там. И тя разбра, че на него вече му беше ясно, че най-доброто лекарство за нея сега е Адам.

— Благодаря ти — прошепна му тя.

Може би беше прошепнала: Обичам те.

Защото го обичаше. Но до този момент не знаеше колко пълноценно го обича.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Значи ударили са ме нарочно, така ли? — Брин попита Лий. Той стоеше до прозореца, загледан навън, в какво, тя не беше сигурна. Виждаше се само част от покрива и много електрически проводници. В сумрака дори тази невзрачна гледка действаше потискащо.

За първи път имаха възможност да бъдат сами. След Адам я посетиха Брайън и Кийт, за да се уверят, че е добре. Накрая пристигна една сестра и строго нареди на момчетата да си тръгнат. Те тихо изроптаха, но Лий им обеща, че ще им даде да си поиграят с барабаните и пианото, след което Барбара и Гейл набързо успяха да ги отведат. Лий обеща на Брин, че Ендрю и Барбара ще прекарат нощта в неговата къща, както и че Гейл и съпругът ѝ Фил също ще бъдат там. Следобеда Ендрю огледа мястото заедно с агент от една охранителна компания, и сега на всички врати и прозорци имаше датчици, които виеха мощно и незабавно алармираха полицейския участък. Очевидно Лий имаше намерение да остане цялата нощ в болницата и нямаше сила, която да го разубеди.

— Лий? — Брин тихо настоя, след като той не помръдна.

Той се отдалечи от стената, на която се беше облегал, приближи се и седна отстрани на леглото, разсеяно взе ръката ѝ в своята.

— Да — каза той, с поглед проследи пръстите си, които се движеха по бледосините линии на вените ѝ. Погледът му срещна нейния. — Шепнещият се обади малко преди пътния патрул. Предупреди ни да не се обаждаме в полицията, след като Адам вече се е прибрал.

Брин тъжно се изсмя.

— Той не иска полицията да се намесва, но полицията се намесва, когато става дума за злополука от типа удрай и бягай!

Лий сви рамене и Брин с учудване установи, че той се колебае. Той винаги е знаел какво иска и как да постъпи, за да го получи.

— Признавам си, че исках да те убедя да се обадиш в полицията в момента, в който се прибереш и минеш през вратата. Но сега... сега

не мисля, че е толкова страхотна идея.

— Мислиш, че просто бива да забравим всичко? — Не беше сигурна дали я изпълва надежда или гняв.

— Не — каза Лий, погледът му срещна нейния. — Не разбираш ли, Брин? Каквото и да стане, ще живееш в страх години наред. Този човек трябва да бъде заловен и задържан.

— Току-що спомена, че не трябва да се обаждаме в полицията!

— Засега. Също не знаем с какво точно си имаме работа. Мисля, че и полицията не знае. Трябва да видим какво има на снимките.

— Ох — измърмори Брин, хладни тръпки преминаха по гърба ѝ. Но той имаше право. Адам не може нищо да им каже.

— Започвам веднага щом изляза от тук — каза тя със сведен поглед, така че той да не разбере какво ѝ струваха тези думи.

— Добре. И мисля, че знам откъде трябва да започнеш.

— От мотела „Сладки сънища“?

— Аха.

— Наистина не мога да повярвам, че Хамърфийлд би могъл...

Лий я прекъсна с въздишка:

— Брин, в живота има много неща, в които не е лесно да се повярва. Много мръсотия, която по-добре да не виждаме. Не искам да осъдя човека без съд, но той е най-вероятният ни заподозрян.

Брин се намръщи. Не беше много склонна да спори. Усмихна му се, решена да смени темата, тъй като от болницата нищо не можеше да направи.

— Не знаех, че имаш сестра.

— Всъщност две. Сали е няколко години по-голяма от мен; тя е майката — кърмилница на челядта. Веднага щом завърши право, се завърна в Блек Хилс и половината от живота си прекарва да защитава онеправданите, половината — да отглежда сюррия деца.

Брин се изсмя. Сега беше лесно. Адам се беше върнал.

— Колко?

— Пет.

— Значи това е сюррия. — Брин се поколеба за момент, чудеше се защо я обземат странни чувства към красивата блондинка, с която се запозна преди малко. — В Тахо ли живее сестра ти Гейл?

— Не — отговори Лий малко смутено и Брин беше сигурна, че има право; Гейл беше тук по някаква причина — причина, която може

да не ѝ хареса.

— Гейл живее в Ню Йорк — каза Лий. Прехапа долната си устна и небрежно сви рамене, след това нежно хвана ръката ѝ и пак я погледна право в очите. — Брин, извиках Гейл миналата седмица, сутринта, след като ти нахълта в къщата ми. Попитах я дали тя и Фил биха могли да дойдат тук, след това да прекарат малка ваканция в къщата на дядо ми.

Объркана, Брин се намръщи.

— Не разбирам...

— Искам да ме оставиш да довърша и да ме слушаш какво говоря. Да си принуден да закриляш някого, означава, че имаш ахилесова пета. Не исках да ти говоря за това преди утрешния ден, но... Помолих Гейл и Фил да дойдат тук, защото исках да се запознаете и да се почувстваш добре с тях. И искам да се съгласиш да вземат момчетата с тях в къщата на дядо в Блек Хилс.

— Какво! — извика Брин.

— Би ли млъкнала! — помоли я Лий, лукаво усмихнат. — Трябваше да се преборя с цялата бюрокрация в болницата, за да остана тук; ако изкрешиш така още веднъж, ще дойдат тук и със сигурност ще ме изритат.

Брин снижи гласа си. Не съзнаваше, че стиска ръката му и му говори умоляващо.

— Лий, не мога да отпратя децата! Те са сигурни само с мен. Адам няма да отиде! Ще помисли, че отново го отвличат!

— Не, ако ти го убедиш, че всичко е наред.

— Но, Лий, не мога да го пусна. Не сега.

— Брин, знам, че тази мисъл те измъчва. Но съм го мислил и премислял, докато ме заболя глава. Никой не може да се приближи до земята на дядото ми незабелязано. А и наоколо имам много приятели. Черен крак и мелези като мене, които здраво държат на корените си. Казвам ти, нищо не може да се случи на децата в Блек Хилс. Освен това ще се почувстват чудесно. — Сви рамене и се опита да разведри обстановката. — Пък и кой знае? Навярно дядо ще успее да убеди Адам, че хвърлянето на храна е лошо възпитание.

— Лий!

— Хайде, Брин! Сериозен съм. Ти си великолепен родител, но си жена. На децата много ще им хареса да си играят на индианци. Ще

могат да ловят риба, да яздят, да плуват и да прекарват чудесно. А ние ще можем да разгледаме онези снимки, без ужасно да се тревожим какво би могло да им се случи. Ще се държим нормално — денем ще работим върху клипа, а нощем ще разглеждаме снимките. И ти обещавам, че щом завършим филма, независимо дали сме открили нещо или не, самите ние ще отидем в Южна Дакота при тях.

Брин се загледа в него, изпълваха я едновременно страх и вълнуващо любопитство. Той непрекъснато използваше думите „ние“ и „наши“. Искаше тя да бъде с него. За повече от една нощ, за повече от един кратък романс. „Кратък“ можеше да се изтълкува по много начини, предупреди се тя мъдро. А освен това той искаше тя да пусне децата да заминат...

Тя прехапа устната си, сведе ресници. Той постави пръст под брадичката ѝ и я вдигна. Златистите му очи нежно заблестяха, когато тихо ѝ заговори.

— Брин, опитвам се да отпратя децата, защото може да попречат. Обичам деца, дори деца, които хвърлят храна. Мисля за тяхната сигурност.

Тя усети, че устната ѝ трепери.

— Вярвам ти — каза тя тихо.

Той се наведе и я целуна по челото.

— Добре — прегракнало прошепна той. — Не е нужно да решаваш още сега. Утре, когато опознаеш Гейл по-добре, ще вземеш решение.

Брин кимна, болка стегна сърцето ѝ. Но Лий навярно имаше право. Ако децата останеха сега, тя нямаше да смее дори да отвори входната врата; ще се страхува да ги води на училище.

Лий внезапно се отдръпна, разсеяно хвана дистанционното устройство, с което се викаше сестрата и се управляваше телевизора. Изреди каналите, спря се на сцена с мрачен, призрачен замък извисяващ се на назъбени скали.

— Ах, супер! Един от онези фантазмагорични филми на ужаса на Винсънт Прайс. Харесваш ли ги?

— Да... — любезно измънка Брин. Той искаше сериозният разговор да спре. Брин не беше сигурна дали и тя го иска. Не се чувстваше много зле. „Лекото сътресение“ сега не ѝ причиняваше дори главоболие. Искаше да сграбчи ръката му, пак да го притегли към себе

си и да му каже, че е изплашена и ядосана... и обърквана. Заради снимките. Заради него. Искаше да го попита защо толкова се ядоса заради нотите, които беше взела, искаше той да ѝ говори. Искаше да знае защо се палеше и гореше по-буйно от огън, а след това ставаш нежен, съчувствен и разбиращ, нещо, толкова рядко за мъж...

Какво се е случило с жена ти? — искаше ѝ се да извика. Защо никога не споменавахте името ѝ, никога не говореше за годините на брака си? Толкова е естествено понякога да говори за него...

Песента... тя навярно имаше нещо общо с жена му?

Песента, която Брин намери и което толкова ядоса Лий.

Тя за миг затвори очи, замисли се за песента, за жена му и за Лий. Толкова дълбоко ли е обичал жена си, че не би дал сърцето си на друга? Може би е решил да не свива гнездо. Беше много независим, заможен и прочут. Защо му трябва изобщо да се връзва?

Трябваше да е готова да се примири, когато настъпи моментът. Събитията бързо следваха едно след друго, сега беше с него, влюбена в него. Не можеше да го пусне; трябваше да се наслади на миговете, които ѝ се предлагаха, също и на мъжа. Но трябваше да е готова. Трябваше да приеме факта, че ще настъпи ден, в който той ще я напусне и ще продължи по пътя си. Никой мъж, дори най-толерантният, не би се натоварил с цяло семейство.

Каза, че я обича. Истинска ли беше любовта му? А и имаше ли някакво значение? Любовта невинаги е достатъчна. Лий се отпусна на болничния стол до нея, нежно улови пръстите ѝ. Брин прие ласката му. Не каза нищо, насочи поглед към екрана и се опита да се съсредоточи във Винсънт Прайс.

В известен смисъл беше приятно. Да си седят така смълчани само двамата. А пък и беше почитателка на Винсънт Прайс...

Нощта бързо отмина. Точно, преди да усети как очите ѝ се затварят, тя най-после проговори.

— Лий?

— Да?

— Не знам как да благодаря на теб и на групата. Когато видях Ендрю в оня смешен костюм... е, беше толкова хубаво. И двамата сте толкова мили... така се грижите за мене.

— Заспивай, Брин — промълви той.

Сутринта Барбара пристигна с дрехи. Изглеждаше неспокойна, но доволна, че Брин изглежда толкова добре.

— Как мина всичко? — попита Лий.

Барбара завъртя очи.

— Ендрю и аз сме абсолютни безобразници, когато става дума за дисциплина. Къщата на Лий никога няма да бъде същата, Брин! — Брин прехапа устни, опита се да си представи какви щети са нанесли момчетата. Но Барбара само се изсмя. — Тя може би имаше нужда малко да се оживи!

Доктор Келтън влезе и помоли Барбара и Лий да излязат. Прегледа я и се засмя.

— Изглеждате ми добре. Вероятно можехте да се приберете още вчера, но не трябва да рискуваме с травми в главата.

— Предполагам, че не трябва — измърмори Брин.

— Е, дошъл е полицай и иска да разговаря с вас. Давам ви минута да се облечете, след това ще ви го пратя и ще кажа на сестрата да напише болничния лист.

Брин благодари на доктора, взе си душ и бързо се облече. Според закона еднакво лошо ли е да излъжеш и да „пропуснеш“? Тя въздъхна, докато нервно очакваше полицаия. Разбира се, нямаше да излъже, ако кажеше, че не е видяла нищо. Лий влезе с млад следовател, който я разпита. Не излъга, когато каза, че не е видяла нищо в момента на удара; само е почувствала мощен тласък, когато колата се е блъснала в нейната. Следователят ѝ благодари за сътрудничеството. Тя смутено го увери, че не е имала нищо против да бъде разпитана.

Барбара вече се беше върнала в къщата на Лий, така че Брин и Лий пътуваха сами. Той я погледна, докато изкарваше колата от паркинга.

— Сигурна ли си, че се чувстваш напълно добре?

— Честна дума, чувствам се великолепно — каза му тя убедено.

Лий кимна. Не каза почти нищо повече, докато продължиха към къщата. Щом навлязоха в алеята, новата входна врата се отвори. Децата се втурнаха към нея и тя изчезна в прегръдките им.

— Трябва да ме чуеш на барабаните, лелю! — похвали се Брайън.

Адам, който беше успял да се провре до прегръдките ѝ и здравата я стискаше за врата, извика:

— Китауа!

Лий се изсмя, отскубна Адам от Брин въпреки шумния му протест.

— Нека леля ти да влезе в къщата и да седне. След това ще можеш да пълзиш по нея. — Той направи гримаса към Брин. — Изглежда, тук се твори нещо интересно. Какво ще кажеш за „Групата Братя Келър“?

— Звучи добре — засмя се Брин.

Гейл ги чакаше на вратата. Брин се усмихна малко свенливо на сестрата на Лий. Гейл беше много словоохотлива, но и съвсем конкретна.

— Брин! Как се чувстваш? Сигурна ли си, че си добре? Може би е трябвало да останеш още един ден.

— Не, добре съм, Гейл. Щях да се побъркам, ако бях останала още един ден на легло. — Видя, че Лий я наблюдава и хитро се усмихва, тя се изчерви и на свой ред смъртоносно го изгледа. Той се изсмя и със свободната си ръка я прегърна през раменете.

— Отидоха ли Ендрю и Барбара във Фултъновата къща?

— Да, ще филмират някакво индивидуално изпълнение на групата. Ендрю каза, че все някога трябва да го направят и работата трябва да продължи.

— Добре — рече Лий. — Да влизаме.

Първото нещо, което Брин забеляза, когато влязоха в къщата, беше, че всеки прозорец имаше ново стъкло. И безбройните жици по стъклата бяха фини като косъм линии. Прозорците бяха красиви, сякаш избрани заради красотата си. Но Брин потрепери. Тя знаеше, че новите прозорци бяха там с една-единствена цел: сигурност.

Тя отблъсна мисълта, защото децата я дърпаха за ръцете, а Гейл каза, че трябва да отиде да посрещне Фил.

Съпругът на Гейл беше висок червенокос мъж с искрящи сини очи. Брин усети топлината на ръкостискането му и искреността в гласа му, когато й каза колко се радва да се запознае с нея. Той и Лий бяха приблизително на една възраст и Брин бързо установи, че Лий е също така приятелски настроен към зет си, както към групата си. Тя изпита леко чувство на завист и носталгия. Господи, понякога толкова й липсваше брат й.

Децата настояха да се качи в студиото, за да ги чуе как свирят на инструментите. Тя веднага се опита да протестира срещу въодушевляването, с което се заеха с инструментите на групата, но Лий махна с ръка и я накара да млъкне. Тя изслуша какофонията от барабани, клавири и китара, след това настоя шумът да престане за известно време.

Гейл се изсмя и каза, че човекът с пицата трябва да пристигне всеки момент; като чула, че идва пица, момчетата радостно изтичаха надолу по стълбите и отидоха да я чакат на прозореца. Гейл и Фил ги последваха, а Лий и Брин останаха сами.

— Мисля, че след като обядваме — ако нямаш нищо против — трябва да отидем в къщата ти и да се заемем със снимките.

Брин се поколеба за миг, след това поклати глава. Погледна го, колебливо се усмихна.

— Ако момчетата тръгват със сестрата ти и мъжа ѝ утре сутринта, бих искала да прекарам деня с тях. Един ден сигурно няма да е от голямо значение, нали?

Лий дълго се загледа в нея, леко усмихнат.

— Не, един ден не е от голямо значение. — Прегърна я през кръста и я изведе от студиото. — Нали обичаш пица?

— С всичко друго, но не с аншоа.

— Не с аншоа, така ли? Ще се науча да живея без нея.

Брин се изсмя, след това изохка.

— Лий, наистина се страхувам как децата ще приемат всичко това.

— Ще го приемат идеално! Не се тревожи. Малките момчета обичат индианците.

— Не съм сигурна — усъмни се Брин. — Сега малките момчета обичат игри като „Междузвездни войни“. И „Гремлини“. И...

— И престани да се тревожиш, Брин. Нещата ще тръгнат. Обещавам ти. Хайде сега да прекараме приятен следобед!

Следобедът мина приятно, толкова приятно, че на Брин не ѝ се искаше да свършва. В пет и половина Ендрю и Барбара пристигнаха, последвани от Мик и Пери. Мик седна на пианото, изпълни мелодии от петдесетте години. Неясно как две от китарите се озоваха долу и Брин не беше сигурна дали се изненада или не, когато видя Лий да взема една от Ендрю, който седна на пианото до Мик.

— Да не би да искаш да кажеш, че свириш и на това? — попита го Брин.

Той сви рамене, а Брин се облегна на канапето с Адам, разположен на скута ѝ. Той можеше да свири на китара. Тя с учудване се загледа в пъргавите му пръсти, които инстинктивно се движеха по струните.

Мик бързо премина към мелодии на Бийтълс и когато подкачи Брайън, Брайън много възмутено му отговори, че разбира се, че знае кои са Бийтълс. Доказа го, като изпя дума по дума от начало до край „Жълтата подводница“.

Вечерята се състоеше от леки сандвичи с нещо като месо, но Гейл приготви огромна салата и сервира поднос, догоре пълен с пресни плодове. Брин остана доволна, защото нямаше причина да се притеснява за здравословното хранене на децата. Колкото повече гледаше Гейл и Фил, толкова повече ги харесваше и толкова по-сигурна се чувстваше. Просто щеше да е трудно да обясни на момчетата.

След като всички се нахраниха, Брин придружи децата на горния етаж. Гейл и Барбара с всичко се бяха справили добре; в чуждата къща бяха настанили и тримата в една стая, до двойното легло бяха опънали походно. Пижамите на децата бяха под възглавниците, четките им — грижливо подредени в банята. Брин започна да им помага да се преоблекат, след това реши, че е време да говори.

— Ей, момчета, какво ще кажете наистина да си поиграете на индианци? — попита ги тя въодушевено.

Твърде много се беше случило напоследък. Три чифта подозрителни очи се завъртяха към нея.

— Какво искаш да кажеш? — попита Брайън с треперещ глас.

Брин се усмихна, но лицето ѝ беше толкова опънато, че си представи колко неестествено изглежда.

— Гейл е сестра на Лий. Тя и съпругът ѝ отиват при дядото на Лий. А той е истински индианец.

— А Лий не е ли истински индианец? — попита Кийт.

Лоша терминология от нейна страна, реши Брин. Днес децата в училище твърде бързо учат, помисли си тя тъжно.

— Разбира се, че е истински! Или полуистински. Ама няма значение! Нарочно не искате да ме разберете! Дядото на Лий живее на

хълм край поточе и живее точно така, както са живели преди сто години! — Всички я гледаха с неразбиращ поглед. — Живее във вигвам — опита тя. — Истински вигвам.

Устната на Адам започна да трепери. Едри сълзи потекоха по бузите му.

Отново се обади Брайън.

— Опитваш си да ни разкараш, така ли?

— Не! — протестира Брин. — Просто искам да ви дам малка ваканция, това е всичко. Адам!

Адам стисна малките си ръчички в юмручета и изтича покрай нея в коридора. Брин изтича след него, но се спря, когато на вратата видя Лий, който влизаше, вдигнал високо ревящия Адам.

— Какво става тук? — попита той. Адам продължи да реве. Брайън предизвикателно се изправи пред Лий.

— Искат да ни изгонят!

Брин укорително погледна Лий. Нещата щели идеално да се подредят, така ли? — питаха очите ѝ.

— Ще се ожениш за леля ми? Затова ли се опитваш да се освободиш от нас?

— Какво? — рязко попита Лий. След това се изсмя, пусна Адам долу на походното легло до себе си и се присегна към Брайън. — Ела тук, Брайън — каза той тихо. — Трябва да поговорим.

На Брин ѝ се прииска да потъне в земята, загледа се в Брайън, който известно време фиксира ръката на Лий. След това я пое, пристъпи и застана пред Лий.

— Брайън, знаеш, че напоследък се случват някои странни неща, нали така?

— Да, сър — измънка Брайън.

— Кълна ти се, Брайън, искам само да бъдете на сигурно място. Разбираш ли?

Брайън размърда краката си и се загледа в тях. Кийт изведнъж пристъпи към тях двамата и обяви присъствието си, поставяйки ръка на рамото на Лий.

— Аз разбирам — каза той невероятно разсъдливо.

Брайън сърдито вдигна поглед.

— За колко време? — попита той наскърбено.

— Никак няма да е много! — каза Лий, разрошвайки косата му.
— Леля ти и аз ще дойдем при вас... да речем... след две седмици, най-много.

— Наистина ли дядо ти живее във вигвам? — попита Брайън с леко развълнуван глас.

— Разбира се. Може да ви покаже всякакви страхотни неща. Как да си построите палатка за изпотяване, да ваετε фигури. Обзалагам се, че дори ще ви направи якета от кожи, ако го помолите.

— Уау — извика Кийт.

Лий погледна Брин победоносно. Тя видя насмешката в очите му и знаеше точно какво си мисли: „Междузвездни войни“, а?

Но точно когато реши, че нещата започват да се оправят, Адам отново се разрева. Брин го притегли в прегръдките си.

— Адам! Ще бъдеш само две седмици без мене. Кълна ти се, Адам... Обещавам...

Не мога да го направя, помисли си Брин. Не мога да го принудя да отиде.

Но можеше ли и отново да рискува с него — или с Брайън или с Кийт? Отнеха ѝ го веднъж, сега си беше пак при нея. Ще може ли втори път да си го върне?

— Адам! — Брин въздъхна. Пристъпи към леглото заедно с него, пусна го и легна до него. Лий я последва, седна от другата страна на Адам. Сълзите продължиха да се стичат по бузите на малкото момченце и Брин си помисли, че сърцето ѝ на всяка цена ще се пръсне.

— Адам! Нали знаеш колко много те обичам? Никога, никога, нито веднъж през цели хиляда години няма за дълго да се разделя с теб. Обещавам, Адам, ще бъда с теб през целия си живот!

Сълзите му преминаха в тих хленч; тя изтри бузките му. Той въздъхна дълбоко, хълцайки, а тя приглади косата му назад.

— Винаги ще те обичам, Адам — повтори тя тихо. — Винаги ще бъда с теб.

Както винаги, когато беше разстроен, той заваляше р-то.

— Добуе, обещаващ?

— Обещавам!

— Обещаващ? — повтори той и Брин забеляза, че гледа към Лий.

— Обещавам, Адам — тържествено отвърна Лий.

Кийт реши да се намеси. Той се хвърли на леглото, точно пред Адам.

— Ще бъдем с истински индианци, Адам! — После се обърна към Лий. — Може ли да боядисаме лицата си и да си сложим пера?

Лий направи гримаса, след това сви рамене.

— Защо не? Но сега по-добре заспивайте, защото ще трябва да вземете самолета рано сутринта.

— Реактивен? — попита Кийт.

— Аха.

— Баща ми беше пилот — заяви Кийт гордо.

— Така ли? Та това е чудесно. Един ден ще трябва да ми разкажеш всичко за него. Но сега... е... индианците стават на разсъмване, нали знаете.

Лий се изправи и даде възможност на Кийт да изпълзи в двойното легло. Брайън стана и се запъти към походното легло. Лий отиде към вратата и сложи пръст на електрическия ключ, след това се спря и се намръщи, като видя, че Брин още лежи до Адам.

— Аз... ще остана тук малко с тях — каза тя. В известен смисъл лъжеше. Щеше да остане там цяла нощ. Тя го знаеше, Лий също го знаеше.

Не ме мрази! — умоляваше Брин. Моля ти се, не ме мрази, защото имам нужда тази нощ да остана с тях вместо с теб.

Не можеше да каже какво мисли той. Златистият му поглед не говореше нищо.

— Лека нощ — каза той тихо.

Изгаси светлината, но Брин забеляза, че също като в дома ѝ, остави лампата в банята да свети.

Прегърна Адам по-плътно, след това протегна ръка, за да докосне Кийт по рамото. По някое време през нощта Брайън беше станал от походното легло и припълзлял до нея. Тя смътно си спомни, че се е събудила и че е прегърнала и него. Леглото преливаше, но преливаше от любов.

Брин не отиде на летището с момчетата; Лий реши, че за нея ще е доста изморително. Групата имаше частен лиър, техният пилот щеше да го управлява. Продължаваше да я боли, че заминават, но Брин успя въодушевено да се усмихне, когато ги целуваше и прегръщаше за

довиждане. Гейл я прегърна на входа, заклевайки се, че ще се заеме със задачите си на майка — квачка.

— А ти ще ми направиш ли услуга? — прошепна Гейл, леко накланяйки главата си към Лий и Фил, които си разменяха няколко думи.

— Услуга? — попита Брин, също шепнешком като Гейл. — С удоволствие, но какво бих могла да направя за теб?

— Да се грижиш за брат ми. О, Брин! Ти си първата жена, която той обича — искам да кажа наистина обича — след Виктория. А всичко онова беше такава трагедия! Знаем, че може да бъде твърд като скала и студен като лед, но бъди търпелива с него, а?

— Разбира се — измънка Брин автоматично. Какво говориш, идваше ѝ да извика. Но Фил вече приятелски я прегръщаше и ѝ казваше, че скоро пак ще се видят. Тя имаше време само за още една бърза целувка за всяко момче и те потеглиха. Брин си помисли, че Адам може да разбие на пух и прах веселото ѝ настроение, ако в последната минута избухне в сълзи, но, изглежда, Фил, а също и Гейл, знаеха как да се отнасят с деца. Той отнесе Адам на ръце, като му говореше.

— Каза ли ти Лий, че има още една сестра? Тя живее близо до мястото, където ще бъдем ние, и има пет деца. А те притежават цяла грамада от играчки, каквито никога не сте виждали...

Брин продължи да маха дълго, след като взетата от Фил кола под наем изчезна. Затвори вратата и се прибра, забеляза, че Лий я гледа много странно. Но щом като видя, че тя го гледа, загадъчното му изражение се смени с усмивка.

— Добре ли си? — попита той.

Брин кимна.

— А след това какво, Шерлок?

Той тихо се изсмя. Сега какво, замисли се той. Бих закрепял като проклет победител, бих те грабнал в прегръдките си и изхвърчал горе в спалнята. Не мисля, че съм дивак; но просто, след като човек веднъж е вкусил плода...

Тя все още балансираше между куража и сълзите. Но моментът не беше подходящ да играе Кларк Гейбъл в сцената по стълбите.

— След това — каза той — ще се присъединим към Барбара и Ендрю и останалите във Фултъновата къща. Ще работим, както

обикновено. От теб няма да се иска нищо, освен да гледаш и да наблюдаваш — всички знаят, че си претърпяла злополука, — но мисля, че трябва и двамата да бъдем там. След това ще вечеряме и ще отидем в твоята къща. Какво мислиш, д-р Уотсън?

— Сигурна съм, че мога да работя, Лий.

— В никакъв случай. Много си ценна, за да рискуваш.

— Ти си шефът — каза Брин примирено.

— Защо ли не мога да го повярвам, след като ти го казваш? — изсмя се Лий.

Брин се усмихна. Когато излязоха през вратата, хрумна ѝ друга мисъл.

— Лий, ще ми трябва всякакви неща. Химикали, хартия. Всичко, което имах, е унищожено. Но се страхувам, че ако вляза в магазин за фотографски материали и започна всичко открито да купувам, някой може да ме заподозре.

— Правилно, Уотсън — закачи я Лий. — Дай ми списък и ключа от къщата ти. Мик и Пери ще купят нещата и ще ги занесат в дома ти в торби с хранителни стоки, като най-отгоре ще стърчи хляб.

— Шерлок — му отговори Брин в същия дух. — Ти си половин гений.

— Аха, а каква е другата половина.

Брин се вгледа в очите му и отговори:

— Още не съм сигурна.

Репетицията вървеше гладко. Брин беше трогната от загрижеността на колегите ѝ танцьори, също от Тони Асп и Гари Райт. Спомни си колко се страхуваше от работата, от която толкова се нуждаеше. Всъщност това беше една от най-хубавите работи, които някога е имала.

Този ден репетицията свърши рано. Брин с Барбара и групата отидоха да вечерят в мексиканския ресторант, където така неспонтанно си бърбеха, че на Брин отново ѝ се прииска да забрави всичко. Всъщност, ако не стъпеше накриво, едва ли можеше да се изправи пред нова опасност...

Когато тя и Лий останаха сами в колата му по пътя към къщата ѝ, тя отново повдигна въпроса.

— Не мислиш ли, че може би е най-добре просто да забравим всичко?

— Наистина ли мислиш така, Брин?

Тя се замисли за нещата, които ѝ се случиха. Тъмната ѝ стая разрушена. Адам отвлечен. Катастрофата, заради която трябваше да прекара нощта в болница. Все още се страхуваше, но също я обземаше и парещ като огън гняв. Беше притисната до стена, а опреш ли в стена, няма накъде да мърдаш. Освен отново напред, да отвърнеш на удара.

— Не — каза тя тихо. Той лукаво ѝ се усмихна.

— Искаш ли да чуеш стара индианска поговорка?

— Разбира се, защо не? — усмихна му се тя на свой ред.

— Когато пумата дебне нощем, преследваният трябва да се превърне в преследвач.

Брин сбърчи вежди.

— Хубава поговорка.

— О, имаме много хубави поговорки. Когато се запознаеш с баща ми, вероятно ще чуеш всички.

Мик и Пери вече бяха в къщата ѝ. Брин за малко не се разсмя, когато на тезгяха видя спретнато подредените торби с покупки, от всяка стърчеше дълга френска франзела. Но под хляба намери всичко, което включи в списъка.

— Добре — каза тя бодро. — Мисля да започваме.

— Мога ли да помогна?

— Можеш ли да окачваш хартия?

— Разбира се.

— Тогава можеш да помагаш!

Времето не значеше нищо, докато работеха. Тъмната стая беше опасана с толкова много въжета, че трябваше да се навеждат при всяко движение. Към един през нощта Брин беше свършила с основната работа. Бяха увеличили сто осемдесет снимки пет-на-седем в осем на единадесет, които трябваше да се промият.

— Пак ще бъдат много малки, за да се види нещо повече на тях — каза Брин изморено, грабна купа и мина покрай шкафа, за да се прибере в къщата. — Но поне ще можем да отстраним ненужните кадри, преди да увеличим останалите.

Лий изсумтя в знак на съгласие и я последва. Брин направи опит да се отпусне на канапето, но той я спря, тихо смеейки се.

— Не се отпускай много. Не оставаме тук.

— Бихме могли.

— Не, след като съм инсталирал сложна охранителна система в къщата си.

— Да — измърмори Брин. — Мисля, че е разумно.

Заклучиха и се отправиха към неговата къща. Брин си спомняше, че се е прозявала с глава отпусната на рамото му. Следващото нещо, което усети, беше движение... и топлина.

Лий я носеше нагоре по стълбите. Отвори очи и му се усмихна с полуотворени очи.

— Казвала ли съм ти някога колко съм луда по червенокожи тамтамисти?

Той тихо дрезгаво се изсмя.

— Не. Но се радвам, че е така.

Все още беше полузаспала, когато той я положи на леглото си, но тя не остана дълго в това състояние. Установи, че той има способността чувствено да я убеждава, че изобщо не е изморена.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брин удобно се излежаваше и се наслаждаваше на приятния унес между съня и събуждането, когато телефонът започна да звъни. Тя изведнъж се стегна; от вечерята на Хамърфийлд беше минала седмица, спокойна седмица, наситена с много работа и взаимно опознаване. През цялото време не беше се случило нищо ни най-малко застрашително. Въпреки това от звука на звънящия телефон я полазиха студени тръпки.

Чаршафите изшумоляха и тя разбра, че Лий става, за да се обади. Погледна към нея, видя тревожното ѝ изражение и ѝ се усмихна успокояващо след краткото „ало?“ Покри микрофона с ръка и каза:

— Гейл е.

— О! — възкликна Брин тревожно.

— Нищо лошо, просто се обажда да каже как са.

Брин изчака, докато Лий замени няколко думи със сестра си, обеща ѝ, че ще бъдат там към края на следващата седмица.

— Още един ден и клипът ще е готов. Поне от наша страна. След това го поема редакторът. — Лий се изсмя на нещо, което Гейл каза. — Не искам да звуча нескромно, но, да, супер е. — Погледът му, дяволски закачлив, се спря на Брин. — Имам страхотна Лорена.

Брин се усмихна и той ѝ подаде телефона.

— Трима малки палавници я дърпат отзад. Искат да говорят с теб.

И те говориха с нея, и тримата, дърпаха си слушалката един от друг. Бяха страшно въодушевени. Брайън — тя реши, че е Брайън — ѝ разказа за новия си лък и за стрелите. Кийт беше във възторг, че спи във вигвам.

— Направен е от животински кожи! Истински животински кожи, лелю Брин.

Не можа да разбере нищо от бърборенето на Адам. Когато се вълнуваше, говорът му се превръщаше в език, който само друго четиригодишно създание би могло евентуално да проумее. Тя изпрати

на всички целувки по телефона, нареди им да бъдат послушни и обеща, че в най-скоро време ще бъде при тях. След това Гейл взе телефона, за да говори с нея.

— Просто исках да те успокоя — каза Гейл весело. — Те наистина прекарват чудесно. — Гейл се изсмя, приятен, хрипков звук, който на Брин напомни за Лий. — Не се тревожи, държат се съвсем нормално. Поне Фил казва така. А той би трябвало да знае.

— Би трябвало да знае?

— Той е детски психолог. Никога ли не съм ти казвала?

— Не, но и през ум не ми е минавало да попитам — измърмори Брин глупаво. — А ти с какво се занимаваш? — добави тя с внезапно любопитство.

— Какво друго? Аз съм цигуларка във Филхармонията.

Какво друго? — помисли си Брин и на свой ред се изсмя.

— Така или иначе, с нетърпение очакваме и двама ви! Мама и татко идват следващия уикенд и нямат търпение да ви видят!

— Чудесно — измънка Брин малко нервно.

— Е, сега да свършваме и да се заемам с тези малки индианчета. Нещо ново?

— Не — каза Брин със съжаление. — Нищо ново, но и нищо лошо не се е случило.

— Е, до скоро.

Брин подаде слушалката на Лий и той затвори телефона, след това я притегли в прегръдката си.

— Смяташ да прекараш деня в изучаване на новите увеличени снимки?

Брин кимна, сгушвайки се удобно в прегръдката му.

— Снощи ги разгледах, все още мисля, че на тях не може да се види нищо ясно. След всяко увеличение всичко все повече се размазва. Не знам, Лий. Навярно няма да можем нищо да видим. Една двойка излиза от мотела... но...

Усети, че Лий свива рамене.

— Продължавай да работиш. Оня Хамърфийлд е много подозрителен.

— Лий, това е сериозна присъда! — предупреди Брин.

— Не е лична. Политиците обикновено са малко подозрителни. Такава е играта. Обществото иска слугите му да се свършени, но

никой не е свършен. Затова продължавай да гледаш. Знам, положението е спокойно, но пред буря винаги има затишие, нали знаеш?

— Затова ли си толкова спокоен? — подразни го тя.

— Може би... — Започна той, но и двамата се стреснаха, когато на вратата се позвъни. Лий стана, погледна към часовника до кревата. — Единадесет — изсумтя той. — Това е някой от групата.

Предишната вечер беше споменал, че ще имат репетиция.

Брин скочи от леглото, бързо премина през стаята, за да грабне бельото, джинсите и тениската си от долапа. Намръщено погледна назад към Лий, който продължаваше мързеливо да се излежава в леглото и весело да я наблюдава.

— Какво правиш? — попита го тя раздражено.

Той се изсмя.

— Наслаждавам се на гледката. Нищо не може да се сравни с гледката на гола танцйорката, която се мъчи да си нахлузи дрехите.

— Много забавно — отвърна Брин и го замери с чифт гащета. — Ти си този, който педантично държи на точността! Обличай се. Аз ще отворя. — Спря се, преди да го остави. — Май ми каза, че озвучаването е приключило. За какво е този сеанс?

— Коледни песни. Поискаха ни да направим албум, и нашият мениджър иска да го пусне към октомври.

— Коледни песни в ритъм на рок?

— Ей, та това е амбицията ми, откакто се помня! Мога да бъда Бинг Кросби в рок-енд-рола.

Брин сви рамене, усмихна се и го остави, изтича бързо надолу по стълбите. Погледна през шпионката и видя Мик и Пери, също Барбара и Ендрю, които стояха там и чакаха. Брин завъртя ключа, за да изключи алармата, и отвори вратата.

— Виждате ли! Нали ви казах! — изсмя се Барбара към другите, докато влизаха. — Цяла сутрин са прекарвали в леглото.

— Хммм — измънка Брин сухо. — А вие какво сте правили?

— Нищо незаконно, неморално или ужасно вълнуващо — но поне здравословно — каза Ендрю с престорена въздишка — Играхме голф.

— Играли сте голф?! — възкликна Брин и впери поглед в Барбара. Откакто познаваше Барбара, не беше чувала приятелката ѝ да

играе голф.

Барбара се намръщи.

— Беше чудесно! Само дето се озовах в една от онези пясъчни дупки и затова ме накараха да прибавя още една точка!

Мик поклати глава след изказването ѝ, но и напомни:

— Тази игра се играе така, Барбара.

— Все още мисля, че трябваше да ме оставите да си взема топката и пак да я хвърля.

— И ти го направи!

— Да, и резултатът ми се увеличи!

— Да не би да си очаквала да спечелиш с по-малко удари! — подразни я Ендрю.

Барбара погледна към Брин и пак се намръщи.

— Резултатът ми беше сто и двадесет. Но това е чудесно. Е, не играх като Майк Уинфелд. Момчетата бяха между деветдесет и сто.

— Ние сме музиканти, а не играчи на голф! — защити се Ендрю.

— Къде е Лий? — попита Пери.

— Идва — каза Брин.

— Някой от нас трябва да направи кафе — обяви Мик.

Брин се изсмя.

— Веднага отивам!

Барбара я последва в кухнята.

— Познай какво! Идвам с вас в Блек Хилс.

— Идваш? — радостно възкликна Брин. — А какво ще стане с шоуто и бизнеса ти?

— Напускам шоуто и наех помощник. Рискувам, Брин. Дано този път имам късмет.

— Надявам се, Барб! Ще бъде чудесно! — Брин прегърна приятелката си.

Барбара също я прегърна, след това се отскубна.

— Трябва да бързам и да подготвя нещата с новия помощник. Само исках да ти кажа как върви работата с Ендрю. Пожелай ми късмет. Толкова късмет, колкото ти имаш с Лий!

— Желая ти го от цялото си сърце. Целият късмет на света!

Барбара махна с ръка и се запъти към летящата врата, но се спря.

— О, между другото! Не играх голф с Майк Уинфелд, но го видях. Попита за теб.

— Много добре — каза Брин.

— Така е — съгласи се Барбара, след това добави: — Ей, чудя се какво още прави тук? Би трябвало да си върви с турнирите! О, хайде, трябва да си тръгвам!

Брин приготви кафето, сложи го на табличка и го отнесе в гостната, но установи, че всички се бяха прехвърлили в студиото. Тя качи кафето горе, погледна през стъклото и ги видя насядали в кръг. И дума не можеше да чуе от разговора им, но се усмихна, защото знаеше, че разговарят оживено. Пери и Мик буйно размахваха ръце.

Извика някой да отвори вратата, но се сети, че няма да я чуят. Въздъхна, остави табличката на земята и сама отвори вратата.

— Кафе, момчета!

Хор от „благодаря“ я поздрави. Лий я пресрещна и бързо я целуна по челото.

— Прекъсвай ни, ако имаш нужда от нещо — каза ѝ той.

Брин се изсмя.

— Не се тревожи, мога и сама да се забавлявам. Снимките ме чакат, пък и искам малко да поработя. — През седмицата беше открила, че в кабинета има стереоуредба и чудесен дървен под, идеален за танцови упражнения. — Добре съм — увери тя Лий. След това махна на другите момчета, затвори вратата след себе си и си тръгна.

Брин слезе долу в кухнята и си наля чаша кафе, след това отиде при бюрото на Лий и от най-горното чекмедже извади последните увеличени снимки. Една по една ги запробръща. След това бързо започна да ги прехвърля и наслагва като аниматор, който иска да добие ефекта на прожекция. Ето там мъж и жена излизат от стая на мотела. Мъжът прегръща жената. Отварят вратата на тъмен седан. Поканва я да влезе. Беше уловила движението.

Но какво доказваше това, попита се тя тъжно. Лицето на мъжа не се виждаше ясно. Можеше да опита ново увеличение, но тогава филмът щеше толкова да се размаже, че нищо нямаше да се види. Тя въздъхна и върна снимките в чекмеджето. Когато Лий свърши репетицията си, ще могат да отидат в къщата ѝ и да направят още един опит.

Брин се прозя, протегна се и пак се качи горе. Лий биеше по барабаните; всички работеха. Тя се усмихна; беше толкова странно да

го вижда, без да го чува. Преоблече се в трико, чорапогащник и калцуни. И слезе в кабинета. На стереоуредбата пусна парче от Бах и остави мисълта ѝ да се рее, докато тялото ѝ автоматично следваше музиката. Хамърфийлд... Ако той беше отвлякъл малкото момче и я беше тероризирал, трябваше да бъде задържан. Беше се кандидатира за Сената. За държавна служба...

Пясъчни дупки.

Тя се намръщи, препъна се в средата на едно завъртане, тъй като думите неудържимо напиреха в главата ѝ.

Пясъчни дупки? За какво мислеше?

Отново я побиха студени тръпки, зъбите ѝ затракаха. Нещо от думите на Барбара непрекъснато тормозеше подсъзнанието ѝ. Нямаше никаква представа от голф, но какво беше казала Барбара? Трябвало е просто да ѝ позволят да извади топката си от пясъка, без да увеличават резултата ѝ.

Голф, голф, голф... В голфа човек се стреми да постигне възможно най-нисък резултат.

Майк Уинфелд спечели турнира. Но в деня, когато прави снимките, изщрака още един филм, защото някой се въртеше сам около пясъчната дупка.

Сам. Не! Всъщност не беше сам. Защото на следващите кадри една дузина глави изникнаха иззад дюната. Хората следваха играчите на голф като гигантска вълна. Само за секунди човекът беше сам — може би на около двадесет крачки преди другите — само секунди поради стръмнината на дюната. Секунди, които беше уловила благодарение на скоростта на филма си? Секунди... секундите са нещо относително. На бърз и умен човек му трябваша само секунди, за да... Какво?

Брин изтича от кабинета към бюрото на Лий. Извади оригиналните снимки, които беше направила, и намери филма с играча на голф. Човекът в пясъка едва се забелязваше, но за да научи всичко със сигурност, трябваше да увеличи и тези снимки и да направи с тях това, което тази сутрин направи с останалите; да прехвърли и насложи всичките тридесет и шест пози и да създаде ефект на кинофилм.

Брин отново изтича нагоре по стълбите, покрай прозорците и до вратата на студиото. Спря се. Всички от групата бяха със слушалки и синхронизираха записа. Тя прехапа устни. Сигурно беше полудяла;

вероятно по-разумно би било сама да направи снимките и след това да прекъсне Лий. Взела това решение, тя отново нахлузи джинсите и надраска бележка за Лий, че ще проявява нови снимки, хрумнало ѝ нещо. Залепи я на вратата и излезе.

Беше пропътувала половината път до къщата си, когато се сети, че е забравила да включи отново охранителната система. Помисли си да се върне, но след това реши, че шепнецият едва ли ще се реши да нападне четирима здрави мъже. А и нямаше търпение да провери дали беше права...

Занесе негативите направо в тъмната си стая. Минутите течаха и тя все повече се вълнуваше. От капещата черна хартия образите започнаха да се очертават.

Нямаше търпение да ги изсуши. Наложил си да чака, докато напълно се проявят; след това отново ги отнесе в къщата. Студени тръпки я полазиха, но и се вълнуваше. Виждаше всичко съвсем ясно. Нервно, трескаво прехвърляше снимките, докато всичко се изясни.

Ето го там... Уинфелд. Загледан неспокойно в пясъка. Оглежда се, за да провери дали не го виждат отнякъде. Вълната от хора вече е близо, но изглежда, решението е взел за частица от секундата. Филмът беше уловил всичко. С леко движение на крака си бутна топката в пясъка. От джоба си пуска друга.

Брин явно е изцракала филма бързо кадър след кадър. И с 1000 АСА беше хванала всичко. Ръката му в джоба; топката, която пада... на поляната.

Игра, помисли си тя ядосана. Всичко беше ясно...

Игра. Адам беше отвлечен, а тя беше ударена и тероризирана заради някаква идиотска игра, в която възрастни мъже гонят малка бяла топка по поляната...

Игра, благодарение на която Майк Уинфелд спечели награда от двеста и петдесет хиляди долара. Трябваше да покаже снимките на Лий. Сега, без да се замисли, можеше да прекъсне групата. Брин така беше потънала в мислите си, че не видя черния седан зад ъгъла.

Завиваше към уединения път към къщата на Лий, когато забеляза, че е преследвана. Но беше твърде късно. Обзе я паника, когато за последен път в огледалото за обратно виждане видя колата. Трябваше първа да стигне до алеята към къщата на Лий. Да мине през вратата. Да я тръшне...

Седанът изскърца и спря зад нея.

Тя бясно излетя от комбито и се хвърли към входната врата. Успя да я отвори; влезе вътре; обърна се да я затръшне, но не успя, защото той вече се беше втурнал със силата си на спортист към нея...

Брин изпищя. Майк Уинфелд — красивият, младият, обгорелият от слънцето Майк Уинфелд — посягаше към нея, устните му застрашително стиснати, погледът му — суров и студен.

— Не можеш да ми избягаш... — започна той, но тя можеше. Писък се изтръгна от гърлото ѝ и тя излетя нагоре по стълбите. По целия път той беше плътно зад нея. Стъпките му чуваше с ритъма на сърцето си.

Добра се до студиото със стъклените стени. Видя Лий. Той се усмихваше на нещо, което Ендрю му казваше.

— Лий! — извика тя, докато красивите му мускулести ръце мощно удряха по барабаните. Той само продължи да се усмихва. Не можеше да я чуе и продължаваше да гледа към Ендрю...

Брин се опита да изтича покрай прозорците и към вратата. Силна болка я принуди рязко да спре, тъй като Майк Уинфелд я дръпна за косата. Завъртя я и се опита да я повали на пода. Брин отчаяно се опитваше да се залови за стъклото, заудря по него. Но Уинфелд я теглеше за краката. Залитна, но пръстите ѝ дращеха по стъклото.

— Лий! Лий! Помогни ми! Помогни ми! Не!

Лий само продължаваше да се усмихва; видя как мускулите му се напрягат, докато палките хвърчаха и се вихреха под негова команда.

— Лий!

Ноктите ѝ изскърцаха по стъклото, звукът ужасно подразни слуха ѝ. Вътре нищо не се чуваше.

— Не! — извика пак тя.

И се озова на пода, групата вече не я виждаше, тъй като ламперията пречеше. Продължи да крещи и да се бори, но без никакъв успех. Друг мъж се приближи към тях, докато тя и Уинфелд се бореха. Брин го позна. Невзрачният непознат, който се опита да купи снимките от нея още първия ден.

— Достатъчно дълго се бори! — задъхано каза Уинфелд, докато притискаше Брин, а другият мъж натъпка нещо в устата ѝ, завърза с въже китките и ритациите ѝ крака. — Не я изправяй, идиот такъв! Кондър може да я види! Изтегли я покрай стъклото...

Брин продължи да се опитва да крещи, въпреки запушената си уста, докато те я влачеха надолу по стълбите. След това се озова на рамото на Майк Уинфелд и навън от къщата.

Майк Уинфелд се спря, за да откъсне бележката, която беше написала за Лий и залепила на входната врата. Навън нареди на другия мъж да вземе комбито ѝ и да го последва с него.

Брин беше натъпкана на предната седалка до шофьора в седана. Тя непрекъснато си повтаряше, че не трябва да припадне от ужас. Уинфелд се опита да разговаря с нея кротко, но това изобщо не помогна.

— Отиваме в старата Фултънова къща — каза ѝ той. — Леко ще пострадаш, докато сама репетираш. Известно е колко си предана и лоялна към Кондър. А когато те открият долу пред стълбите, е, дори танцьорките понякога стъпват накриво. Трябва да знаеш, че наистина ми е мъчно, Брин. Толкова си красива, но... Е, нали разбираш, не става дума за парите за турнира. Става дума и за кариерата ми. Ако се разбере, че съм излъгал... — Дълбоко въздъхна. — През следващите две години това може да означава милиони и милиони.

Брин гневно изгледа въжето, с което бяха вързани китките ѝ. Скоро пред тях изникна Фултъновата къща.

Лий погледна часовника си, изненада се, като установи, че толкова дълго са работили, без да помислят за почивка.

— Ей, шефе — провикна се Мик закачливо. — Свършваме ли за днес?

— Да — каза Лий, протягайки се. — Мисля да прекарам следобед в гореща вана с леденостудена бира.

Внезапно млъкна и Ендрю намръщено го погледна.

— Какво има?

— Не знам — отговори Лий озадачен. Поклати глава. — Просто ме обзе странно чувство.

— Индианска интуиция? — леко го подкачи Ендрю, но и той се мръщеше. Лий мина през стаята, рязко отвори вратата.

— Брин? — Отговор нямаше. Изтича по коридора, погледна надолу към първия етаж и продължи да я вика. — Брин!

Ендрю, Мик и Пери изтичаха след него. Странното му чувство се беше прехвърлило и у тях.

— Заемам се с горния етаж — измърмори Ендрю.

— Аз съм въвн — обяви Мик.

Лий и Пери основно прегледаха долния етаж; Брин я нямаше. Мик се втурна обратно отвън.

— Комбито ѝ го няма, Лий. Мисля, че нещо не е наред. Камъчетата отвън са разровени.

Лий се загледа за миг в Мик и през летящата врата се втурна към телефона в кухнята. Още преди останалите да го последват, той вече се вслушваше и записваше някаква информация на къс хартия. Затвори телефона с едно кратко „благодаря“, след това се завъртя.

— Ендрю, отиди до къщата на Брин, моля ти се. Там никой не отговаря, но... Мик, Пери, навъртайте се тук, окей?

— Разбира се — каза Мик — а ти къде отиваш?

— На среща с Дърк Хамърфийлд.

Влезе във всекидневната, грабна ключовете от малката масичка. Обърна се и зърна ловджийската си колекция. С разсеяно движение грабна лък и наръч стрели.

Госпожа Хамърфийлд предпазливо отвори вратата.

— О, господин Кондър! Толкова съжалявам, твърде е зает, за да приеме някого без предварителна уговорка.

Лий като вихър прелетя покрай нея. Видя, че вратата на библиотеката е откряната, бързо прекоси плюшената гостна, блъсна вратата и рязко я затвори зад себе си.

Хамърфийлд беше зад бюрото си. Пребледня, когато видя Лий да влиза. Лий не се спря. Пристъпи със смъртоносно тихи крачки към бюрото и се наведе над него, хващайки Хамърфийлд за реверите.

— Къде е тя?

— Не знам за какво говориш... — започна Хамърфийлд, но Лий го разтърси, той навлажни устните си и пак заговори. — Кондър, кълна се, че не знам къде.

— Има те на снимките на Брин. Знаеш го... Къде е тя?

Лицето на Хамърфийлд доби болнаво сив цвят.

— Добре. Да, има ме на снимките. Но кълна ти се, не съм искал нищо друго, освен да ги получа. Страхувам се, че може би ме е уловила в тях, но не съм направил нищо друго. Кълна ти се не съм направил нищо друго, освен...

Телефонът на бюрото на Хамърфийлд започна да звъни. Лий едва го чу. Хамърфийлд нервно погледна към него.

— Обади се — каза Лий.

Хамърфийлд вдигна слушалката. Лицето му доби странно изражение. Той подаде слушалката на Лий.

— Да?

— Ендрю е. Слушай. Тони Асп току-що се обади тук. Искаше да знае защо не си му казал, че днес ще работим. Обясних му, че няма да работим. Тогава той ми каза, че видял колата на Брин, паркирана на пътя близо до старата Фултънова къща.

Лий пусна телефона на бюрото на Хамърфийлд.

— Обади се в полицията — нареди той грубо на Хамърфийлд. — Кажи им да отидат в старата Фултънова къща възможно най-бързо.

Брин беше успяла да си освободи ръцете. Изчака, докато Майк Уинфелд излезе от шофьорското място, за да изплюе запушалката и да развърже краката си. За щастие, възлите не бяха стегнати много здраво. А тя притежаваше силата и енергията на инстинкта за оцеляване. Когато той отвори вратата откъм нейната страна, тя беше готова. Така ожесточено го ритна, че той полетя, препъвайки се, назад. За тази частица от секундата тя изскочи от колата и се затича.

Пред нея с цялата си дължина се проточи старата мръсна алея. Но тя беше добра бегачка. Дробовете ѝ горяха, все по-мъчително си поемаше въздух, но продължи да бяга. Уинфелд беше зад нея, но с всяка секунда тя печелеше дистанция. Само да успееше да стигне до пътя...

Уинфелд изкрещя нещо; тя не разбра думите. Но се сети, че е изкрещял на другия човек, на съдружника си, на „фена“, който искаше да купи снимките.

Стоеше в края на алеята. Беше паркирал комбито ѝ сред група дървета и вече настъпваше към нея. Тя беше в капан между двамата. Светкавично се отклони от алеята и пристъпи в тревата и гъстака. Коприва и пълзящи растения я препъваха и бавеха. Продължи да тича, но вече се беше поизтощила. Едва дишаше; болката туптеше в краката ѝ, режеше корема ѝ.

Затича се през дъбова горичка. Къде по дяволите се намираше? Къде беше пътят? Само да се добере до пътя. За миг се спря. Тишина я

обграждаше отвсякъде. И тогава чу. Звукът на кола от близката магистрала. Вляво от нея. Отново се затича, след това са задъха и се строполи на земята, след като Майк Уинфелд внезапно изскочи от прикритието на един дъб и я повали. Този път не си играеше. Сви ръката си в юмрук и го заби в лицето ѝ. Тя не усети никаква болка; светът веднага помътня и накрая съвсем изчезна.

Вратата на Фултъновата къща беше открената. Здрачът се спускаше и тя изглеждаше като чудесно обиталище за духове. Лий рязко спря колата си пред стилните колони. Лъкът и наръчът стрели бяха до него; инстинктивно ги сграбчи, метна наръча през рамо и се запъти към входната врата. Блъсна я и тя цялата се отвори.

Трябваше му минута, за да свикнат очите му с мрака вътре. И видя Уинфелд, който се беше изкачил до средата на извитата стълба с Брин, праметната през рамото му като чувал с картофи.

Уинфелд го видя.

— Хвани го! — изкрещя той.

Лий тихо изруга. В тъмното фоайе не беше забелязал другия мъж. Мъжът, който скочи срещу него с голям отворен сгъваем нож. Той успя да стовари ръката си върху ръката на другия мъж, тази с ножа. Ножът прелетя през стаята и се загуби в мрака. Лий не се бори дълго с противника си; човекът не беше подходящ състезател за истинска борба. Лий му удари дясно кроше и го просна на земята.

Но когато отново вдигна поглед, Уинфелд вече беше стигнал горната площадка заедно с Брин. Опасно се придвижваше към парапета. Лий нямаше да успее да я улови на време. Бързо огледа пода за падналия лък, грабна една стрела от наръча на гърба си и я опъна.

— Уинфелд! — извика той.

Майк Уинфелд се спря и погледна надолу към него.

— Откажи се, Кондър. Или ще я хвърля.

Лий застана като вкаменен.

— Очевидно такова ти е намерението. Пусни я. На стрелата ѝ трябва само минута, за да прелети. Ако по нея има дори и една драскотина, няма само да те скалпирам, жив ще те одера.

Уинфелд несигурно се спря. Лий почувства, че иска да го убие, че иска да го разкъса на парчета. Чувствата му бяха като на чистокръвен варварин, чистокръвен дивак. Бяха ли нормални чувства,

неопределено му хрумна мисълта. Все пак в тях имаше нещо цивилизовано. Не беше Господ, не беше и съд. Бързо пристъпи, докато Уинфелд все още стоеше несигурен. Стрелата излетя от лъка като куршум. Прониза якето на Уинфелд и се заби в стената, приковавайки собственика му за нея. Тялото му не беше дори одраскано, но Уинфелд изкрещя, хвана стрелата и пусна Брин.

Зашеметена, тя се изгърколи на пода.

— Ставай, Брин! — извика ѝ Лий. Тя се огледа и видя Лий долу, след това Майк Уинфелд, прикован към стената, настървено да дърпа стрелата. Затича се към стълбите. Уинфелд беше прикован, но ръцете му бяха дълги. Още преди тя да успее да премине покрай него, той беше бръкнал в джоба си и с рязко прещракване беше извадил смъртоносното острие на голям сгъваем нож.

Лий посегна към друга стрела, но се спря. Брин беше изтичала назад към парапета. От разстояние се чуваха пискливите сирени на полицейските коли.

— Скачай! — заповяда той на Брин.

Брин огледа разстоянието надолу до Лий. Страхът от височината блокира съзнанието ѝ. Погледна назад. Ламперията се клатеше. Уинфелд беше почти свободен. Вероятно все още искаше да я убие, ако не за друго, то за отмъщение, сега, след като сирените вече пищяха толкова високо. Пак погледна надолу към Лий. Остър златист поглед я стрелна; тя се загледа в любимите очертания на бронзовото му лице и видя ръцете му, които я чакаха.

Лий повече не проговори; вторачи се в нея, молбата се четеше в очите му. Скачай, Брин, моля те скачай; не ме карай да убия този човек, за да спася живота ти, след като можеш да дойдеш при мен и законът да обяви окончателната присъда.

Силни ръце, помисли си Брин. Мощни ръце. Готови да я уловят всеки път, когато пада. Беше му доверила любовта си, а вече и живота си. Брин прехвърли крак през парапета и скочи.

Той се олюля от силата на тежестта ѝ, но не падна. Обгърна я плътно с ръце и заедно с нея излезе навън в красивия здрач, точно когато полицейските коли изскриптяха и спряха до колоните в стила на щата Джорджия.

Разбира се, нощта не можеше да свърши тук.

След един час Уинфелд и съдружникът му бяха зад решетките, също и жената, която се беше грижила за Адам. Брин се надяваше, че законът ще бъде милостив към жената; беше приятелката на Уинфелд и толкова се страхуваше от него, че беше готова на всичко. Призна всичко веднага щом се разпространи новината за задържането на Уинфелд, помоли само да поговори с Брин и през сълзи ѝ се извини.

Брин, Лий, Барбара, Ендрю и останалите от групата прекараха часове в полицията, опитвайки се да обяснят всичко.

Полицаяте недоволстваха, задето не ги бяха извикали от самото начало, но към Брин бяха снизходителни. Тя си помисли, че вероятно са свикнали да си имат работа с родители, които за нищо на света не биха рискували живота на дете. Също реши, че тъй като цялата група се опитваше да обясни нещата, дежурният сержант толкова се ядоса, че накрая му се искаше да зареже всичко, докато наближи делото и районният прокурор поеме нещата в свои ръце.

Беше късно — много късно — когато всички отново се събраха в къщата на Лий, изтощени, но много доволни. Всичко беше свършило. Брин огледа лицата, които бяха добили специално значение за нея. Барбара, приятелка във всичко. Мик, Пери и Ендрю.

Лий...

Поръчаха пица, насядаха и в разговори започнаха да се освобождават от напрежението. След това Брин се улови, че произнася реч, за да благодари на всички, и приказките позамряха. Мик и Пери им пожелаха лека нощ. Ендрю и Барбара решиха да се приберат. Барбара целуна Брин по бузата; също и Ендрю.

— Винаги ще бъдем заедно, любима — ѝ каза той шепнешком, така че никой да не ги чуе. — Но... с времето още толкова неща ще преживеем.

Брин и Лий останаха сами. Тя се прозя и каза, че си ляга. Лий продължи да събира картонените чинии, кутиите от безалкохолни напитки и бира.

— Идвам след малко — подхвърли той през рамо и тя разбра, че нарочно се бави.

Тя не каза нищо; качи се горе в стаята, която делеяха, бързо си взе душ и гола се мушна под завивките, чудеше се дали това имаше някакво значение. Държанието му изведнъж стана толкова...

сдържано. Дотук ли беше всичко? Помогна ѝ и е решил, че с това свършват отговорностите му?

Не, помисли си тя, но сълзи избиха в очите ѝ. Той я обичаше; беше я обичал. Неведнъж го е повтарял.

В мрака. Страстни думи, прошепнати в нощта...

Чу стъпките му и замря, затвори очи. Той не запали лампата. Чу го да си захвърля дрехите, но когато легна до нея, не я докосна. Тя се приближи към него, той я прегърна с една ръка.

— Опитай се да спиш, Брин — ѝ каза той тихо. — Беше дълъг, дълъг ден за теб.

Тя не му отговори. Загледа се в мрака, сълзите отново опариха очите ѝ. Времето минаваше; сякаш векове минаваха. Знаеше, че и той лежи като нея, буден, загледан с празен поглед в мрака на нощта. Накрая, изглежда, реши, че е заспала, защото стана и отиде към балконските врати. В нощния мрак го видя там и в огрялата го за миг лунна светлина зърна лицето му — опънато и напрегнато. Поколеба се само за миг, след това изпълзя от леглото и отиде при него. Той, изглежда, се стресна; тя знаеше, че беше потънал дълбоко в някакъв собствен свят.

Но я прегърна с една ръка, притегли я към себе си, облегна се на вратата, и целуна косата ѝ.

— Извинявай — промълви той. — Държа те будна, когато не мога да заспя.

Тялото му беше топло; лунната светлина и уханният нощен въздух галеха и двамата. Но милувката му беше разсеяна.

— И аз не можах да заспя — каза Брин и тъй като той продължаваше да мълчи, тя се извъртя в прегръдката му, въпросително впери поглед в очите му. — Лий... защо... не ме... искаш... тази нощ?

— Какво? — въпросът му прозвуча стреснато. След това леко се усмихна, докосна бузата ѝ и тя знаеше, че най-после имаше цялото му внимание. — Брин, винаги те искам — ѝ каза той.

— Мислех за теб. Не знаеш ли, че челюстта ти е страшно натъртена, освен това имаш драскотини и охлузвания навсякъде?

Брин докосна челюстта си. На мястото, където Уинфелд я беше ударил, но не ѝ причини истинска болка.

— Лий, това е само някакво натъртване, дори не го забелязвам. Наистина. Аз... Имам нужда тази нощ да ме прегръщаш, Лий.

Господи, та не съм толкова крехка, наистина!

Той плътно я обгърна, наведе се и зарови лице в косата ѝ. Тя усети цялото му напрежение. Какво ли беше казала, чудеше се тя, след това го чу да изпъшква и краткото изречение обясни всичко.

— Тя се самоуби, Брин. Виктория се самоуби.

Завесата започна да се повдига. Думите се лееха от него. Конвулсивни думи, започваха от времето, когато се е появил злодеят и той се защитил. Реакцията на Виктория. Колко много е обичал Виктория и как, въпреки всичко тя го отблъснала — изплашена. Как мислела за него като за дивак. Колко крехка била, толкова крехка, че не можел да я докосне или да се доближи до нея. Объркването му. Загубата. Изневерите на Виктория — и ужасът, който изпитвала от него, нещо, което той никога нямало да разбере.

Самата Брин толкова се страхуваше от себе си — от любовта си. От пълното си отдаване. Все пак ако някога сърце е бивало предлагано на жена, разголено и кървящо, това беше неговото. И тя не можеше да го отрече. Притисна се плътно в него, думите ѝ се лееха, отначало успокояващи, след това любовни.

— О, Боже мой, Лий, трябва да разбереш, че нищо не си могъл да направиш. Вината не е твоя. Тя е била... самоунищожителна. Докторите не са ли ти казали?

— Да, точно това казваха — отговори и той беззвучно.

— О, Лий, трябвало е да им повярваш! — извика тя. — Моля ти се... нуждая се от теб, Лий. Нуждая се от теб сега, моля ти се...

Той я хвана за брадичката, въпросително се загледа в очите ѝ.

— Достатъчно, за да омъжиш за мене, Брин, след като чу всичко това?

— Лий, не разбираш ли? Вината не е твоя! Обичам те достатъчно и съм готова на всичко — извика тя, стресната и изплашена от себе си. — Но аз — аз съм пакетна сделка, Лий. Вървя с три малки момчета.

— Толкова ли се съмняваш, че мога и тях да обичам?

— Не, не се съмнявам. Просто знам, че може да бъде...

— Трудно — съгласи се Лий. — Да, знам, че може да ти се стори трудно, след като така изведнъж се окажеш родител. Понякога ще се караме; понякога ще имаме проблеми. Но ако започнем като... равни партньори... би трябвало да успеем. Аз ще бъда техен родител,

понякога ще им викам. Ще трябва да уважаваш присъдата ми — защо се смееш?

— Защото толкова те обичам! Защото не мога да повярвам, че наистина искаш да се ожениш за мен. Че си склонен да се натовариш с всичко това. О, Лий, наистина ли? Брак... завинаги и вовеки веков...?

— И вовеки веков — обеща ѝ той с хрипкав глас. — Ако наистина ме приемаш, Брин. Брин, толкова те обичам!

— Това е магия — каза тя нежно и благоговейно, галейки опънатите линии на напрегнатото му и разтревожено лице. — Просто не мога да го повярвам.

Той леко се наведе, грабна я в прегръдката си, силно я притисна, покровителствено... но нежно. Тя усети любовта и страстта му в силата на прегръдката му.

— Може би думите не са достатъчни — ѝ каза той дрезгаво. — Действията говорят толкова ясно. Ако ми позволиш, ще те накарам да ми повярваш...

Брин се усмихна.

— Аз съм възприемчива. Моля те... покажи ми.

Никога не я беше любил толкова нежно. И когато се чувстваха преситени и изтощени, разговаряха. Открито. За бъдещето, което ще бъде истинско и сигурно — и красиво. Но и бурно, припомни си Брин. Пред тях ще текат спокойни реки, но ще има и бушуващи морета. Мъж с неговите страсти и жизненост рядко можеше да бъде спокоен. А и миналото ще продължи да го тормози. Само времето ще го научи да се чувства сигурен в любовта ѝ. Тя беше повече от готова да му даде време — и любов.

Госпожа Лий Кондър, помисли си тя миг преди да заспи. Звучеше приятно.

След пет дни бяха на път за Блек Хилс.

— Имаме нужда от тази ваканция — ѝ каза Лий, като се качваха в частния самолет. — Известно време заедно, без да се страхуваме.

Тя се притискаше в него, докато заемаха местата си в меките кресла.

— Вече не се страхувам — увери го тя. — Не, когато съм с теб.

— Тогава винаги ще бъда с теб — промълви той тихо.

Тя го целуна, след това се отдръпна, тайно усмихвайки се. Насочиха се към планините, след като самолетът се засили по пистата и излетя към кристално синьото небе.

— Какво ще кажеш да се оженим в Блек Хилс? — попита я Лий.

Тя се наведе към него и мързеливо хвана ръката му, любувайки се на тъмните дълги пръсти, на силната му широка длан.

— Да. Много искам. Мисля, че и на децата ще им хареса. И, о, Лий, знам, че вече съм го изрекла стотина пъти, но, сигурен ли си? Наистина ли си сигурен? Три деца...

Той се изсмя.

— Казах ти. Обичам малки деца. Бих искал да имам и няколко свои.

— Кога? — попита го Брин, смеейки се.

Той се замисли за миг.

— На колко години си?

— Двадесет и седем.

— Да те направим майка преди тридесетия ти рожден ден. Шегуваше се, но след това стана сериозен. — Мисля, че трябва да изчакаме една година и след това да се заемем с това. Искам да дам на момчетата време да ме опознаят. Време, да се почувстват сигурни и с двама ни. Ти какво мислиш?

Брин бавно се усмихна, затвори очи, облекчено въздъхна и удобно се отпусна на гърдите му.

— Толкова те обичам... — прошепна тя.

Прегръдката му се стегна около нея. И шепотът ѝ премина в ехо, което обви и двамата с топлина и нежна красота.

ЕПИЛОГ

Напълно се беше слял с нощта.

Стъпките му по влажната земя бяха беззвучни като тихия бриз, който разхлаждаше нощта. Предпазливо пристъпваше по килима от борови иглички през гората — като сянка. Далечно наследство го беше надарило с тези способности и същото това далечно наследство го беше научило да се придвижва с грацията на дивия елен, гордо да пристъпва, да дебне и напада съобразително и умело като пантера, неотстъпно да преследва целта си с настървението на царския орел.

И сега, докато дебнешком се придвижваше в тъмната нощ, си спомни именно за това далечно наследство. Защото нещата никога не се променят истински. Преди много години дедите му са отгъквали същите тези пътеки. По същите причини.

Спря се, преди да стигне поточето. Виждаше я. Кръшен силует на фона на луната. Беше вдигнала ръцете си към небето, след това изведнъж ги протегна към него и се усмихна, защото знаеше, че той е там. Нямахше нужда да го чува или вижда; познаваше сърцето и душата му, знаеше, че той ще дойде.

Той бавно пристъпи към нея, наслаждавайки се на копринената лъскавина на голата ѝ плът и на красотата на женските ѝ форми. Бяха се любили по най-различно време през деня и нощта, но времето, когато луната съблазнително ги осветяваше с лъчите си, винаги ще бъде специално.

Спря се на крачка от нея. Хладният бриз гальовно преминаваше покрай тях и им обещаваше сладко усещане. Котешко — зелени очи с гъсти ресници се втренчиха в неговите. Никога нямаше да се измори да изучава лицето ѝ. Високи, деликатни скули. Бакърени вежди. Прав, орлов нос. Добре оформена уста, чиято долна устна намекваше за вродена чувственост. Всичко обрамчено в буйна и лъскава бакърена коса, която улавяше блясъка на сребърните лъчи и се спускаше по раменете и гърдите ѝ като копринена фантазия.

Беше негова жена. Даде му нежност и любов, върна му собствената му душа. Беше проникнала до тъмните ъгълчета сърцето му; докосна се до слабостите му и от това лечебно докосване той беше придобил нова сила.

Помилва кичур бакърена коса, усети биенето на сърцето ѝ, докато с длани галеше гърдите ѝ. Привлече я в прегръдките си и двамата се отпуснаха в гостоприемното легло на земята, на брега край поточето.

Ритуалът беше свеж като настъпването на пролетта и стар като древните хълмове, които ги заобикаляха.

Беше полунощ и луната грееше.

И беше време за...

Сливане с нощта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.